

Almost Forever

Contents

Almost Forever	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	6
3. Chương 02 Part 1	9
4. Chương 02 Part 2	13
5. Chương 03 Part 1	17
6. Chương 03 Part 2	21
7. Chương 04 Part 1	24
8. Chương 04 Part 2	28
9. Chương 05 Part 1	33
10. Chương 05 Part 2	37
11. Chương 06 Part 1	41
12. Chương 06 Part 2	45
13. Chương 07 Part 1	49
14. Chương 07 Part 2	52
15. Chương 08 Part 1	57
16. Chương 08 Part 2	60
17. Chương 09 Part 1	65
18. Chương 09 Part 2	69
19. Chương 10 Part 1	74
20. Chương 10 Part 2	78
21. Chương 11 Part 1	82
22. Chương 11 Part 2	87
23. Chương 12 Part 1	91
24. Chương 12 Part 2(end)	95

Almost Forever

Giới thiệu

Anh - người đàn ông đẹp trai như tượng thần Hy Lạp, dịu dàng và tinh tế, làm mọi phụ nữ say mê n

1. Chương 01 Part 1

CHƯƠNG 1

Anson Edward ngồi một mình trong văn phòng rộng lớn, ngón tay chìa lên khi ông cân nhắc những mặt mạnh của hai vị phó chủ tịch của ông, tự hỏi ai trong hai người phù hợp hơn cả để phái đến Houston. Ưu điểm của bản thân ông là năng lực phân tích nhanh và chính xác, nhưng trong trường hợp này ông không muốn ra quyết định ngay. Sam Bronson là người hết sức khó hiểu, một người đàn ông cực kỳ cẩn trọng. Không thể đánh giá thấp hắn. Bản năng nói với Anson rằng những nỗ lực mua lại công ty kim loại Bronson công khai sẽ thất bại, rằng Bronson đủ mưu mẹo để giấu giếm những gì thuộc quyền sở hữu của công ty. Anson cần khám phá ra những tài sản đó là gì và giá trị của chúng trước khi ông có thể ngóng chờ chiến thắng, nắm công ty Bronson Alloy trong sự điều khiển của Spencer-Nyle. Ông biết mình có thể dành quyền kiểm soát công ty này đơn giản bằng cách ra giá cao hơn nhiều lần giá trị thực của nó, nhưng đó không phải là kiểu của Anson. Ông có trách nhiệm đối với những cổ đông của Spencer-Nyle, và ông không thể khinh suất được. Ông sẽ làm điều cần thiết để giành lấy Bronson, không hơn.

Ông cũng có thể lập một nhóm điều tra vụ việc này, nhưng điều đó sẽ đánh động Bronson, và nếu Bronson đã được cảnh báo theo bất kỳ cách nào thì hẳn ta sẽ lẫn tránh khiến việc này sẽ bị kéo dài hàng tháng trời. Anson không muốn điều này, ông muốn mọi chuyện qua nhanh. Vụ đánh cược lớn nhất sẽ là một người đàn ông mà ông có thể tin tưởng trong mọi tình huống. Ông hoàn toàn tin Rom Matthews và Max Conroy, nhưng ai mới phù hợp nhất cho việc này?

Rom Mathews là người kế vị do chính tay ông chọn lựa và đào tạo. Rome cứng rắn, khôn ngoan và công bằng, anh luôn giành thắng lợi trong mọi việc. Nhưng Rome có một danh tiếng ghê gớm. Anh quá nổi tiếng trong giới kinh doanh và Houston thì lại quá gần Dallas để Anson có thể hy vọng là không ai biết anh. Chính sự hiện diện của Rome sẽ giống chuông báo động giới kinh doanh ở đó.

Mặt khác Max Conroy lại không quá nổi tiếng như vậy. Mọi người thường không nhìn nhận anh nghiêm túc như Rome. Có thể vì ngoại hình của anh giống như một người mẩu vụn, cũng như hình ảnh hài hước, biếng nhác mà anh thể hiện. Mọi người cũng không nghĩ Max sẽ làm việc chăm chỉ như Rome. Nhưng có một sự cứng rắn ở Max Conroy, một sự tàn nhẫn mà anh khéo léo che giấu. Sự lịch lãm nổi tiếng của anh chỉ là vẻ bề ngoài. Anh giữ kín tất cả sự dữ dội của tính cách mình trong vòng kiểm soát chặt chẽ. Những người không biết rõ anh thường bị lừa, cứ ngỡ anh là một tay chơi chứ không phải là một nhà điều hành.

Vì vậy, đó phải là Max, người sẽ có cơ hội tốt hơn âm thầm thu thập thông tin.

Anson lại nhắc tập hồ sơ lên, lật từng trang thông tin về nhân sự chủ chốt của Bronson Alloys. Không thể moi được điều gì từ bản thân Bronson, người đàn ông này cực kỳ thận trọng và là một thiên tài. Nhưng sức mạnh của một chuỗi xích phụ thuộc vào mắt xích yếu nhất của nó, và Anson quyết tâm tìm ra chỗ yếu ấy của Bronson.

Ông đi tới bức hình cô thư ký của Bronson và dừng lại. Bronson tỏ ra tin tưởng thư ký hoàn toàn, dù chẳng may có chuyện tình lãng mạn nào giữa họ. Anson cau mày khi nhìn kỹ bức hình. Người phụ nữ tóc nâu mắt tối sẫm khá xinh, nhưng không đẹp lộng lẫy. Có một vẻ phòng thủ trong đôi mắt màu tối ấy. Cô ta đã cưới Jeff Halsey, con trai thừa kế của một gia đình giàu có ở Houston, nhưng họ đã ly dị 5 năm trước. Cô giờ đã 31 tuổi và vẫn chưa tái hôn. Anson tìm tên cô: Claire Westbrook.

Trầm ngâm ông ngả người trên chiếc ghế bành. Liệu cô ta có sa ngã trước sự vẻ duyên dáng đầy cảm dỗ của Max? Còn chờ xem sao. Rồi ông vỗ nhẹ vào bức ảnh đột ngột quyết định. Claire Westbrook hẳn là mắt xích yếu trong chuỗi xích của Bronson.

* * *

Claire lướt qua cánh cửa kép ra hiên nhà và đi tới bức tường đá cuội cao tới ngang eo ngăn giữa hiên nhà và vườn hoa. Đặt tay lên gờ đá mát lạnh, cô đắm đắm nhìn vào khu vườn, không thấy những vật hoa nở rộ

nổi bật bởi sự sắp đặt ánh sáng có chủ ý. Sao Virginia lại có thể mời Jeff và Helene chứ, dù biết Claire đã chấp nhận lời mời? Cô ta cố tình làm điều này, dĩ nhiên là vậy. Cô ta đã hạ hê với cú sốc mà Claire không thể giấu được khi thấy anh chồng cũ tới dự tiệc cùng chị vợ mới xinh đẹp đang mang bầu.

Nước mắt bỏng cháy đôi mắt Claire, và cô chớp chớp cố kìm lại. Cô đã nghĩ mình có thể tự tin xử lý một cuộc chạm trán tình cờ, nhưng cô choáng váng bởi ác ý của Virginia. Cô và Virginia chưa bao giờ là bạn thân, tuy vậy, cô cũng chưa bao giờ mong đợi điều này. Mãi mai làm sao Claire lại chấp nhận lời mời chỉ vì chị gái cô- Martine nài nỉ. Chị cô đã nghĩ rằng ra khỏi nhà và hoà nhập với bên ngoài sẽ tốt cho cô. Thật quá đủ cho những ý định tốt đẹp, Claire nghĩ một cách nhạo báng, cố kìm cơn nức nở. Chuyện này chẳng đáng khóc lóc chút nào, nó chỉ dạy cô một bài học: đừng bao giờ tin bất kì cô bạn gái cũ nào của anh chồng cũ. Dĩ nhiên là Virginia chưa bao giờ tha thứ cho Claire vì đã trở thành Bà Jeff Halsey.

“Khói thuốc và tiếng ồn cũng trở nên quá tải đối với cô chăng?”

Claire quay phắt lại, giật mình bởi những lời nói sát bên tai. Cô đã chắc chắn không có ai trên hiên nhà. Kiên quyết không để ai biết mình đang đau khổ, cô nhướn mày trong câu hỏi tự nhiên.

Ánh sáng xuyên qua lớp cửa kính kép sau lưng anh đổ bóng xuống, làm cô không thấy được nét mặt anh, nhưng cô chắc chắn không biết anh. Anh cao và rắn chắc, vai rộng trong chiếc vét trắng buổi tối hoàn hảo và anh đứng gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa phẳng phất.

“Tôi xin lỗi, tôi không có ý làm cô giật mình”, anh nói, đi đến đứng ngay cạnh cô. “Tôi nhìn thấy cô đứng ngoài này và nghĩ mình cũng nên thưởng chút không khí trong lành. Chúng ta vẫn chưa được giới thiệu với nhau nhỉ? Tôi là Maxwell Benedict”.

“Claire Westbrook”, cô lí nhí đáp. Giờ cô đã nhận ra anh. Họ chưa từng được giới thiệu với nhau trước đây, thực thế, nhưng cô đã thấy anh khi anh tới buổi tiệc này. Không thể không chú ý đến anh. Anh nhìn như một người mẫu với mái tóc dày hoe vàng và đôi mắt sáng rực. Claire nhớ đã nghĩ rằng người đàn ông với gương mặt như anh nên thấp thỏm thôi để giữ cho diện mạo được cân bằng. Thay vào đó anh lại cao ráo và di chuyển với vẻ thanh nhã tự nhiên đầy nam tính lôi cuốn ánh mắt của mọi phụ nữ hướng về. Bất chấp sự hoàn hảo như chạm khắc của khuôn mặt, anh chẳng có gì yếu ớt ẻo lả hết. Vẻ đẹp của anh hoàn toàn nam tính và bất cứ khi nào nhìn một phụ nữ, cái nhìn chăm chú của anh chứa đầy sự đánh giá của một người đàn ông. Sức quyến rũ mãnh liệt của anh không chỉ dành cho những phụ nữ đẹp không thôi, tất cả phụ nữ dù già hay trẻ, bình thường hay xinh đẹp đều được đối xử bằng sự kết hợp của cung cách nhã nhặn và sự đánh giá cao khiến họ tan chảy, từ một cá nhân đến hết thấy mọi người, như một nắm tuyết dưới nắng hè gay gắt.

Nếu anh mong cô tan ra ngay chỗ nghỉ này, cô nghĩ một cách giễu cợt, anh đã chuốc lấy thất vọng rồi. Jeff đã dạy cô những bài học khắc nghiệt về những kẻ đẹp trai quyến rũ và cô vẫn nhớ tất. Cô bình an vô sự ngay cả với người đàn ông này, người mà sức hấp dẫn mạnh mẽ đến mức hầu như là một quyền lực hiển hiện. Anh thậm chí chẳng cần tán tỉnh! Gương mặt tuyệt đẹp và nụ cười rạng rỡ của anh gây choáng váng, trọng âm quý tộc Anh gợi trí tò mò, và giọng nam trung nhỏ nhẹ ve vuốt. Claire tự hỏi cảm xúc của anh có tổn thương không khi cô chẳng bị ấn tượng chút nào.

“Tôi nghĩ cô có vẻ bối rối lúc đi ra đây”, anh đột ngột nói, dựa vào tường hoàn toàn không để ý tới chiếc jacket trắng bảnh bao. “Có gì không ổn chăng?”

Lạy Chúa, tất cả những thứ này và cả anh ta nữa, đều là bịp bợm! Claire nhún vai, trả lời bằng giọng nhẹ nhàng: “Không hẳn. Tôi chỉ không chắc lắm xử lý tình huống rắc rối này thế nào thôi”.

“Nếu là chuyện này, tôi có thể giúp chút nào không?”

Lời đề nghị của anh thật lịch thiệp, bình thản và đầy kiềm chế. Claire sững lại, hơi ngạc nhiên bất chấp bản thân. Cô đã nghĩ anh thật dịu dàng và tinh tế, nhưng sự kiểm soát cô vừa nhận thấy ở anh không phải chuyện thường.

“Cảm ơn, nhưng đó không phải vấn đề chính”. Tất cả những gì cô phải làm là bằng cách nào đó phải có một cuộc đào thoát duyên dáng mà không ai để ý là cô đã hoàn toàn rút lui. Không phải là chuyện về Jeff, cô đã vượt qua từ lâu, mà chính đứa trẻ mà Helene đang mang là sự nhắc nhở về nỗi đau mà cô không bao giờ vượt qua được, về đứa bé mà cô đã đánh mất. Cô vô cùng khao khát một đứa con của riêng mình.

Đằng sau họ, cánh cửa khép lại mở ra và Claire cứng người khi Virginia đâm bổ về phía cô, tràn trề vẻ cảm thông giả tạo. “Claire à, bạn thân mến, mình rất tiếc! Mình thực sự không biết Jeff và Helene lại ở đây. Lloyd đã mời họ và mình cũng ngạc nhiên khủng khiếp như bạn vậy. Cô bạn thân mến tội nghiệp, cậu rất khổ sở phải không? Sau hết, tất cả bọn mình đều biết cậu đã đau đớn đến thế nào...”

Maxwell Benedict vươn thẳng người bên cạnh cô và Claire nhận thấy mối quan tâm sâu sắc ở anh. Má cô đỏ bừng khi cô chen vào trước khi Virginia có thể nói thêm điều gì. “Thực sự là, Virginia ạ, không cần xin lỗi đâu. Mình cũng chẳng khó chịu chút nào”. Sự điềm tĩnh tự nhiên trong giọng cô có sức thuyết phục tuyệt đối, dù là lời nói dối hoàn toàn. Cô đã chết một phần bên trong khi nghe tin Helene đang mang bầu và khi nhìn thấy vợ Jeff, một bà bầu hãnh diện và xinh tươi rực rỡ, đã vò xé tim cô. Cô vẫn bị ám ảnh bởi cảm giác mất mát, đó là một nỗi đau dường như không thể chế ngự được.

Virginia lưỡng lự, bối rối bởi sự lạnh nhạt mà Claire thể hiện. “À, nếu cậu chắc là vẫn ổn... Mình đã tưởng thấy cậu khóc hết nước mắt, hoàn toàn cô độc ở đây”.

“Nhưng cô ấy đâu có cô đơn”, Maxwell Benedict êm ái nói, và Claire giật mình khi vòng tay ấm áp của anh trượt quanh vai cô. Cô tự động nhích ra xa, nhưng những ngón tay anh siết lại đầy cảnh báo trên đôi vai trần và cô buộc mình đứng im. “Cô ấy cũng đâu có khóc, dù tôi hết sức vui lòng chìa vai ra nếu cô ấy cảm thấy buồn đến vậy. Phải không, Claire? Em có nghĩ là em muốn khóc không?”

[alobooks]

Một phần trong cô không thích cách anh dùng tên cô dễ dãi khi họ chỉ vừa gặp nhau, nhưng phần khác biết ơn anh vì đã cho cô cơ hội giữ sự kiêu hãnh của mình, và không để Virginia đoán được là rốt cuộc mảnh khoé của cô ta đã thành công, dù không theo cách cô ta đã sắp đặt. Nghiêng đầu cô về phía anh theo cách cô thường thấy chị Martine làm khi định quyến rũ ai đó, Claire dành cho anh nụ cười rực rỡ nhất: “Em nghĩ em thích khiêu vũ hơn”.

“Rồi em sẽ khiêu vũ, em yêu ạ. Thứ lỗi cho chúng tôi nhé?” anh nhã nhặn nói với Virginia, rồi đưa Claire đi qua bà chủ tiệc thất vọng, trở vào nhà. Sau sự tĩnh lặng tương đối ngoài hiên, bữa tiệc dường như quá đông đúc và ồn ào. Mùi rượu hoà lẫn với khói thuốc lá làm cô khó thở, nhưng âm nhạc từ máy stereo vượt lên trên tiếng cười, tiếng trò chuyện ồn ào, và họ tham gia vào nhóm người đang cố nhảy giữa phòng. Khoảng không này quá nhỏ đến chỉ có thể lắc lư tại chỗ. Claire bắt đầu gợi ý là họ đã quên bằng việc nhảy nhót rồi, thì anh túm lấy tay cô trong tay anh và cánh tay kia kéo cô tới anh, cô đành nhảy theo kiểu này. Anh không ôm sát cô bất chấp sức ép từ đám đông và cô lại nhận thấy sự kiểm soát chặt chẽ dường như chi phối mọi hành động của anh. Có lẽ cô đã đánh giá sai anh, cô nghĩ. Chỉ bởi khuôn mặt anh có vẻ được tạc chính xác như một tượng thần Hy Lạp, cô đã tự động suy ra rằng anh chẳng là gì ngoài một tay chơi hời hợt, nhưng một tay chơi không có được sự kiểm soát điềm tĩnh ấy. Có lẽ đó là sự lãnh đạm của người Anh mà cô đã nhận ra chẳng.

“Anh ở Mỹ bao lâu rồi?” cô hỏi, dịch tới gần anh hơn để nghe cho rõ.

Một nụ cười kỳ lạ uốn cong khuôn miệng đẹp đẽ: “Làm sao cô có thể nói tôi không phải là người Texas gốc chứ?”

Cô khúc khích: “Ăn may thôi”

“Thực sự là giọng tôi bị pha trộn. Khi tôi trở về nhà sau những kỳ nghỉ, gia đình tôi liên tục phàn nàn rằng tôi nói quá chậm”.

Anh không trả lời thẳng câu hỏi của cô, nhưng cô cho qua. Dẫu sao chỗ này cũng quá ồn ào để nói chuyện. Cô để tâm trí mình trở về tình huống hiện tại, và cân nhắc những cách khác nhau để xử lý chuyện này sao cho có vẻ ít lúng túng nhất đối với tất cả bọn họ. Cô chắc hẳn không muốn làm Jeff và Helene bối rối. Họ cũng chỉ là nạn nhân của sự trả thù nhỏ nhen Claire của Virginia thôi.

Ngay khi điệu vũ kết thúc, ai đó gọi tên anh. Claire tận dụng sự xao lãng ấy để nói một cách lịch sự: “Cảm ơn vì điệu nhảy, anh Benedict”, và đi ra xa, trong khi anh bị mắc bẫy bởi người đàn bà đòi anh quan tâm. Miệng cô nhếch lên trong nụ cười chế giễu. Đúng là địa ngục khi phụ nữ liên tục đổ sập xuống chân anh như vậy. Người đàn ông tội nghiệp, anh chắc phải chịu đựng ghê lắm... khi không túm lấy toàn bộ lợi thế từ chuyện đó.

Qua khoeé mắt, Claire thấy Virginia đang sấm soi cô sít xao và vẫn tiếp tục rì rầm nói chuyện với một phụ nữ khác, người cũng đang nhìn cô với sự tò mò cao độ. Đồ đũa chuyện! Cô quyết định lúc này phải làm dịu tình hình bằng cách đương đầu trực diện với nó. Đầu ngẩng cao và nụ cười trên khuôn mặt, Claire đi thẳng tới Jeff và Helene.

Ngay trước khi đến chỗ họ, cô thấy Jeff cứng người, vẻ hoảng hốt hiển hiện trên mặt. Anh chú ý tới ánh sáng trong mắt cô và chắc đang tự hỏi liệu cô có sắp sửa gây ra vụ lộn xộn với một cảnh mùi mẫn mà anh còn nhớ rất rõ không. Với nỗ lực quả quyết, Claire giữ nụ cười nhẹ trên môi. Cô hiển nhiên đã sai lầm khi tránh xa mọi thứ liên quan tới đàn ông ngoại trừ mối quan hệ đồng nghiệp bình thường nhất suốt năm năm sau vụ ly hôn. Mẹ và chị gái cô đã nghĩ cô vẫn mòn mỏi chờ đợi Jeff, và hiển nhiên Jeff cũng nghĩ vậy, cùng Virginia và những người khác trong giới của họ. Cô không biết phải làm gì bây giờ, ngoài việc cố gắng thân nhiên và lịch thiệp, để tỏ ra là điều này thực chẳng có ý nghĩa gì với cô hết.

“Xin chào”, cô vui vẻ nói, chủ yếu với Helene. “Tôi nghĩ Virginia mời ba người chúng ta tới để cung cấp trò tiêu khiển cho buổi tối này, nhưng tôi không định chơi trò của cô ta. Chúng ta có nên phá hỏng sự vui thích của cô ấy không nhỉ?”

Helene nắm bắt rất nhanh. Cô mỉm cười đúng lúc. “Tôi thích phá hỏng bộ mặt của cô ta hơn, nhưng dẫu sao chúng ta cũng nên lịch sự”.

Khi những người khác đến đủ gần để nghe điều họ nói, Claire bắt đầu vui vẻ thuật lại một chuyện mua sấm gần đây khi mọi thứ đều trục trặc. Helene đáp lại với câu chuyện của mình về những cuộc chạm trán nguy hiểm khi mua sấm, đến tận lúc ấy Jeff mới tỉnh ra để đóng góp vào câu chuyện bằng cách hỏi thăm cha mẹ Claire và gia đình chị gái cô. Lịch sự đến mức cô muốn cười phá lên, nhưng cùng lúc căng thẳng bắt đầu bóp nghẹt cổ họng. Họ sẽ duy trì câu chuyện được bao lâu. Kiêu hãnh là một chuyện, nhưng đứng đây tán gẫu với Helene, người thậm chí còn đẹp hơn lúc mang bầu, hầu như vượt quá sức chịu đựng của cô.

Rồi một bàn tay ấm áp chạm vào eo lưng cô, và cô nhìn lên ngạc nhiên khi thấy Max Benedict xuất hiện ngay bên cạnh. “Rất tiếc vì anh bị giữ lại”, anh nhẹ nhàng xin lỗi. “Em sẵn lòng đi chưa, Claire?”

Anh nói nghe cứ như là họ đã có kế hoạch khác và Claire đủ tuyệt vọng để vồ lấy cơ hội thoát ra. “Vâng, tất nhiên rồi. Max, em muốn anh gặp Helene và Jeff Halsey”.

Anh tiếp lấy lời cô, lịch thiệp đầy tinh tế khi nói nhỏ tên mình, ngả đầu trên tay Helene và bắt tay Jeff. Claire gần như phì cười khi bắt gặp cái nhìn sững sốt trong đôi mắt xanh rạng rỡ của Helene. Cô ấy hẳn đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và đúng là có bầu, nhưng điều đó không làm cô ấy miễn nhiễm trước sự quyến rũ của Max Benedict! Rồi anh liếc nhìn đồng hồ và nói khẽ: “Chúng tôi thực sự phải đi rồi”

“Đi” chính xác là điều Claire đang mong muốn. Vẫn cố giữ nụ cười trên mặt khi cô lắng nghe Max nói những câu xã giao lịch sự, rồi tay anh vững vàng áp vào lưng cô khi đi cùng cô tới phòng ngủ, nơi cô để cái túi xách nhỏ. Cô lôi nó lên từ dưới một mớ lộn xộn các túi xách, khăn choàng ren, vài cái áo mưa không đẹp lắm và một số áo khoác lông chồn. Anh đứng trên ngưỡng cửa đợi cô, không nói năng gì và Claire không đọc được gì trong biểu hiện của anh. Sao anh lại cứu nguy cho cô? Chắc hẳn đó là một hành động có tính toán về phía anh, nhưng cô không nghĩ được nguyên do nào khiến anh cố làm vậy. Sau rốt, họ hoàn toàn xa lạ, một cuộc trò chuyện ngắn ngủi nơi hiên nhà không đủ sức biến họ thành chỗ thân quen thậm chí là bình thường. Cô còn hơn là đề phòng anh, và tất cả sự phòng thủ của cô lại giương lên như cũ.

Nhưng trước tiên có một lối thoát, và ra khỏi đó ngay bây giờ chiếm vị trí ưu tiên trên mọi thứ khác. Cách nào tốt hơn là rời khỏi đây trong tay của người đàn ông hấp dẫn nhất mà cô từng thấy? Sau hết, những người đàn ông đẹp trai, quyến rũ có một vài lợi ích, họ thường không nhiều, nhưng họ rất tuyệt để gây ấn tượng.

Một nụ cười tò mò giễu cợt nở trên đôi môi chạm khắc hoàn hảo cứ như anh đọc được tâm trí cô vậy. “Chúng ta đi chứ?” anh hỏi, chìa tay ra.

2. Chương 01 Part 2

Cô rời bữa tiệc trong tay anh, nhưng ngay khi cánh cửa khép lại sau lưng họ, cô bước ra xa khỏi sự đụng chạm ấy. Đèn đường trải ánh sáng bằng bạc trên bãi cỏ và những chiếc xe hơi đỗ lộn xộn trên lối rẽ và dọc theo phố, che khuất ánh sao mờ lấp lánh trên cao. Đêm mùa xuân ẩm và ẩm ướt bởi mùa mới kỷ niệm sinh nhật mình bằng hơi nóng bất chợt lan tràn, kiên quyết xua đi cái giá lạnh cuối cùng của mùa đông. Một chú chim khe khẽ chiêm chiếp trên cây, rồi tất cả rơi vào tĩnh lặng khi bước chân họ trên vỉa hè khuấy động không gian.

“Con mụ khốn khiếp ấy cố ý dựng nên chuyện đó phải không?” anh hỏi bằng giọng điềm tĩnh, lãnh đạm mà trong một lúc Claire không chắc cô có nghe thấy sự cứng rắn sắt thép trong âm thanh đó hay không. Cô liếc lên và thấy khuôn mặt anh không bị xáo động bởi chút tức tối nào và quyết định là cô đã nhầm.

“Thật khó xử, nhưng không đến nỗi bi thảm” cuối cùng cô cũng nói, không định chia sẻ với một người lạ, dù chỉ một chút thôi điều đã thực sự làm cô đau lòng. Cô không bao giờ để bất kì ai thấy chuyện gì diễn ra trong tâm trí mình, càng nhiều tổn thương, cô càng rút vào đằng sau nụ cười vô nghĩa và vẻ xa xôi bất động, trống rỗng. Đó là đặc điểm mà ngay khi còn là một đứa trẻ đã làm mẹ cô thất vọng và tức tối. Mẹ cô đã cả quyết là cô con gái út của bà phải theo bước cô chị, cô gái luôn chói sáng, đẹp đẽ và tài năng, có thể làm tan chảy cả đá với nụ cười rạng rỡ. Nhưng càng cố ép Claire chui ra khỏi vỏ ốc thì cô lại càng rút vào sâu hơn, đến lúc rốt cuộc Alma Westbrook đành từ bỏ ý định.

Từ sự im lặng đột ngột rơi xuống giữa họ, cô biết rằng mình lại đang nghĩ vẩn vơ, Claire đứng lại trên vỉa hè và chìa tay ra. “Cảm ơn vì sự giúp đỡ, anh Benedict. Thật vui được gặp anh”. Giọng cô lịch thiệp nhưng dứt khoát, thể hiện rõ là cô coi buổi tối này đã kết thúc.

Anh nắm tay cô nhưng không bắt tay; thay vào đó, những ngón tay siết nhẹ, ấm áp, một sự đụng chạm không hề đòi hỏi. “Claire, tối mai cô ăn tối với tôi nhé”, anh đề nghị, rồi thêm vào “Xin cô đấy”, cứ như anh đã biết lời từ chối mà cô sắp sửa đưa ra.

Cô do dự, mơ hồ bị tước hết khí giới bởi từ “xin cô”, như là anh không biết rằng anh sẽ có được sự bầu bạn của bất kỳ phụ nữ nào và bất cứ lúc nào anh muốn. Hầu như là vậy. “Cảm ơn anh, nhưng không được”.

Lông mày anh nhíu lên và cô nhìn thấy ánh lấp lánh trong đôi mắt sáng rực. “Cô vẫn đem lòng yêu chồng cũ à?”

“Đó không phải việc của anh, anh Benedict”.

“Cô đã không nói vậy một lát trước đây. Tôi thích nghĩ là cô được giúp đỡ do sự can thiệp của tôi vào cái mà giờ lại chẳng phải việc của tôi nữa”, anh điềm tĩnh nói.

Đầu cô ngẩng lên và cô rút tay lại khỏi anh. “Giờ là lúc trả đũa phải không? Tốt thôi. Không, tôi không còn yêu Jeff nữa”.

“Hay lắm. Tôi không thích có đối thủ”

Claire nhìn anh với vẻ không tin nổi, rồi phá lên cười. Cô không muốn đề cao lời tuyên bố cuối cùng bằng việc thách thức anh. Anh nghĩ cô là gì thế, một con ngó nhất trên đời à? Cô đã từng là vậy, đã một lần, nhưng không bao giờ lặp lại nữa.

“Tạm biệt, anh Benedict”. Cô nói bằng giọng thô lỗ và đi tới xe mình.

Khi cô gơ tay mở cửa xe, đã thấy một bàn tay chắc nịch rám nắng ở đó. Anh mở cửa xe cho cô và Claire lí nhí một câu cảm-ơn nhỏ xíu khi bước vào xe và lấy chìa khóa trong túi ra.

Anh vẫn để một tay trên nóc xe và cúi xuống, đôi mắt màu ngọc lam nheo lại sầm tối như đại dương. “Tôi sẽ gọi cho cô ngày mai, Claire Westbrook”, anh nói, điềm tĩnh và tự tin như cô chưa từng xua đuổi anh.

“Anh Benedict, tôi đã cố không tỏ ra thô lỗ, nhưng tôi không quan tâm”.

“Tôi đã đăng ký rồi nhé”, anh trả lời, sự thích thú làm miệng anh giật giật và bất chấp bản thân Claire thấy mình nhìn chằm chằm vào môi anh, hầu như bị mê hoặc bởi sự hoàn hảo đầy quyến rũ của chúng. “Tôi đã

rất cố gắng, và tôi cư xử hợp lý. Tôi không bị bất cứ cơ quan hành pháp nào truy nã cả, tôi cũng chưa kết hôn và tôi rất tử tế với trẻ con. Cô có cần giấy chứng nhận không?”

Một nụ cười ấm áp bùng lên vượt quá sự kiểm soát của cô. “Dòng dõi của anh cũng ấn tượng chứ?”

Anh chồm hồm trước cửa xe mở, cười với cô. “Tuyệt. Chúng ta sẽ thảo luận chuyện đó vào bữa tối mai nhé?”

Có một chút mềm lòng do tò mò trong cô. Không cho phép bản thân day đi day lại chuyện này, trong một lúc cô bỗng thấy mình cô đơn quá. Ăn tối với anh thì có hại gì chứ? Cô chắc chắn sẽ không phải lòng anh. Họ sẽ nói chuyện và cười, thưởng thức một bữa tối dễ chịu và có thể cô sẽ có thêm một người bạn.

Cô lưỡng lự một lúc lâu rồi nhượng bộ. “Thôi được. Tôi đồng ý, cảm ơn anh”.

Anh cười ngay, hàm răng trắng lấp lánh. “Thật nhiệt tình. Bạn thân mến, tôi hứa sẽ cư xử tốt. Tôi sẽ đón cô ở đâu và mấy giờ nhỉ? Tám giờ nhé?”

Họ đồng ý về thời gian, và Claire chỉ cho anh đường đến nhà cô. Một lát sau cô lái xe đi, và lúc dừng trước cột đèn tín hiệu giao thông đầu tiên, lòng mày cô cau lại sững sốt. Sao cô lại đồng ý đi chơi với anh? Cô đã thề sẽ tránh xa tốp người tai hoạ này cơ mà, anh đã vây vo quanh hàng rào phòng thủ của cô và làm cô cười, và cô thấy mình thích anh. Anh không tỏ ra quá nghiêm túc, điều sẽ khiến cô co cứng chạy nhanh nhất theo hướng ngược lại. Anh cũng tỏ ra thật tử tế khi đến giải cứu cô...

Anh quá ư nguy hiểm đối với sự bình yên trong tâm trí cô.

Lúc bước vào căn hộ của mình, cô đã quyết định huỷ cuộc hẹn, nhưng khi đóng cửa và khoá lại, sự im lặng trống rỗng của căn phòng đổ ập vào cô, tràn ngập khắp người cô. Cô đã từ chối nuôi một con mèo vì cảm thấy đó sẽ là một biểu tượng rõ rệt về sự cô độc của mình, nhưng giờ đây cô ước mình đã có một thú nuôi gì đó, bất kể là gì, để chào đón cô trở về nhà. Mèo hay chó không quan trọng khi cô chưa bao giờ phải tiên liệu trước các khả năng; Một cái bụng no nê và một chiếc giường ấm áp, ai đó gãi gãi sau tai chẳng phải là tất cả những thứ mà một thú nuôi mong đợi hay sao. Nhắc tới chuyện này, cô nghĩ một cách mệt mỏi, đó cũng chính là tất cả những gì mà con người cần có. Thức ăn, nơi trú ngụ và cảm giác được yêu thương.

Cảm giác được yêu thương ư. Cô đã có thức ăn và nơi ở, tất cả những điều kiện vật chất của một đứa trẻ giai-cấp-thượng-lưu. Thậm chí cô cũng có cảm giác được yêu thương, nhưng đó chỉ là những mẩu vụn lơ lửng và giận dữ của tình yêu đấm đui mà cha mẹ cô đã dành cho chị Martine. Claire không thể đổ lỗi cho họ bởi Martine quá hoàn hảo. Nhiều bà chị khác có thể nhân cơ hội đó để đề đầu cưới cổ đứa em gái then thừng nhút nhát, nhưng chị Martine vẫn luôn tử tế và kiên nhẫn với Claire, ngay cả bây giờ vẫn lo lắng cho cô. Dù Martine có bận đến thế nào với công việc hành nghề luật hiện đang rất thành đạt, bất chấp những đứa con rất thân thiện và được nhiều người yêu mến, và ông chồng cũng bận bịu tương đương như vợ, chị cô vẫn luôn luôn dành thời gian gọi cho Claire ít nhất một tuần hai lần. Ấy thế mà, có gì đó bên trong Claire luôn luôn co rúm lại bởi sự thiên vị Martin rành rành ở cha mẹ cô. Cô vẫn nhớ lúc nhìn chằm chằm vào tấm gương khi còn là một đứa trẻ và tự hỏi mình có gì trục trặc. Nếu cô xấu xí hay tính tình khó chịu, ít nhất thì cũng có thể kiếm vài lý do cho việc không đủ tốt đẹp để làm hài lòng cha mẹ. Nhưng dù cô không thật đẹp như Martine, cô vẫn là một đứa trẻ xinh xắn và cô cố hết sức làm vừa lòng mọi người, đến khi cô nhận ra rằng những gì hay ho nhất ở mình vẫn sẽ không đủ và bắt đầu rút lui. Đó chính là rắc rối của cô. Đơn giản là cô không được như mức mong đợi. Martine thật đẹp, Claire chỉ xinh xắn thôi. Martine là đứa trẻ vui tươi, thân thiện, Claire lại thiên về những cơn khóc lóc khó hiểu và co rúm lại trước mọi người. Martine là một tay đàn dương cầm sáng chói, đầy tài năng, một sinh viên nghệ thuật nổi trội, Claire khước từ học bất cứ loại nhạc nào và thường lẩn đi cùng một cuốn sách. Martine giỏi giang và đầy tham vọng, Claire sáng dạ nhưng không chuyên tâm. Martine kết hôn cùng một luật sư trẻ đẹp trai và tham vọng như cô, làm việc cùng anh và có hai đứa trẻ đẹp đẽ và hạnh phúc. Còn Claire cưới Jeff- khoảng thời gian duy nhất trong đời cô đã làm mẹ hài lòng- nhưng giờ hôn nhân đã tan vỡ.

Giờ đây, sau khoảng thời gian 5 năm, Claire đã có cái nhìn sáng rõ về cuộc hôn nhân của cô và nguyên nhân tan vỡ. Trung thực mà nói hầu hết là lỗi do cô. Cô đã quá hoảng sợ về việc không thể sống theo những gì cô nghĩ là mọi người trông đợi ở cô với cương vị là Bà Jefferson Halsey, cô đã hăm hở cố trở thành một bà chủ quảng giao hoàn hảo, một người nội trợ hoàn hảo, một người vui vẻ, thân thiện hoàn hảo, và trải mình ra mỏng tới mức hầu như chẳng còn gì dành cho Jeff nữa. Lúc đầu anh bỏ qua chuyện này, nhưng rồi hồ sâu

ngăn cách giữa họ ngày càng rộng hơn và mắt anh bắt đầu lang thang khắp nơi... và đặt vào Helene, người phụ nữ đẹp và già dặn hơn Claire và cực kỳ tự tin. Chỉ vì Claire bất ngờ mang bầu đã ngăn vụ ly hôn ngay lúc ấy. Trước danh tiếng của mình, Jeff rất tử tế và dịu dàng với Claire, dù việc cô có bầu đã kết thúc mối quan hệ của anh với Helene. Anh yêu Helene, nhưng Claire là vợ anh và đang mang con anh, và anh từ chối hủy hoại cô bằng yêu cầu ly dị.

Rồi cô mất đứa bé. Anh chờ đến khi thể chất cô phục hồi trở lại rồi nói rằng anh muốn tự do. Vụ ly hôn của họ hẳn đã làm nửa Houston thất vọng vì thiếu kịch tính. Claire biết rằng mọi chuyện đã kết thúc trước cả khi cô mất đứa bé. Họ ly hôn lặng lẽ, Jeff cưới Helene ngay khi có thể và trong vòng một năm sau đó, Helene đã cho anh một cậu con trai. Giờ cô lại mang bầu nữa.

Claire rửa mặt và chải răng, rồi lên giường và nhặt một cuốn sách từ chiếc bàn nhỏ bên cạnh, cố không nghĩ về đứa bé đã mất. Cuộc hôn nhân của cô đã là quá khứ, và thực sự, vụ ly hôn là điều tốt nhất từng đến với cô. Nó buộc cô tỉnh ra và có cái nhìn đúng đắn về bản thân. Cô đã lãng phí cuộc đời cố làm vừa lòng ai khác chứ không phải là chính mình. Cô đã trở lại là mình trong suốt năm năm qua. Xét về tổng thể, cô hài lòng với cuộc sống mà cô tạo lập. Cô có một công việc tốt, cô đọc sách và đọc nhiều như cô muốn. Cô cũng nghe loại nhạc ưa thích. Cô thực sự gần gũi với Martine hơn bao giờ hết, bởi vì Claire không còn cảm thấy bị đe dọa bởi chị gái nữa. Thậm chí quan hệ với cha mẹ cũng tốt hơn... nếu mẹ cô ngừng thúc giục “tìm một anh chàng trẻ trung dễ thương và ổn định”.

Claire không đi chơi nhiều, cũng chẳng thấy có vấn đề gì về chuyện này cả. Cô không muốn ổn định với một cuộc hôn nhân lãnh đạm dựa trên lợi ích chung, và cô không phải loại người khơi gợi cảm xúc đắm say cuồng nhiệt. Cô đã học cách kiểm soát và bảo vệ bản thân với sự kiểm soát đó. Nếu điều này khiến cô trở nên trầm tĩnh và lãnh đạm, cũng tốt thôi. Còn hơn là cởi mở để sự hắt hủi đau đớn hủy hoại mình.

Cô đã lựa chọn và cân nhắc kỹ lưỡng để xây dựng cuộc sống ấy cho mình, tại sao sau đó cô lại chấp nhận lời hẹn ản tối với Max Benedict? Bất chấp tính hài hước, anh ta vẫn là một tay chơi, và anh ta không có chỗ trong cuộc đời cô. Cô nên lịch sự nhưng cương quyết hủy bỏ cuộc hẹn. Cuối cùng Claire gấp sách lại không đọc nổi nữa. Khuôn mặt điển trai của Maxwell Benedict cứ bơi lượn trên những con chữ. Đôi mắt nâu của cô đầy phiền muộn khi cô tắt đèn và kéo chăn phủ kín người. Bất chấp những cảnh báo của bản năng, cô biết mình sẽ không hối tiếc.

Max ngồi trong phòng khách sạn, chân gác lên bàn cà phê và một cốc cà phê sát khuỷu tay. Lông mày nhăn lại về hết sức cau có khi đọc một trong những báo cáo dày cộp anh vừa nhận được qua thư. Ngón trở rần chắc chống vào lông mày trái khi anh đọc, tốc độ đọc của anh thật phi thường, và anh đã gần đọc xong. Lơ đãng anh với cốc cà phê và vẻ khó chịu chuyển thành nôn nóng khi nhận ra cốc đã gần cạn. Anh đặt cốc vào khay và đẩy sang bên. Cà phê! Anh trở nên nghiện thứ đồ uống này, một thói quen khác của người Mỹ mà anh đã nhiễm phải.

Anh kết thúc bản báo cáo đó ngay lập tức rồi quẳng sang bên cạnh. Mắt anh nheo lại thành một khe nhỏ. Anson đã lần được dấu vết một công ty khác theo đuổi Bronson Alloys. Điều này là một tiến triển đáng ngại, nhưng đáng báo động hơn là những tin đồn công ty này có quan hệ chặt chẽ với Eastern Europe. Nếu những lời đồn là sự thật thì vì lý do nào đó đã lọt ra tin Bronson đã chế tạo được một hợp kim nhẹ và cực kỳ bền vững, ưu việt hơn cả hợp kim được sử dụng cho máy bay do thám SR-71. Đến nay, hợp kim này vẫn chỉ là một tin đồn, chưa có gì được công bố cả, và nếu thực sự có kim loại nào được chế tạo thì Sam Bronson cũng đang giữ nó cho riêng mình. Mặc dù vậy, tin đồn vẫn dai dẳng.

[alobooks]

Anh không thích chuyện này. Bất cứ động thái nào của công ty khác cũng buộc anh phải hành động ngay, có lẽ cả trước khi anh sẵn sàng, điều này làm tăng nguy cơ thất bại. Max không định thất bại. Anh xem thường thất bại, tính cách anh quá mạnh mẽ và được kiểm soát nghiêm ngặt đến mức không chấp nhận bất cứ điều gì không phải là một chiến thắng toàn vẹn trong bất cứ chuyện gì anh đã cố làm.

Anh lại nhặt báo cáo lên và lật giở, nhưng để suy nghĩ của mình lang thang. Người phụ nữ ấy, Claire Westbrook ... cô không như anh mong đợi. Anson nghĩ cô hẳn là một mắt xích yếu, và Max đã lạnh lùng chờ đợi anh có thể quyến rũ cô không tốn chút công sức nào như anh vẫn thường thể đối với tất cả đàn bà.

Nhưng mọi chuyện không diễn ra theo cách ấy. Cô lạnh nhạt, điềm tĩnh và hết sức tự chủ, không dễ bị sai khiến. Dù cuối cùng cô đã chấp nhận lời mời ăn tối của anh, Max có ấn tượng là cô làm vậy vì những lý do cá nhân.

Mắt anh nheo lại. Từ lúc anh đến tuổi dậy thì, quan hệ với phụ nữ thực tế luôn quá dễ dàng. Anh đánh giá cao họ, hưởng thụ họ, ham muốn họ, nhưng phụ nữ dễ dàng đến với anh. Đây là lần đầu tiên một phụ nữ nhìn anh với vẻ trống rỗng và hồ hững đến vậy rồi lại quay đi hoàn toàn không quan tâm, và anh không thích điều này chút nào. Anh vừa bực bội vừa bị thách thức, và anh không nên cảm thấy như vậy. Bởi đây là công việc. Anh sẽ dùng sự quyến rũ của mình để lấy được những thông tin cần thiết mà không hề bắn khoăn day dứt. Chiến tranh thương trường chính là vậy: chiến tranh, bất chấp về lịch sự bề ngoài của những bộ lễ phục ba mảnh và những cuộc gặp bên bàn ăn. Nhưng bị quyến rũ chưa bao giờ là một phần trong kế hoạch, nên sự hấp dẫn bất ngờ của cô không được mong đợi gấp đôi. Anh không được phép xao lãng. Anh phải tập trung vào việc ngay, nhanh chóng thu thập thông tin, và hành động.

Anh biết bản tính tự nhiên của mình là đam mê khoái lạc, trước đây luôn là vậy, nhưng những nhu cầu thể xác và những phản ứng đã được kiểm soát bởi sức mạnh lý trí lạnh lùng. Anh là chủ thân thể anh, không cách nào khác được. Đó là một phần tính cách anh, trời đã ban cho anh cả trí thông minh tuyệt đỉnh và lòng ham muốn tình dục, điều này sẽ điều khiển một người ít trí tuệ hơn, nhưng anh cực kỳ giỏi giang, và năng lực trí tuệ vô cùng mạnh mẽ và tập trung nên anh đã kìm chế được những nhu cầu thể xác và không bao giờ thả lỏng sức mạnh sai khiến của phần bản năng tự nhiên. Sự cuốn hút bất ngờ của Claire Westbrook làm anh vừa tức giận vừa bối rối. Điều này hoàn toàn không thích hợp trong tình hình này.

Cô khá xinh, nhưng anh đã có những người đàn bà đẹp hơn nhiều. Cô không hưởng ứng anh hay tán tỉnh hay theo bất cứ một cách nào khác chỉ ra rằng cô bị anh hấp dẫn. Điều lạ lùng duy nhất ở cô là đôi mắt, rất to và nâu sẫm mượt mà. Chẳng có lý do gì để anh nghĩ về cô, nhưng anh không thể đẩy cô ra khỏi tâm trí mình được nữa.

3. Chương 02 Part 1

CHƯƠNG 2

Tiếng chuông điện thoại reo vang sáng hôm sau làm Claire giật mình tỉnh giấc, khuôn miệng mềm mại cong lên trong một nụ cười giấu khi cô lăn tròn để nhắc ống nghe lên và chấm dứt tiếng kêu khó chịu ấy. “Chào chị Martine”, cô nói, giọng vẫn còn khàn khàn ngái ngủ.

Im lặng giây lát, rồi Martine cười vang. “Chị ước em đã không làm vậy! Sao em biết?”

“Em nghĩ chắc chị sẽ gọi sáng nay để kiểm tra. Vâng, em đã đến bữa tiệc của Virginia, và không, em không phải là hoa khôi buổi tiệc”.

“Em trả lời câu hỏi của chị trước cả khi chị kịp hỏi”, Martine vui vẻ khích bác. “Dầu vậy em đã vui vẻ chứ?”

“Em không phải tuýp người quảng giao”, Claire rào đón, cô ngồi trên giường và chèn một chiếc gối sau lưng. Cô không đề cập đến chuyện đã gặp Max Benedict hay hẹn ăn tối với anh. Martine sẽ hỏi cả nghìn câu và làm rộn lên với cả những chi tiết vớ vẩn nhất. Claire không hy vọng cái hẹn ăn tối là điểm khởi đầu của một câu chuyện lãng mạn hoang đường. Max có thể có bất kì người phụ nữ nào anh chọn, nên anh không chấp nhận ai ngoài người tuyệt nhất. Đó chỉ là một cuộc hẹn ăn tối, không hơn không kém, đi chơi tối với một người mới tới thành phố và chưa quen biết nhiều người. Với anh đây có thể là chốc lát nghỉ ngơi khi gặp gỡ một phụ nữ không định theo đuổi anh.

Martine thở dài, kinh nghiệm cho chị biết rằng nếu Claire không muốn nói về chuyện gì thì không sự quấy rầy hay tò mò tọc mạch nào làm em chị đổi ý. Đối với người nhút nhát và khiêm tốn như thế thì Claire quả thật cứng đầu. Bởi Martine yêu quý em gái và biết Claire nhạy cảm và dễ tổn thương đến thế nào, chị

cố kìm việc quấy rầy em mình và thay vì vậy nhẹ nhàng chuyển sang chủ đề khác, chỉ cười vang khi kể lại những trò nghịch ngợm tinh quái của cậu con trai 8 tuổi trong sáng đó.

Họ chuyện gẫu một lúc rồi tạm biệt. Claire gác máy, ngã lưng vào chồng gối, đôi mắt nâu sẫm đầy suy tư khi cô đắm đắm nhìn trần nhà. Suy nghĩ của cô lại trở về Max Benedict, và gương mặt anh hiện lên trong đầu cô. Cô thấy đôi mắt màu ngọc lam sáng rõ, nhưng bóng của nó lại liên tục thay đổi. Đôi lúc chúng ngả sang xanh lá cây hơn là xanh da trời, lúc khác lại xanh da trời nhiều hơn xanh lá, và hai lần cô nhìn thấy tia chớp nào đó loé lên trong mắt anh làm cô giật mình, nhưng cô vẫn chưa công nhận điều này. Đó là vì dù cô đã thấy bóng tối trong đại dương ấy biến mất ngay lập tức và để lại đằng sau làn nước xanh thăm ngọan mục, cuộn xoáy, vẫn nhắc người nhìn về những hiểm nguy của biển. Có lẽ anh cũng có những đe dọa ẩn giấu trong lòng sâu, giấu đằng sau vẻ đẹp trời cho. Tất nhiên, loài người luôn giấu kín chiều sâu của lòng mình, nhưng nhiều người sâu sắc hơn những người khác, và nhiều người khá nông cạn, nhưng tất cả đều có sự phòng thủ của riêng họ. Có phải anh sử dụng diện mạo của mình như một tấm chắn, lấy vẻ đẹp của mình làm chệch hướng quan tâm, theo cách tấm gương xoay lưng lại mặt trời?

Anh cũng có sự kiềm chế đáng kinh ngạc. Có lẽ nhiều người không thấy điều này, nhưng Claire nhạy cảm hơn hầu hết. Cô nhận ra sự kìm chế bởi cô phải học điều này. Khi còn là một đứa trẻ, cô luôn sôi sục với cảm xúc bị dồn nén, một cơn lũ hoang dại của yêu thương và hy sinh chỉ chờ được dâng hiến cho người nào yêu cô vì chính bản thân cô. Cô đã nghĩ Jeff là người đó, và cô giải phóng dòng xúc cảm nồng nàn ấy, biến cô thành người vợ hoàn hảo của anh, chỉ để lại thất bại. Giờ cô không còn chờ đợi người ấy nữa; cô đã bị tổn thương, và cô cự tuyệt để bất kì ai lại làm cô đau lòng lần nữa. Cô khoá chặt mọi cảm xúc và đam mê, hài lòng hơn vì không có chúng.

Nhưng nhìn đôi mắt ngọc lam ấy sẽ thế nào nếu như sự kìm chế lãnh đạm bị xoá bỏ, và nỗi đam mê rừng rực trong lòng sâu? Nhìn anh sẽ ra sao khi làm tình nhỉ?

Claire ngồi dậy, cố xua đuổi những hình ảnh rối ren trong đầu. Hôm nay là thứ bảy, cô có khối việc vặt phải làm. Cô cởi chiếc váy ngủ bằng lụa và để vắt ngang giường, trong giây lát mắt cô thích thú với sự đối lập của mảnh lụa hồng trên nền ren trắng của chiếc chăn bông. Cô yêu những thứ xinh xắn. Đó là một phần tính cách cô đã được giấu kín và bảo vệ, nhưng nó lộ ra trong sự ưa thích những đồ ngủ tuyệt đẹp, những màu sắc hài hoà mà cô thu thập quanh mình. Giường ngủ màu trắng, tấm thảm màu hồng đào phơn phớt, và quanh phòng là những đồ vật màu hồng và xanh lục. Chiếc khăn tắm cô mua dày và êm ái, và cô yêu cảm giác nó trên da thịt mình. Rất nhiều điều làm cô vui thích: giọt mưa trong lành trên mặt, ánh nắng mặt trời ấm áp, tia sáng xuyên qua lọ mứt mật, vẻ đẹp trong trẻo của chiếc lá xanh tươi mùa xuân, tấm thảm dệt lông lấy dưới đôi chân trần. Bởi cô lùi lại nên cô nhìn thấy nhiều điều hơn những người suốt đời sống vội.

Cô dậy muộn, nên cô hối hả dọn dẹp nhà cửa và giặt quần áo, những việc thường làm vào thứ bảy, để cho mình đủ thời gian chăm sóc tóc và móng. Cô bồn chồn và chệnh vênh, tất cả chỉ bởi người đàn ông có đôi mắt rực sáng màu nước biển và ánh nắng mặt trời trong tóc. Phản ứng ấy bất thường đến mức những phòng thủ bản năng trong cô lại giương lên như cũ. Cô cần cảnh giác từng giây, đối phó với bản thân mình hơn là với Max. Cô thật yếu đuối, cũng sự yếu đuối này khiến cô tin rằng Jeff yêu cô nhiều như cô yêu anh, bởi đó là điều cô muốn tin. Jeff không lừa dối cô, chính cô lừa dối bản thân mình. Không bao giờ như vậy nữa.

Thậm chí là thế, lòng kiêu hãnh không cho phép cô mong đợi gì ngoài những điều tốt đẹp nhất khi đi chơi với Max, và cô mất khá nhiều thời gian trang điểm. Khuôn mặt cô thanh tú với gò má cao và khuôn miệng rộng mềm mại; phần má mang sắc hồng cho đôi gò má và son môi làm cho miệng cô nhìn mềm mại hơn. Viên mắt đen và bóng mắt màu khói khiến đôi mắt nâu sẫm của cô như một hồ nước huyền bí. Sau khi cuốn gọn mái tóc vàng màu mật ong và để vài lọn xoắn buông lơ lửng bên thái dương, cô đeo đôi bông tai hạt trai và nhìn vào hình cô trong gương. Mái tóc theo phong cách cổ điển rất hợp với cô, để lộ những đường nét cân đối của gò má và quai hàm, sự thanh mảnh của cần cổ, nhưng cô tỏ ra nghiêm nghị một cách lo âu, như là có những bí mật ẩn giấu trong mắt vậy.

Cô đã sẵn sàng khi chuông cửa reo đúng tám giờ, và vì chờ đợi khá lâu nên cô trở nên căng thẳng. Hồi chuông khiến cô nhảy dựng. Cô vội vàng mở cửa trước khi căng thẳng khiến cô không làm nổi nữa. “Xin chào. Mời anh vào. Anh có muốn uống một chút trước khi chúng ta đi không?”. Giọng cô bình tĩnh và lịch

thiếp, giọng của bà chủ nhà làm tròn trách nhiệm mà không có chút nhiệt tình thực sự nào. Claire tự nhiên nhích xa anh một chút; cô đã quên bằng anh cao đến thế nào và cô thấy mình bé nhỏ.

Về thích thú của anh không hề dao động khi chìa tay cho cô, lòng bàn tay ngửa lên. “Cảm ơn, nhưng chúng ta không còn thời gian đâu. Vì báo trước gần như vậy, tôi phải đặt chỗ sớm hơn dự định một chút. Ta đi nhé?”. Anh chìa tay ra vững chắc và không hề đe dọa nhưng cử chỉ đó là mệnh lệnh. Claire có ấn tượng rõ rệt là anh để ý sự rút lui ở cô và đang yêu cầu cô trở lại. Anh muốn cô bước vào tầm tay anh, vào sự đụng chạm của anh, thậm chí đặt tay cô vào tay anh trong cử chỉ vừa tin cậy vừa phục tùng.

Cô không làm được điều này. Sự đối đầu nho nhỏ chỉ trong một khoảnh khắc và cô chấm dứt nó khi bước ra xa để lấy túi xách và chiếc áo choàng lụa dài ngang eo đi cùng với chiếc sơ mi lụa màu vỏ trai. Lúc cô quay lại và thấy mình nhìn chằm chằm vào ngực anh, cô nhận ra anh không để khoảnh khắc ấy kết thúc. Cô đông cứng người lại.

Anh chớp lấy cái áo khoác trong tay cô và giúp cô xỏ tay vào. “Cho phép tôi”, anh nói bằng giọng rõ ràng, lạnh nhạt, không có bất kỳ một cảm xúc nào và Claire tự hỏi phản ứng của cô có phải là quá khích không, rằng tay anh chìa ra là một cử chỉ đàn ông hơn là một mệnh lệnh tinh tế. Có lẽ nếu cô ra ngoài nhiều hơn, cô sẽ không quá đề phòng và bất kham như hiện tại. Martine có lẽ đứng khi giục cô trở nên chủ động giao lưu hơn nữa.

Cô để anh giúp mặc áo khoác và anh vuốt phẳng chiếc cổ áo nhỏ, cái đụng chạm nhẹ và ngắn ngủi. “Cô trông thật đáng yêu, Claire, như là đồ trang sức đá chạm thời Victoria vậy”.

“Cảm ơn”, cô nói nhỏ, bị tước khí giới bởi lời khen duyên dáng, lịch thiệp. Bất ngờ cô nhận thấy anh biết sự bối rối của cô và cố làm cô thư giãn, sử dụng cung cách xử sự cực kỳ nhã nhặn để làm cô yên tâm, và những thứ vụn vặt ấy đã có tác dụng. Anh rất kiểm soát, lãnh đạm, và cô thích điều này. Những người hành động do sự thôi thúc của cảm xúc và các tuyến thực không đáng tin cậy.

Tay anh đặt vào eo lưng cô với cái ấn nhẹ ấm áp, nhưng giờ nó không làm phiền cô. Cuối cùng, cô thư giãn và thấy mình đang thích thú chờ đợi buổi tối này.

Sự lựa chọn xe hơi của anh cũng làm cô an tâm. Cô nghi ngờ những chiếc xe thể thao hào nhoáng, nhưng chiếc Mercedes Benz màu đen hoàn toàn bảo thủ và điềm tĩnh không phải là chiếc xe của người bị hấp dẫn bởi những thứ rực rỡ ngắn ngủi. Anh cũng ăn mặc bảo thủ như một công chức ngân hàng, cô để ý, liếc nhìn bộ comple xám sọc nhỏ không ghim cài trang sức. Nó được cắt may rất đẹp và khổ người rần rở, thanh nhã khiến cho bộ comple mang vẻ bánh bao và thời trang không có được ở trên người đàn ông nào khác, tuy vậy vẫn không phải lỗi ăn diện khoe mẽ của một tay chơi.

[alobooks]

Mọi điều anh làm khiến cô thoải mái hơn. Anh tiếp tục cuộc nói chuyện tự nhiên nhẹ nhàng, không tạo áp lực nào với cô. Anh không sử dụng những lời bóng gió hay những từ đa nghĩa cợt nhả hay hỏi những câu riêng tư. Nhà hàng anh chọn vắng vẻ, mang ấn tượng về sự kín đáo nhưng không quá thân mật. Không điều gì anh làm với hàm ý gây ấn tượng với cô. Anh đơn giản chỉ ăn tối với một phụ nữ, không có điều kiện ràng buộc kèm theo, và đó là sự bảo đảm tuyệt vời.

“Cô làm nghề gì vậy?” anh thản nhiên hỏi, nhúng một con tôm Gulf to tướng vào nước sốt trước khi cắn vào nó với vẻ thích thú rõ rệt. Claire nhìn hàm răng rất trắng ngạp trong con tôm hồng, mạch bồng đập nhanh hơn bất chấp bản thân. Anh thật quá đẹp trai tới mức khó mà rời mắt khỏi anh.

“Thư ký”.

“Cho một công ty lớn à?”

“Không. Bronson Alloys là một công ty nhỏ nhưng phát triển khá nhanh và chúng tôi có những triển vọng sáng sủa. Đó là một công ty cổ phần, nhưng tôi làm việc cho Sam Bronson, cổ đông chính và người sáng lập công ty”.

“Cô có yêu công việc không? Đối với nhiều người là thư ký dường như chẳng có gì hấp dẫn; lại thêm sức ép phải trở thành người điều hành có thư ký của riêng mình”.

“Phải có người là thư ký chứ”, Claire mỉm cười. “Tôi không có tài năng hay tham vọng trở thành nhà điều hành. Còn anh làm cho công ty nào vậy? Anh có ở Houston thường không?”

“Không thường xuyên, nhưng chắc tôi cũng phải ở đây vài tháng. Tôi đang điều tra một vài sản nghiệp để đầu tư”.

“Bất động sản à?”, Claire hỏi. “Anh là người đầu cơ phải không?”

“Không hẳn. Về cơ bản, tôi làm các nghiên cứu khả thi”.

“Sao anh lại chuyển từ Anh đến Texas vậy?”

Anh nhún vai lơ đãng. “Những cơ hội kinh doanh ở đây ngày càng dồi dào”. Max ngắm nghía khuôn mặt thanh tú mềm mại của cô, tự hỏi cô sẽ thế nào một khi hơi ấm được nhen lên trong đôi mắt nâu sẫm ấy. Giờ cô có vẻ thoải mái hơn trước, nhưng vẫn không hưởng ứng khiến anh vừa bức bối vừa tò mò. Chẳng nào anh còn giữ những chủ đề băng quơ và không có động thái nào có thể hiểu là của một người đàn ông bị hấp dẫn, thì cô còn thư giãn, nhưng cô sẽ rút lui như một con rùa rút vào trong mai ngay khi có dấu hiệu khiêu khích hay dấu hiệu tình dục nhỏ nhất. Cứ như là cô không muốn cuốn hút bất kỳ ai hay ai đó tán tỉnh cô. Anh càng tỏ ra ít đàn ông hơn thì cô lại càng thích điều đó hơn, sự nhận biết ấy làm anh tức điên. Anh không thể làm gì để ép cô ra khỏi cái lối nữ tu sĩ bằng giá mà cô đã nhốt mình trong đó, để buộc cô thừa nhận anh như một người đàn ông, để khiến cô cảm thấy sự đam mê nào đó.

Claire nhìn ra xa, hơi lo ngại vì vẻ lãnh đạm khó dò trong mắt anh. Trong khoảnh khắc khuôn mặt anh mất đi vẻ dễ thương ngọt ngào mà chuyển thành những nét cứng rắn, quả quyết của một chiến binh Viking. Có lẽ chính tổ tiên đã truyền lại cho anh mái tóc vàng rực, đôi mắt xanh nước biển chứ không phải là tài sản kế thừa của dòng giống Anglo-Saxon.

Cô đã nói gì mà mang lại biểu hiện ấy trên nét mặt anh. Đó chỉ là một câu hỏi lịch sự, cô quá cẩn trọng không vượt qua ranh giới đã đặt ra cho mình, không nói điều gì có thể hiểu là thể hiện sự quan tâm cá nhân tới anh.

‘Đêm qua’, anh đột ngột nói. “Chuyện xấu đó là có tính toán trước phải không, tại sao vậy?”

Đầu Claire giật mạnh, dấu hiệu duy nhất chứng tỏ cô bị xáo động bởi sự thay đổi chủ đề này. Đôi mắt nâu sậm trở nên trống rỗng. “Phải, đó là cố ý, nhưng dù cô ta cố gắng, không có chuyện gì xảy ra hết. Nó cũng chẳng quan trọng”

“Tôi không đồng ý”. Giọng anh dứt khoát nhả rành rề từng từ “Cô đã rất khổ sở, dù cô chịu đựng nó khá tốt. Tại sao phân cảnh nho nhỏ đó lại được trình diễn vậy?”

Cô nhìn anh chằm chằm, vẻ trống rỗng đó vẫn ở trong mắt cô, cứ như một bức tường đã được dựng lên trong tâm trí. Sau một lúc, anh nhận ra cô không định trả lời, và cơn tức giận mãnh liệt trào lên làm anh choáng váng, khiến anh muốn nghiền chặt răng lại trong nỗi thất vọng. Sao cô cứ quá xa cách tiết têt như vậy chứ. Với tốc độ này anh không bao giờ đủ gần gũi cô để lấy được câu trả lời mà anh cần. Anh muốn cái thứ khí gió này biến khỏi thật nhanh, khi không còn dính líu tới công việc, anh có thể tập trung vào Claire và sức hấp dẫn đầy kích thích của cô. Anh không nghi ngờ nếu anh có thể dâng hiến bản thân cho cô hoàn toàn, anh sẽ có thể vượt qua hàng rào phòng thủ, chạm tới người đàn bà bên trong. Anh chưa bao giờ thất bại khi chiếm lấy người đàn bà anh muốn, không có lý do nào để Claire là thất bại đầu tiên. Cô hẳn là người phụ nữ thách thức nhất trong tình trường, dù vậy, ý nghĩ ấy càng làm tăng mối quan tâm của anh.

Làm thế nào anh dành được sự tin cậy của cô nếu cô cứ thụt lùi mỗi khi anh tiến tới. Một nếp nhăn nhỏ hằn giữa đôi lông mày khi anh công khai quan sát cô, cố đọc tâm trí cô. Nếu cô rút lui, chắc cô cảm thấy bị anh đe dọa, anh không làm bất cứ điều gì gây nên phản ứng đó. Tất cả phụ nữ đều bị anh hấp dẫn trong chớp mắt, hướng về anh như kim la bàn hướng về cực bắc, nhưng Claire rõ ràng cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với anh. Trong tia chớp loé lên của sự thấu hiểu, Max nhận ra rằng chính vẻ đẹp của anh khiến cô cảnh giác đến vậy, và nếp nhăn hằn sâu hơn. Cô đã thấy tư cách của những tay chơi và cảm thấy bị nó đe dọa. Hẳn cô đã quyết không trở thành một người phụ nữ của anh. Mẹ kiếp. Cô sẽ chạy như một con thỏ kinh hoàng khi cô nhận ra rằng phản ứng của cô cuốn hút anh còn nhiều hơn là một vở diễn om xòm. Max đã quen bị phụ nữ đeo bám, một phụ nữ rút lui khỏi anh thôi thúc bản năng đàn ông nguyên sơ rượt đuổi con mồi.

Cô thật là một con mèo mềm mại, dịu dàng, anh nghĩ khi ngắm nghía màu phớt hồng tinh tế lan trên má cô. Cô luống cuống bởi cách anh nhìn cô chăm chú, nhưng anh thích ngắm cô. Cô có khuôn mặt thông minh, dịu dàng và cái nhìn của anh bị ghim chặt bởi đôi mắt to nâu sẫm, mượt mà như sô cô la tan chảy. Màu sắc ấy thật trang nhã như thứ đồ sứ mỏng mảnh; cô có biết đôi mắt nâu của cô có sức hút khủng khiếp thế nào không? Chắc hẳn là không. Vợ ông chồng cũ của cô là một nhan sắc thật sự, nhưng nếu phải lựa chọn giữa hai người đàn bà, Max sẽ không do dự chọn Claire. Anh bị ám ảnh bởi sự dũng cảm và lòng tự trọng của cô khi giải quyết tình huống tại bữa tiệc tối hôm trước. Có bao nhiêu phụ nữ giữ được tư thế đĩnh đạc trong hoàn cảnh ấy? Ngắm cô một cách bình thản, kỹ lưỡng, anh biết anh muốn có cô.

Anh cũng đã có cô, nhưng đầu tiên anh phải vượt qua được những hàng rào phòng thủ đáng nguyên rủa ấy.

“Hãy trò chuyện cùng tôi”, anh nhẹ nhàng nói. “Đừng đối xử với tôi như những người khác”.

Giật mình, Claire nhìn anh, mắt cô mở to. Ý anh là gì vậy? Những người khác đối xử với anh thế nào? “Tôi không hiểu”, cuối cùng cô lẩm bẩm.

Mắt anh giờ là màu xanh lá lạnh lẽo, chẳng có dấu vết nào của màu lơ cả. “Đó là sự công bằng xứng đáng, bạn thân mến. Khuôn mặt tôi biến tôi thành một mục tiêu, một chiến tích tình dục để treo lên tường trên giường ngủ, nói theo nghĩa bóng, tất nhiên là vậy. Hầu hết phụ nữ không quan tâm đến tôi hơn một con ngựa giống đầu. Tôi có thể ngờ ngẩn vì tất cả những quan tâm cá nhân của họ. Tôi thích tình dục, đúng thế. Tôi là một người đàn ông khoẻ mạnh. Nhưng tôi cũng thích nói chuyện, âm nhạc và sách vở, tôi cũng thích được xem như là một con người hơn chỉ là một cơ thể ẩm áp.

Claire sửng sốt, quá choáng váng đến mức cô quên bằng sự báo động đã chạy dọc xương sống khi anh nhìn cô chăm chăm với sự dữ tợn lạnh lùng như thế. “Nhưng tôi không... đó là, tôi không theo đuổi anh”, cô lắp bắp.

“Không, cô thì ở vị trí ngược lại. Cô nhìn tôi một cái và quyết định với gương mặt này tôi không thể là gì hơn một tay chơi, để mình bị sử dụng như một vật trang điểm sống trên giường của mọi phụ nữ”.

Cô thất kinh, đó chính xác là suy nghĩ đầu tiên và giờ cô xấu hổ vì bản thân mình. Claire nhạy cảm khác thường, và bởi quá dễ tổn thương nên cô vượt ra khỏi cách thức thông thường để khỏi làm tổn thương người khác. Ý nghĩ cô đã thản nhiên dấn thân người đàn ông này là đẹp đẽ nhưng vô dụng làm cô hoảng sợ. Cô có những lý do khác để muốn giữ khoảng cách với anh, nhưng anh không biết điều này. Với anh, dường như cô chỉ đơn giản xoá bỏ anh như một kẻ vô đạo đức và nông cạn mà không cần mất công tìm hiểu chút nào. Anh nổi giận và anh có quyền như vậy.

“Tôi xin lỗi”, cô nói với giọng mềm mại, khẩn thiết nhất. “Sự thật là tôi đã nghĩ anh là một tay chơi, nhưng cũng thật sự là tôi nhận ra mình không thuộc giới của anh”.

Anh ngả về phía trước, mắt anh nheo lại. “Cô có ý gì? Cái gì là ”giới của anh“?”

Claire cụp mắt xuống, không thể đối mặt với cái nhìn chăm chú sáng chói ấy, và phát hiện ra tay anh đang trong tầm mắt mình. Đôi bàn tay quý phái, mảnh dẻ, giữ gìn đẹp đẽ nhưng lại mạnh mẽ bởi tất cả những điều ấy. Có phải người đàn ông này cũng giống như đôi tay anh?

“Claire ”, anh nhắc.

4. Chương 02 Part 2

Cuối cùng cô nhìn lên, khuôn mặt bình tĩnh như thường, nhưng mắt cô lộ ra chút tổn thương. “Anh phức tạp hơn tôi quá nhiều, tất nhiên, và cũng đẹp hơn nhiều. Tôi chắc chắn phụ nữ đeo bám anh không thương xót, nhưng mặt khác của đồng xu là thực tế là anh có thể có bất kì phụ nữ nào anh muốn. Tôi thực không muốn là mục tiêu tiếp theo”.

Anh không thích câu trả lời của cô tí nào; những cơ bắp trên mặt anh không nhúc nhích, nhưng sự bất mãn như một làn hơi buốt giá hiển hiện lướt qua làn da cô.

“Vậy tại sao cô lại đi chơi với tôi? Tôi thừa nhận tôi là một kẻ đùa dai, nhưng cô cũng để bản thân bị thuyết phục.”

“Tôi cô đơn quá”, cô nói rồi lại nhìn lảng ra chỗ khác.

Đúng lúc ấy, người bồi bàn xuất hiện với bữa tối và sự ngắt quãng cho Max chút thời gian để kiểm soát cơn giận dữ bùng nổ trong lòng. Chết tiệt cô ta. Cô ta chấp nhận lời mời của anh chỉ vì cô ta cô đơn? Hiển nhiên là anh được đánh giá cao hơn cái TV, nhưng chỉ thế thôi. Anh tự hỏi một cách dữ tợn là cái tôi của anh có quá đáng như vậy không.

Khi họ chỉ còn một mình, anh với qua bàn túm lấy tay cô, nắm chắc những ngón tay thanh tú, khi cô tự động cổ rút ra. “Cô không phải là mục tiêu”, anh cộc lốc nói. “Tôi đã gặp và thích cô, cô nhìn tôi không có chút suy xét nào về việc tôi đã được trời ban phát nhiều đến thế nào hay tôi giỏi giang chết tiệt ra sao khi trên giường. Cô có nghĩ rằng tôi cũng không muốn cô đơn không? Tôi muốn được nói chuyện với cô, tôi muốn một người bạn. Tình dục là điều tôi có thể có bất cứ khi nào tôi muốn”.

Sắc hồng ửng trên mặt cô lần nữa, cứ như là cô hơi bối rối, nhưng bỗng chốc có tia sáng lấp lánh trong mắt. Đêm trước, anh đã thấy nó giãy lắt và lần này nó khiến anh chú ý, khiến anh nhận ra cô thật dễ thương làm sao với ánh sáng đó nhảy múa trong đôi mắt sẫm màu. “Họ thực sự làm thế à?” cô thì thầm với vẻ bị xúc phạm.

Anh thấy hơi mất phương hướng, cứ như vừa bị giáng một đòn trúng đầu. Lúc trước, anh khá giận dữ nhưng giờ thấy mình hoàn toàn kinh ngạc bởi vẻ trêu chọc hài hước trên mặt cô. Anh chuyển tay mình trên tay cô, dịch ngón tay cái ngang lưng ngón tay cô, lơ đãng thưởng thức sự tiếp xúc với da thịt êm ái. “Các quý bà trở nên cực kỳ trơ tráo. Thật lúng túng khi vừa gặp một người đàn bà và năm phút sau đã thấy tay bà ta trong quần mình”.

Cô cười phá lên và anh thấy mình ấm áp quá. Cuối cùng anh đã chiếm được vị trí nào đó trong cô. Chính là cách này, cô cô đơn và rất cần một người bạn trong lúc mọi phòng thủ của cô dựng lên nhằm chuyển hướng bất cứ động thái lãng mạn quyến rũ nào. Cô muốn một người bạn, không phải người tình. Max không đồng ý với lựa chọn đó, nhưng giờ anh phải song hành cùng nó thôi hoặc nguy cô làm cô sợ mà lảng tránh.

“Chúng ta là bạn chứ?” anh dịu dàng hỏi, quyết định hành động với sự kìm chế. Đơn giản Claire không như những phụ nữ anh đã quyết liệt đeo đuổi. Cô mềm mại hơn, nhạy cảm hơn, với những mơ mộng thầm kín trong mắt.

Đôi môi Claire vẫn mím nụ cười. Bạn bè à? Có thể làm bạn với một người đàn ông bóng bẩy và đẹp đẽ như một con báo thế này không? Và sao anh muốn làm bạn với cô? Cô chẳng có gì ngoài sự bình thường, trong khi anh thì hoàn toàn nổi bật. Có lẽ anh thực sự cô đơn. Claire hiểu sự cô đơn. Cô lựa chọn nó như con đường an toàn nhất trong đời, nhưng có những lúc cô khao khát một người cô có thể nói chuyện mà không phải bảo vệ gì ngoài những lớp vỏ trên cùng của cô. Không phải cô muốn xoa dịu trái tim mình; đơn giản thôi, cô thêm khảng khái những cuộc chuyện gẫu hàng ngày giữa bạn bè. Cô chưa bao giờ có được điều này ngay cả với Martine, dù cô yêu quý chị mình. Martine quá can đảm và thân thiện đến mức không hiểu được sự tổn thương và sợ hãi của người thiếu sự can đảm ấy. Claire cũng chưa bao giờ có thể tin cậy mẹ mình, bởi cô luôn lo sợ và ngần ngại bởi sự so sánh khó tránh với Martine. Ngay khi không còn sự so sánh nào, thì nỗi sợ hãi này vẫn khiến Claire câm lặng.

“Ngày mai cô có thể giúp tôi tìm một căn hộ chứ”, anh gợi ý, kéo cô trở lại khỏi suy nghĩ miên man. “Một tuần trong khách sạn thử thách quá mức lòng kiên nhẫn ở tôi rồi”.

Giọng anh gắt gỏng, và Claire cười vì âm sắc cộc lốc hơn bình thường ấy. “Tôi rất vui đi tìm nhà cùng anh. Anh có ý tưởng nào chưa?”

“Bạn thân mến, tôi chẳng biết gì về Houston cả. Tôi hoàn toàn do cô định đoạt”

“Ngày mai nên mua một tờ báo rồi khoanh các căn hộ mà anh thích nhất, chúng ta sẽ lái xe đến đó và xem xét. Anh muốn bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Ngay lúc tiện cho cô. Tôi phó thác tất cả cho cô đấy”.

Cô ngỡ có lúc nào anh lại phó mặc cho ai đó định đoạt mọi chuyện của anh, nhưng một cảm giác hạnh phúc nhẹ nhõm lan toả trong người. Mắt anh giờ là màu ngọc lam sáng chói, ấm áp và nụ cười khiến mái đầu anh đẹp như tượng tạc. Cô không có lý do gì để chống lại vẻ quyến rũ ấy và đột nhiên nó chẳng còn làm cô lo ngại nữa.

Thức ăn của họ nguội ngắt và họ cùng lúc nhận ra điều này. Khi ăn, Claire bắt đầu ngắm anh với sự ngạc nhiên thích thú mỗi lúc một tăng. Một người chắc nịch như thế ăn nhiều tới cỡ nào? Cách cư xử của anh hoàn hảo, tuy nhiên số lượng anh ăn sẽ khiến một công nhân bốc vác phải tự hào. Tốc độ chuyển hoá phải cao lắm, bởi những cử động của anh tiêu biểu cho sự duyên dáng lười biếng. Anh chưa đốt sạch calo với năng lực trí óc.

Cô nói chuyện này khá nhiều và anh cười. “Tôi biết. Mẹ tôi thường rầy la vì tôi ăn quá nhiều ở công ty. Bà nói điều đó cứ như là gia đình giam giữ tôi trong điều kiện chết đói vậy”.

“Gia đình anh đông người chứ?”

“Dường như có tới hàng trăm người” anh vô tư nói. “Các dì, các bác và các cháu nhiều vô kể. Còn gia đình nhỏ, tôi có một anh trai và ba em gái, tám đứa cháu cả trai và gái. Bố tôi đã mất, nhưng mẹ tôi vẫn chỉ đạo tất cả chúng tôi”.

“Anh là anh cả à?” Claire hỏi, bị gia đình lớn của anh thu hút.

“Không, anh tôi là cả. Tôi là thứ hai. Gia đình cô cũng lớn chứ?”

“Không hẳn. Chỉ có cha mẹ tôi, chị Martine và gia đình chị ấy. Có vài đứa cháu ở Michigan và một bà di sống ở Vancouver, nhưng quan hệ không thân lắm”.

“Một gia đình lớn cũng có nhiều cái hay, nhưng nhiều lúc, nó gần giống một vườn thú vậy. Những ngày nghỉ thật náo loạn”.

“Anh có về nhà vào các kì nghỉ không?”

Anh nhún vai. “Đôi khi không thể đi đốn, nhưng tôi tranh thủ vào những tuần rỗi”.

Anh nói nghe như chỉ ngồi vào xe và lái khoảng nửa giờ, thay vì “tranh thủ” trên một chuyến bay xuyên lục địa. Cô vẫn ngạc nhiên với chuyện này thì anh lại chuyển đề tài về công việc của cô. Anh hỏi những câu đầy quan tâm về công việc cô làm tại Bronson Alloys, thị trường của những hợp kim đặc biệt và giá trị sử dụng chúng. Đó là một chủ đề khá phức tạp, Claire đã nghiên cứu kỹ khi cô nhận việc là thư ký của Sam Bronson, cô cố gắng hiểu quá trình và những ứng dụng thực tế của thiên tài luyện kim Sam. Cô biết kiến thức cơ bản của mình khá tốt, nhưng phải nỗ lực nhiều để theo kịp thời đại. Sự hiểu biết nhanh chóng, dễ dàng của Max đáng ngạc nhiên. Cô có thể nói chuyện với anh tự nhiên như anh cũng làm trong lĩnh vực này vậy, không phải dừng lại liên tục cho những giải thích phức tạp.

Rồi họ bắt đầu nói chuyện về bất động sản và cách Max giải thích nghe thật lôi cuốn. “Anh chưa mua một bất động sản thực sự nào phải không?”

“Không. Tôi là người tư vấn, điều tra tài sản cho những người mua quan tâm. Không phải tất cả tài sản đều phù hợp để đầu tư hay khuếch trương. Điều đầu tiên, cần cân nhắc về địa chất. Một số đất đơn giản không đủ bền vững cho những kết cấu lớn. Dĩ nhiên, cũng có thứ thay đổi như độ sâu của mực nước ngầm, nền đá, nhưng thứ tác động lớn nhất tới giá cả là vị trí đặc biệt trên khu đất để đặt nhà”.

“Anh cũng là một nhà địa chất à?”

“Tôi chỉ thu thập thông tin thực tế. Nó như là xếp những câu đố lại với nhau, sự khác biệt là cô không biết được một sản phẩm chưa hoàn thành nhìn sẽ thế nào đến lúc nó được kết thúc”.

Họ nán nã uống cà phê và nói chuyện, dần dần Claire nhận ra cô khao khát những cuộc chuyện trò giản dị thế nào, chỉ để chia sẻ các quan điểm và ý kiến. Anh cực kỳ thông minh, nhưng anh không phô trương khả năng trí óc để mọi người ngưỡng mộ; sự thông minh luôn ở đó, là một phần của anh. Về phần cô, Claire luôn cực kỳ chăm chỉ, để mình lạc trong thế giới sách vở muôn màu muôn vẻ. Và cô vừa ngạc nhiên vừa hài

lòng khi phát hiện một trong những nhà văn ưa thích của anh là Cameron Gregor, một người đàn ông Scot hoang dã mà sách của ông khó tìm kiếm, cũng là nhà văn ưa thích của cô.

[alobooks]

Họ tranh luận dữ dội gần một tiếng đồng hồ về việc cuốn sách nào của Gregor hay nhất. Claire quên cả sự dè dặt, ngã về phía anh với đôi mắt sáng rực, khuôn mặt rạng ngời vì thích thú. Sau một lát Max nhận ra anh tranh luận chỉ vì niềm vui thích ngắm cô, chứ không phải do ý kiến bất đồng thực sự. Khi đàm mê bừng sáng khuôn mặt cô, thì cô gần như toả sáng; ghen tuông bắt đầu gặm nhấm anh, bởi ánh sáng ấy tất cả là vì sách, không phải vì anh.

Cuối cùng anh chìa cả hai tay ra, cười xoà. “Chúng ta nên ngừng thử thay đổi đầu óc người khác và khiêu vũ thay vào đó nhé? Chúng ta đã hoàn toàn phớt lờ âm nhạc rồi”.

Đến lúc này, Claire vẫn chưa nhận thấy giàn nhạc đang chơi, hay sàn nhảy đã chật cứng người đang đung đưa trong giai điệu blue chậm rãi. Cây kèn saxo khóc than những giai điệu bi thương khiến cô gần ứa nước mắt. Đó là loại nhạc cô ưa thích. Anh dẫn cô tới sàn nhảy và ôm cô trong tay.

Họ nhảy cùng nhau rất tuyệt, anh khá cao, nhưng gót giày làm cô cao lên nhiều, cho cô áp đầu mình vừa vặn dưới cằm anh. Anh thật biết cách ôm đàn bà, không quá chặt đến mức cô không cử động được, không quá lỏng khiến cô không theo kịp sự dẫn dắt của anh. Claire nhẹ thở một hơi dài thích thú. Cô không nhớ đã thích buổi tối nào hơn. Cái ôm xiết dịu dàng, chắc chắn của ngón tay anh quanh người nói rằng cô đang trong một bàn tay thành thạo, và nhận biết sự kiểm soát nơi anh làm cô an tâm. Vô tình cô hít mùi nước hoa phẳng phất của anh, thật nhẹ chỉ thoảng thoảng ở đó, và bên dưới là mùi xạ ẩm áp của làn da.

Vì lý do nào đó cô thấy thật ổn trong vòng tay anh, đến mức quên đi ý phản ứng của mình, cách nhịp tim cô đập mạnh lên một chút. Cô cảm thấy hơi ấm dễ chịu, dù nhà hàng mát lạnh và vai cô để trần. Họ cười, nói và khiêu vũ cùng nhau, và cô ghét vì buổi tối này rồi cũng phải kết thúc.

Khi nó kết thúc, anh đưa cô tới cửa căn hộ và mở khoá cho cô, rồi trả cô chìa khoá. “Chúc ngủ ngon”, anh nói với giọng dịu dàng quá thể.

Cô ngẩng đầu, mỉm cười với anh. “Chúc ngủ ngon. Tôi rất thích buổi tối hôm nay. Cảm ơn anh”.

Nụ cười kì lạ, tuyệt đẹp kéo nhếch khoé miệng anh. “Tôi mới nên cảm ơn cô, bạn mến. Tôi mong chờ ngày mai. Một đêm an lành và ngon giấc nhé”. Anh cúi người và đặt một chiếc hôn nhẹ lên má cô, miệng anh ẩm áp và rắn chắc, rồi sức ép ngăn ngui đó kết thúc. Đó là một nụ hôn bình thường như của một người anh, không đam mê, không đòi hỏi, không cả sự đáp lại. Vẫn mỉm cười, anh xoay người lại và ra về.

Claire đóng và khoá cửa lại, nụ cười vẫn đọng trên môi. Cô thích anh, thật sự thích anh! Anh thông minh, hài hước, đi đây đi đó nhiều và thật thoải mái khi ở cùng. Anh là một quý ông hoàn hảo đối với cô; sau hết, anh đã nhiều lần nói rằng anh có thể có tình dục bất cứ khi nào anh muốn, nên có lẽ cô là sự thay đổi dễ chịu. Cô là người đàn bà không theo đuổi anh. Không bị áp lực phải làm điều ấy, cũng không cảm thấy bị đeo bám dai dẳng bởi ngoại hình đẹp đến sững sốt của anh.

Suốt thời gian họ nhảy, Claire không thể không thấy những phụ nữ khác cứ dôi mắt theo anh, nhiều lúc là vô tình. Thực sự là một số phụ nữ công khai nhìn anh chằm chằm với vẻ tò mò và khát khao rõ rệt, nhưng cả những người không bao giờ nghĩ sẽ bỏ người hộ tống của mình cũng không thể rời mắt khỏi anh chốc lát. Vẻ đẹp tuyệt vời ấy cuốn hút những đôi mắt như nam châm tự nhiên.

Ngay cả cô cũng vậy. Nằm trên giường, mệt mỏi một cách dễ chịu và nghỉ ngơi trên tấm ga lụa, cô vẫn thấy khuôn mặt anh trong tâm trí. Trí nhớ của cô như một cuộn phim lấp ghép chạy mãi không có điểm dừng, cô tua đi tua lại từng biểu hiện thay đổi cô đã thấy, từ trạng thái tức giận đến hài hước và mọi sắc thái giữa chúng. Mắt anh xanh lá khi giận dữ, xanh lơ khi chìm trong suy tư và xanh lam tinh quái, rực sáng khi anh cười đùa hay trêu chọc.

Má cô bỗng ửng đỏ nơi anh hôn và cô ấn ngón tay vào đó một cách ngại ngùng. Sự tò mò ghê gớm và nỗi tiếc nuối xuyên qua cô, sẽ thế nào nếu như anh hôn môi cô, liệu có đam mê trong dụng chạm thay vì sự thích thú bình thường như cái cách anh kết thúc buổi tối hôm nay? Trái tim cô nảy lên với suy nghĩ ấy, và vô tình môi cô hé ra. Cô muốn biết mùi vị của anh.

Thao thức, cô trở người nằm nghiêng, ép những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Đam mê là một trong những thứ cô đã xua đuổi khỏi đời cô. Đam mê thật nguy hiểm. Nó làm người bình thường bỗng chốc biến thành kẻ điên không nguyên có. Đam mê nghĩa là mất kiểm soát và một khi mất kiểm soát hoàn toàn sẽ dẫn đến tổn thương khủng khiếp. Đôi khi cô cũng cô đơn, cô tự thú, nhưng cô đơn còn hơn là mở cửa cho nỗi đau tàn phá, nỗi đau đớn mà một lần trước đây cô chỉ vừa sống sót. Và cô đang sợ, đó là điều khác, khó khăn hơn mà cô thú nhận, khi nằm đây trong bóng tối. Cô thiếu sự tự tin mà Martine đối diện mỗi sáng. Cô sợ để ai đó quá gần gũi với mình, bởi chắc cô không phải tất cả những gì họ mong đợi và cô không biết liệu có chịu nổi nỗi đau bị hắt hủi hay không.

Vì vậy bạn bè tốt hơn nhiều so với người tình. Bạn bè không phải liều quá nhiều; tình bạn thiếu đi sự mật thiết cần dành cho người yêu, sự hiểu biết chết người chỗ nào và làm thế nào gây tổn thương nhiều nhất, khi mối quan hệ đến lúc tồi tệ.

Dẫu sao, tình bạn cũng là điều Max muốn. Nếu cô ném mình vào anh, anh có thể quay đi trong chán ghét. Anh không muốn đam mê, và cô sợ đam mê. Mơ tưởng hão huyền về anh- ngày cũng như đêm- là uống phí thời gian.

5. Chương 03 Part 1

CHƯƠNG 3

Sáng hôm sau, đến lúc trả lời điện thoại và nghe giọng anh, Claire mới nhận ra cô mong chờ được gặp lại anh đến thế nào. Trái tim cô nảy lên mừng rỡ, và đôi mắt khép lại trong khoảnh khắc khi cô nghe tiếng nói sâu lắng, điềm tĩnh của anh với giọng nuốt âm quá chừng thượng lưu kiểu Anh làm tai cô mê mẩn. “Chào Claire. Tôi vừa nhận thấy chúng ta đã không định thời gian đến đón cô hôm nay. Lúc nào thì tiện cho cô vậy?”

“Tôi nghĩ là buổi trưa. Anh đã thấy thông tin có triển vọng nào trên báo chưa?”

“Tôi đã khoan tròn ba hay bốn chỗ. Vậy buổi trưa gặp nhé”. Chỉ âm thanh của giọng anh thôi cũng có thể tác động đến cô, điều đó làm cô xáo động. Cô không muốn nhớ anh khi anh vắng mặt, không muốn mong ngóng gặp lại anh.

Họ sẽ chỉ là bạn bè, chỉ có thể là bạn bè. Đó là tất cả.

Nhưng khi mặc quần áo, một lần nữa cô lại thấy mình chú ý nhiều đến đầu tóc và trang điểm hơn thường lệ. Cô muốn nhìn thật đẹp vì anh và sự thừa nhận này gây nên một chút đau đớn sâu trong lồng ngực. Cô mất nhiều thời gian trước khi háo hức lượn ra trước gương, tự hỏi mình có đạt tiêu chuẩn không, liệu nhà Halseys có chấp thuận cô không, liệu Jeff có nhìn cô với ánh mắt khao khát lần nữa không.

Nhưng tình huống này đã khác trước. Lúc đó cô cố gắng đến tuyệt vọng giữ lại một cuộc hôn nhân tan vỡ và giờ cô chỉ sắp dành cả ngày cho một người bạn, giúp anh tìm một căn hộ. Nếu Max làm tim cô đập nhanh hơn, đó là điều cô sẽ phải lờ đi và không bao giờ, không bao giờ để anh biết được.

Tự nói với mình là một việc, nhưng làm sao để vẽ mặt chỉ bộc lộ sự chào đón vui vẻ khi mở cửa cho anh là chuyện khác hoàn toàn. Cô đã thấy anh trong chiếc áo khoác trắng buổi tối trang trọng và bộ comple xám cực kỳ bảo thủ và lúc đó đã nghĩ không gì có thể làm anh nhìn đẹp hơn nữa, nhưng hoá ra trong trang phục bình thường, anh cực kỳ hấp dẫn. Chiếc quần kaki gọn ghẽ và hoạt bát ôm khít đôi hông hẹp và cái bụng thon. Chiếc áo thể thao xanh lá ngả màu lục mà anh mặc có tác động gấp đôi: nó để lộ vóc dáng vạm vỡ đáng kinh ngạc của cánh tay và thân hình, bóng mắt màu xanh lá, sẫm đến mức biến thành màu của biển thiên đường nào đó. Đôi mắt ấy cười với cô và trong lòng cô có gì khuấy động.

“Tôi đã sẵn sàng”, cô nói trong lúc lấy chiếc mũ màu vàng chanh. Nó rất hợp với cái váy dạo phố kẻ sọc trắng và vàng mà Martine đã thuyết phục cô mua hơn hai năm trước, khẳng định là màu sắc tươi vui ấy hợp với cô. Claire phải thừa nhận là khiếu thẩm mỹ của Martine thật hoàn hảo, như thường lệ. Cô không

mặc cái váy này thường xuyên, vì thích những trang phục nghiêm túc hơn, nhưng buổi sáng này quá rực rỡ và ấm áp, dường như không gì phù hợp hơn.

Anh đặt tay lên cánh tay trần của cô, những ngón tay thanh mảnh dịu dàng cuốn quanh khuỷu tay cô. Đó chỉ là một cử chỉ lịch sự, nhưng Claire cảm thấy làn da cô râm ran dưới sự đụng chạm ấy. Bản năng tự bảo vệ nhắc cô phải dịch ra xa anh, nhưng nó chỉ còn là một giọng nhỏ xíu, dễ dàng bị khuất lấp bởi hơi ấm xáo động đột ngột dâng lên do cái chạm nhẹ nhàng đó. Chỉ cần đi dạo bên anh cũng khiến cô vui thích.

Anh mở cửa xe và khi cô ngồi vào chỗ, anh cúi xuống vén mép váy gọn ghẽ, một cử chỉ lịch thiệp bình thường khác của anh mà làm mạch đập cô nhiều loạn. Tạ ơn chúa anh không có chút tình ý nào với cô! Nếu cô phản ứng với anh mạnh đến thế khi anh chỉ lịch thiệp, thì sẽ thế nào nếu anh cố quyến rũ cô? Với nỗi sợ hãi tuyệt vọng, cô nhận ra mình không có nổi một cơ hội kháng cự lại anh.

Có một tờ báo nằm trên chiếc ghế giữa họ, mở ra và gập ở trang quảng cáo các căn hộ cho thuê và vài cái đã được khoanh tròn. Max chỉ cái đầu tiên. “Căn hộ này có vẻ phù hợp. Cô có quen thuộc khu vực đó không?”

Claire nhắc tờ báo lên và liếc vào nơi anh chọn. “Anh chắc muốn xem căn này chứ?” cô ngờ vực hỏi. “Chúng ta đi khám phá”.

Anh liếc cô một cái thích thú và Claire ngược lên đúng lúc bắt gặp. Bỗng chốc cô đỏ bừng mặt. Nếu từng suy nghĩ về chuyện này, cô đã nhận ra anh chẳng có gì phải lo lắng chuyện tiền nong. Anh không hào nhoáng, nhưng những dấu hiệu chứng tỏ sự phong lưu ai cũng thấy. Anh ăn mặc tuyệt đẹp, quần áo được cắt may chứ không phải là mua sẵn. Tất cả những biểu hiện giàu sang ở đó, từ đôi giày Ý tới chiếc đồng hồ Thụy Sĩ mỏng dẹt, cũng như thể hiện rõ trong cách nói năng, ứng xử. Có lẽ anh không thật giàu, nhưng cũng phong lưu. Công ty trả khá cho công việc của anh. Cô đã biến mình trở thành ngọc ngà bằng cách lăn tăn về chuyện anh có đủ khả năng thanh toán tiền thuê một căn hộ hay không.

“Nếu tôi phải đi nhiều như vậy, người trả lương phải sẵn lòng cho tôi ở trong điều kiện tiện nghi chứ”, có tiếng cười trong giọng anh. “Tôi cần riêng tư, nhưng phải có chỗ để giải trí khi cần thiết và căn hộ phải được trang bị đầy đủ, bởi tôi từ chối việc tha cả đồ đạc tới đất nước này”.

Cô chỉ hướng chung chung tới căn hộ đầu tiên mà anh đánh dấu, má cô vẫn còn ửng đỏ. Anh bắt đầu kể cho cô chuyện vui về các cạm bẫy anh đã đương đầu lần đầu tiên tới Mỹ, anh tự cười giễu mình và dần dần Claire dịu đi. Cô hoảng hốt khi mắc những sai lầm xã giao, nỗi sợ sinh ra từ thời kỳ hôn nhân trước đó, khi dường như tất cả mọi người gây áp lực buộc cô phải “đáp ứng tiêu chuẩn” của vị trí cô mới giành được là vợ của Jeff Halsey. Khi là một Halseys, thậm chí chỉ vì kết hôn, cô được trông đợi là một người hoàn hảo về giao tiếp xã hội, ngay cả lỗi lầm nhỏ nhất cũng có thể bị lan rộng khủng khiếp, tới mức những chuẩn mực xã hội đã trở thành việc rèn luyện sức chịu đựng của Claire.

Nhưng Max không để cô rút vào lớp vỏ của mình. Anh nói chuyện với cô thoải mái, không để những khoảng lặng gượng gạo rơi xuống giữa họ. Anh liên tục đặt những câu hỏi nhỏ trong suốt cuộc trò chuyện, thúc ép cô trả lời và bằng cách đó đóng góp vào câu chuyện đến khi những dấu hiệu bối rối cuối cùng mất hẳn và cô cười tự nhiên trở lại. Anh nhìn cô kỹ lưỡng, phán đoán những phản ứng của cô. Anh sẽ bị nguyên rủa nếu lại để cô rút vào đằng sau hàng rào phòng thủ trống rỗng, lãnh đạm đó. Anh phải dạy cô tin tưởng anh, thoải mái với sự bầu bạn của anh, hoặc anh chẳng bao giờ moi được chút thông tin nào từ cô hết. Việc mua lại cái công ty khổng kiếp này làm anh phát cáu. Anh muốn hoàn thành công việc để có thể tập trung vào Claire và khám phá nhiều hơn về người phụ nữ ẩn đằng sau sự phòng thủ ấy. Anh ngày càng bị cô ám ảnh và nhận thức ấy cũng làm anh bực bội, nhưng anh không dễ dàng giữ tuốt đi được. Càng cách xa xôi, lạnh nhạt ấy vừa cuốn hút anh cùng lúc làm anh phát điên vì thất vọng. Cô có thói quen để suy nghĩ trôi dạt tận đâu đâu, dù cặp mắt nâu sâu thẳm bộc lộ những bí mật mà anh không hiểu nổi mà cô cũng không chia sẻ với anh. Phản ứng của anh với cô làm anh lúng túng. Anh muốn yêu cô cho đến lúc mọi bóng tối trong mắt cô tan biến hết, đến khi cô cháy rực vì anh, khi cô nằm ảm ảp và mềm rũ dưới anh, làn da cô ảm ảp ướt vì hơi nóng và sức mạnh từ sự chiếm hữu của anh... và anh cũng muốn bảo vệ cô trước tất cả mọi thứ, tất cả mọi người, trừ anh ra.

Cô không muốn anh trong vai trò nào, là người tình hay người bảo vệ. Cô chỉ cần anh để bầu bạn, một tình bạn mà sự thích thú không hơn một ly sữa ảm.

Địa chỉ đầu tiên mà anh đánh dấu là một khu chung cư cao cấp hướng mặt tiền nhô giống hệt nhau ra phố. Chúng mới xây và cao giá, nhưng chẳng có gì hơn là những viên gạch trồng trên đất Texas. Claire liếc Max, không thể hình dung anh lại sống ở đây. Anh xem xét căn hộ, rồi cặp lông mày quý phái nhướng lên. “Tôi nghĩ sẽ không thuê nhà này”, anh nói nhẹ nhàng và cho xe quay ngược trở lại.

Hài lòng một cách ngỡ ngàng là mình đã đoán đúng về anh, Claire nhặt tờ báo lên và nghiên cứu địa chỉ những căn hộ khác mà anh đã đánh dấu, cố nghĩ xem chúng ở đâu. Houston phát triển khá nhanh đến mức cô không chắc hai căn còn lại ở chỗ nào, nhưng cô đã nhận ra một địa chỉ. “Tôi nghĩ anh sẽ thích căn sau hơn đây. Đó là một biệt thự cũ hơn, nhưng phòng ốc thì độc nhất vô nhị”.

Lại một lần nữa, cô đúng. Nhìn Max rất hài lòng khi thấy căn nhà tuyệt đẹp với cánh cổng sắt uốn ở lối vào và cái sân lát gạch. Có chỗ đỗ xe riêng dưới tầng hầm dành cho người thuê nhà. Max dừng xe trước văn phòng và đi quanh mở cửa cho Claire. Tay anh ấm áp trên khuỷu tay cô khi giúp cô ra khỏi xe. Rồi tay anh chuyển tới eo lưng cô. Claire không còn cố lảng ra xa nữa. Cô ngày càng quen thuộc với sự đụng chạm của anh, với cách cư xử lịch sự theo phong cách châu Âu hơn.

[alobooks]

Ngay cả trong trang phục bình thường, Max vẫn toát ra vẻ quyền lực, đòi hỏi sự chú ý của người quản lý căn hộ. Người đàn ông hăng hái giới thiệu cho họ về căn hộ trống, chỉ rõ về quyển rữ cổ điển của sàn nhà gỗ sồi và trần nhà cao kiểu mái vòm. Cửa sổ rộng và cao, làm căn hộ ngập tràn ánh sáng, nhưng các phòng khá nhỏ, và Max lịch sự cảm ơn người đàn ông vì mất thời gian tiếp họ.

Khi ngồi lại trong xe, Claire thản nhiên nói: “Anh tin là sẽ được sống tiện nghi phải không?”

Anh phá ra cười. “Phải, tôi là kẻ ưa thích tiện nghi và thoải mái. Bị bó buộc tù túng là một trong những điều tôi ghét nhất khi ở khách sạn. Điều đó làm tôi hư hỏng lắm à?”

Cô nhìn anh, ánh mặt trời rực rỡ nằm lại trong chòm tóc vàng óng, bao bọc mái đầu anh trong vầng sáng vàng rực rỡ. Anh đang thoải mái cười nói, đôi mắt rực lên lấp lánh, nhưng vẫn có gì đó ở anh, có lẽ là cảm giác về sự kiêu hãnh tự nhiên đã ăn sâu trong người, bởi tổ tiên quý tộc đã ban cho anh cơ thể duyên dáng, thanh nhã và rắn chắc, và khuôn mặt của thần mặt trời. Cô không nghi ngờ gì anh đã hư hỏng, có lẽ ngay từ ngày mới sinh, phụ nữ đã lao tới để thỏa mãn những ý muốn nhỏ nhặt nhất của anh. Điều thực sự làm cô ngạc nhiên là anh có khả năng cười nhạo bản thân, cứ như là anh chấp nhận vẻ đẹp và sức cuốn hút chúng mang lại nhưng không quá coi trọng chúng.

Anh chìa tay nắm tay cô. “Cô nghĩ gì vậy? Cô đang nhìn tôi, nhưng cô nghĩ đi đâu ấy?”

“Rằng anh thật hư hỏng không thể tin được nhưng vẫn dễ thương bất chấp chuyện ấy”.

Anh ngửa đầu cười vang. “Cô không sợ lời khen hào phóng ấy sẽ làm tôi tự kiêu à?”

“Không”, cô thanh thản nói. Một cảm giác hạnh phúc ấm áp dâng đầy, khiến ngày xuân tươi sáng này bỗng bừng lên rực rỡ. Cô đặt tay mình trên tay anh, hài lòng với sự đụng chạm ấy.

“Chỉ tôi tới căn hộ tiếp theo trong danh sách khi tôi vẫn còn khỏe nhé”.

Căn hộ thứ ba là của một nghệ sĩ cho thuê bởi đang nghỉ phép đi thăm quần đảo Hy Lạp. Căn hộ được bài trí có tính toán và tinh tế, từ những viên ngói xám đen ở lối vào tới bức tường màu đào và luông ánh sáng đèn rọi gián tiếp phía trên đầu. Các phòng rất rộng, toàn bộ căn hộ của Claire có thể nằm lọt thỏm trong phòng ngủ cực lớn đó. Max lững thững đi vào phòng ngủ xem xét chiếc giường và Claire biết anh hài lòng. Khiêu thầm mỹ ở anh tinh tế nhưng không quá hiện đại. Sự xa hoa của căn hộ này sẽ lôi cuốn anh.

“Tôi sẽ thuê nó”, anh nói rõ ràng, cắt ngang bài thuyết trình của người quản lý. “Các giấy tờ đã sẵn sàng để ký chưa?”

Giấy tờ đã có, nhưng lại có vài vấn đề liên quan. Max bóp khê vai Claire, cười với cô ấm áp. “Trong lúc tôi lo chuyện này, cô có thể xem qua căn hộ và quyết định tôi cần mua thêm những gì ngoài mấy tấm thảm không?”

“Tất nhiên rồi”, cô đồng ý, nhận biết một cách giễu cợt là cô cũng đang làm hư anh. Lời đề nghị của anh lịch sự và hợp lý, nhưng thực tế là anh chờ cô đồng ý làm chuyện vặt vãnh cho anh. Nếu cô không ở đó anh

sẽ tự làm, nhưng cô đang ở đó, và sẵn sàng thực hiện lời anh. Max đi cùng người quản lý xuống văn phòng, và Claire đành xem xét căn hộ, ghi chú lại những thứ anh cần.

Cô kinh ngạc vì sự xa xỉ mà anh cho là tất nhiên. Nguồn gốc của cô không có cách nào chối bỏ. Cô là sản phẩm giáo dục của tầng lớp thượng lưu, bản thân đã quen với sự xa hoa nào đó. Cô cũng đã cưới một người đàn ông giàu có gần sáu năm và sống ở trung tâm của sự xa hoa. Tuy vậy cô đã chuyển tới bốn phòng có thể miêu tả chính xác nhất là ẩm cúng mà chẳng thấy vấn đề gì. Từ chối tiền cấp dưỡng sau vụ ly hôn, bởi không muốn mối liên hệ do phụ thuộc tài chính gắn cô với Jeff, cô đã tìm việc làm và bắt đầu sống nhờ lương, và không chỉ một lần, cô tiếc nhớ số tiền cho phép cô mua bất cứ thứ gì cô thích. Thu nhập của Max rõ ràng cao hơn cô, nhưng thái độ của anh là sự chờ đợi kiểu quý tộc tiện nghi của anh phải được bảo đảm.

Một lát sau đó, anh thấy cô đang đứng giữa phòng ngủ, giày đã cởi và đôi chân mang tất dài chìm trong tấm thảm dày màu xám nhạt. Mắt cô mở to, nhưng cái nhìn xa xôi mơ mộng lại trở về, và anh hiểu cô không hề biết tới sự hiện diện của anh. Cô không cử động, nụ cười mơ hồ nở trên khuôn mặt như những suy nghĩ của cô đã trôi dạt nơi nào. Anh dừng lại ngắm cô, tự hỏi giấc mơ nào làm cô hài lòng đến vậy và liệu cô có cái nhìn thoải mái như thế sau cuộc yêu đương, khi tất cả mọi thứ đều im lặng tối đen và sức nóng điên cuồng đã qua. Cô có mang vẻ mặt ấy bởi người chồng cũ hay vì một người đàn ông nào khác? Con ghen bất chợt vặn xoắn trong lòng thật khó chịu và để lại vị đắng trong miệng anh.

Anh băng ngang phòng và đặt tay lên tay cô, quyết định kéo cô khỏi mơ mộng, trở về với anh. “Mọi công việc giấy tờ đã xong. Cô sẵn sàng đi chưa?”

Cô chớp chớp, và sự mơ màng biến khỏi mắt cô. “Vâng, tôi chỉ thưởng thức căn phòng”.

Anh nhìn xuống đôi chân trần của cô. “Đặc biệt là tấm thảm này”.

Cô cười. “Cả những màu sắc nữa. Tất cả mọi thứ hợp với nhau thật dễ thương”.

Đó là căn phòng tuyệt vời, rộng và tràn đầy ánh sáng với tấm thảm xám mềm mại và bức tường màu hồng đào. Giường ngủ phủ một chiếc chăn màu vỏ dưa dầy và trong góc phòng chiếc bình gốm to cũng màu dưa cầm một lọ rây thơm khổng lồ. Chiếc giường cỡ đại, gối xếp cao, thật hoàn hảo đối với một người đàn ông cao lớn và quá rộng rãi cho hai người. Anh nhìn chiếc giường rồi nhìn Claire khi cô cúi xuống xổ giày. Anh sẽ có cô trên chiếc giường này trước khi mọi chuyện kết thúc, anh tự hứa với mình.

Cô đưa anh danh sách ghi các thứ cần mua. Anh đọc nhanh rồi gấp lại và nhét vào ví. “Chắc chắn chúng ta có chút việc phải làm rồi, nhưng ta còn cả buổi chiều. Cô muốn ăn bữa trưa muộn hay bữa tối sớm đây?”

Cô nghĩ về việc mời anh tới nhà ăn tối nhưng lưỡng lự. Trước đây cô chưa bao giờ mời một người đàn ông tới ăn tại nhà mình. Căn hộ là chốn riêng tư, và cô không sẵn lòng chia sẻ nó. Nhưng cô không muốn ngày hôm nay kết thúc, và vì lý do nào đó cô không khó chịu với ý nghĩ về sự có mặt của anh trong nhà mình. “Sao chúng ta không về nhà tôi nhỉ?”, cô đề nghị hơi căng thẳng. “Tôi sẽ nấu bữa tối. Anh có thích gà sốt cam không?”

“Tôi thích thức ăn”, anh tuyên bố, liếc cô khi họ rời căn nhà cho thuê và bàn khoản với sự không thoải mái rõ rệt ở cô. Nấu bữa tối cho anh là một thử thách đến thế cơ à? Cả lời mời và lý do đều bình thường, tuy nhiên có điều gì trong việc này làm cô lo lắng. Một người phụ nữ với kinh nghiệm xã hội như cô phải hoàn toàn thoải mái với một buổi tối bình thường như vậy chứ, nhưng không có gì ở Claire lại bình thường như vốn phải thế cả. Anh tự hỏi liệu có khi nào anh hiểu được điều đang diễn ra trong đầu cô không.

Điện thoại bắt đầu đổ chuông khi họ bước vào căn hộ của cô, Claire xin lỗi để trả lời.

“Claire, đoán đi!” mẹ cô sôi nổi. Thậm chí Claire chẳng buồn thử đoán, từ kinh nghiệm của mình cô biết mẹ cô sẽ không dừng đủ lâu để tạo ra sự gián đoạn và cô đúng. Alma hấp tấp đâm bổ vào câu tiếp theo. “Michael và Celia chuyển tới Arizona, các cháu dừng ở đây để thăm chúng ta trên đường đi. Chúng sẽ ở đây tối nay, và gia đình ta sẽ ăn tối ngoài trời. Bao lâu nữa con có thể đến được?”

Michael là cháu họ của Claire ở Michigan và Celia là vợ anh. Claire quý cả hai người nhưng cô đã mời Max tới ăn tối, cô không thể quăng anh ra ngoài bây giờ được, dù Alma luôn cho rằng tất nhiên Claire sẽ bỏ mọi việc và đâm bổ đến ngay lập tức. “Mẹ à, con sắp nấu bữa tối...”

“Thế thì mẹ gọi vừa đúng lúc! Martine và Steve đã ở đây rồi. Mẹ cố gọi con sớm hơn, nhưng con không có nhà”.

6. Chương 03 Part 2

Claire hít một hơi sâu. Cô không muốn nói với mẹ rằng cô đang có khách, bởi cô không bao giờ làm vậy nên Alma sẽ ngay lập tức gắn vào nó những ý nghĩa lớn lao hơn thực tế, tuy nhiên cô không thấy cách nào thoát khỏi chuyện này. “Con có khách. Con không thể đến...”

“Khách à? Mẹ có biết không?”

“Không. Con mời anh ấy tới ăn tối...”

Ngay lập tức sự tò mò của người mẹ dấy lên. “Ai vậy?”

“Một người bạn,” Claire nói, cố tránh câu hỏi đi xa hơn nữa, nhưng biết đó là một hành động tuyệt vọng. Cô nhìn lên và thấy Max đang cười toe toét, đôi mắt ngọc lam lấp lánh. Anh ra dấu cần nói gì đó và cô ngắt tràng câu hỏi tiếp theo của Alma trước khi mẹ cô kịp tăng tốc. “Giữ máy một phút nhé, Mẹ. Con sẽ trở lại ngay”. Tay cô che ông nói. “Các cháu họ tới từ Michigan đến, và chúng sẽ ở đây qua đêm, nên Mẹ muốn tôi tới đó ăn tối”, cô giải thích.

“Và cô thì đã mời tôi ăn tối” anh kết thúc, tới gần và cầm điện thoại từ tay cô. “Tôi có một giải pháp tuyệt vời”.

“Thưa bác Westbrook”, anh nói vào điện thoại, “Cháu là Max Benedict. Cháu có thể đề nghị một giải pháp là tự mời mình tới bữa tối ngoài trời của bác không ạ, hy vọng đó không phải là một đòi hỏi quá đáng? Claire thích gặp các cháu họ hàng, nhưng cô ấy còn cháu nữa, và cô ấy cư xử quá lịch thiệp để rút lại lời mời ăn tối, còn cháu lại quá dối để làm việc phải phép là tự rút lui”

Claire nhắm mắt, chẳng cần nghe phần còn lại của cuộc nói chuyện cũng biết là Alma hoàn toàn tan ra với âm thanh sâu lắng, mượt mà và chất giọng Anh quyến rũ. Một phần trong cô buồn cười, nhưng phần khác rơi vào hoảng sợ với suy nghĩ đưa Max tới gặp gia đình cô. Tất cả mọi người trong gia đình đều nổi trội theo cách nào đó, và cô có xu hướng chìm vào xung quanh, bị lu mờ bởi những con người nồng nhiệt, cởi mở hơn. Max nhận biết cô khi im lặng. Nếu anh trông thấy cô cùng gia đình, anh sẽ nhận ra sự lặng lẽ đó là sự miêu tả chính xác và bông chốc cô biết mình không thể chịu được điều này. Có gì trong cô sẽ chết nếu anh so sánh cô với Martine, rồi nhìn lại cô như tự hỏi ghen di truyền của gia đình này có gì trực trặc vậy.

“Cảm ơn vì đã thông cảm với cháu”, Max kéo dài giọng. “Cháu sẽ đưa Claire tới đó sớm”. Anh gác máy và Claire mở choàng mắt thấy anh nhìn mình chăm chú, như lấy làm lạ sao cô lại miễn cưỡng tham dự bữa ăn tối bất ngờ của gia đình thế. “Đừng hoảng hốt như vậy”, anh khuyên, nháy mắt với cô. “Có lẽ tôi không mặc bộ quần áo đẹp nhất, nhưng tôi sẽ cư xử tốt nhất”.

Vẫn còn dư âm của nỗi kinh hãi trong mắt khi cô quay đi. “Đó không phải do anh”, cô thú nhận, cố làm mọi chuyện nhẹ đi. “Gia đình tụ họp lại thường hay lấn át tôi. Tôi không thấy thoải mái khi ở giữa đám đông”. Đó là nói giảm đi rất nhiều, cô nghĩ, cam chịu chấp nhận những giờ phút ảm đạm phía trước. “Thứ lỗi cho tôi khi tôi thay quần áo và...”

“Không”, anh nói, nắm lấy tay cô buộc cô chấm dứt ngay ý nghĩ vớ vẩn đó. “Nhìn cô rất tuyệt như mọi khi. Cô không cần thay quần áo, chải tóc hay tô lại son đâu. Chờ đợi chỉ làm cô căng thẳng hơn thôi”. Anh nhìn cô tự lự, ngạc nhiên vì thôi thúc bất chợt phải bảo vệ cô, nhưng đúng là vậy. Có gì đó ở cô làm anh muốn gần gũi cô hơn, giữ cô tránh khỏi mọi khắc nghiệt và tổn thương. Anh cảm thấy thất bại trong ngực khi thừa nhận mình không hoàn toàn trung thực với cô. Điều gì sẽ xảy ra khi cô phát hiện anh thực sự là ai? Cô sẽ hoàn toàn rút lui khỏi anh, cặp mắt nâu sẫm dịu dàng sẽ trở nên lạnh nhạt và xa vắng? Cơn ớn lạnh chạy dọc lưng anh với suy nghĩ ấy, và anh biết mình không thể để nó xảy ra. Dù thế nào đi nữa, bằng cách này hay cách khác anh phải sắp đặt việc mua lại công ty này mà không phải xa lánh Claire.

Mắt anh nheo lại sáng rực khi ngắm nhìn cô, Claire cảm thấy sự khó chịu lớn dần. Anh nhìn quá nhiều, hiểu cô quá rõ. Cô kinh hoàng khi nhận ra mình trở nên quá dễ tổn thương trước anh, và một cách bản năng, cô rút vào sau bức tường trống rỗng, lịch thiệp, lặng lẽ khi anh đưa cô trở lại xe, tay anh vẫn xiết lấy cô trong cái nắm tay thoải mái nếu cô để ý, nhưng cô chẳng còn quan tâm chút nào đến sự đụng chạm của

anh. Đầu óc cô đã dừng ngay nên những kịch bản đau lòng khi Max phải lòng Martine ngay từ ánh nhìn đầu tiên và dành cả buổi tối ngắm chị cô đắm đuối bằng đôi mắt ngọc lam. Anh cũng đau đớn bởi Martine sẽ không đáp lại tình cảm đó. Martine yêu chồng sâu nặng và dường như không bao giờ biết đến ảnh hưởng có sức huỷ hoại của cô lên giới đàn ông.

Claire tự động chỉ hướng, và Max nhanh chóng ngoặt vào lối rẽ nhà bố mẹ cô. Con đường đã để đầy xe, chiếc BMW của bố và chiếc Buick nhỏ của mẹ, chiếc xe jeep Cherokee của Steve và chiếc xe tải nhẹ Ford màu xanh chất đầy đồ với tấm biển Michigan. Mark đỗ xe bên lề đường, dưới một cái cây. Claire nhìn không chớp mắt ngôi nhà theo phong cách Tudor rộng rãi nơi cô đã lớn lên, gần như tê liệt bởi nỗi sợ những gì sắp đến. Mọi người sẽ ở trong sân sau rộng rãi dưới cây dẻ khổng lồ. Lúc này trong năm còn quá sớm để mở bể bơi, nên bọn trẻ sẽ chạy loạn xạ trên cỏ thay vì bơi lội. Người lớn sẽ ngồi trẻ nãi trong những chiếc ghế xếp dưới bóng cây, và bố cô thì đang trông coi thịt nướng và bánh hầm bơ gơ đang từ từ bốc khói trên vỉ nướng. Trông như thiên đường nơi ngoại ô, nhưng mọi thứ trong Claire co rúm lại trước thử thách đi qua bãi cỏ tới chỗ mọi người, biết rằng tất cả sẽ ngầu ngĩnh sẫm soi người đàn ông điển trai đi cạnh cô, tự hỏi tại sao anh lại đi cùng với một người bình thường như cô trên đời này, khi anh hiển nhiên có thể có mọi đàn bà anh muốn. Chúa ơi, cô không làm được chuyện này.

Max mở cửa xe, và Claire bước ra. Tiếng hò la, tiếng cười của lũ trẻ đang chơi đùa vọng ra từ sân sau và anh cười toe toét. “Nghe cứ như ở nhà vậy. Lũ cháu trai và cháu gái của tôi nghịch như quỷ sứ, tất cả bọn chúng đứa nào cũng vậy, nhưng có những ngày sự sáng suốt của tôi biến đầu mất và tôi nhớ sự ồn ào, náo loạn của chúng nó. Ta đi chứ?”

Tay anh ấm áp trên mu bàn tay cô, giờ cô mới nhận ra sự đụng chạm của anh, bởi anh đặt bàn tay giữa hai bả vai cô, ngón tay anh áp vào làn da trần trụi, lộ ra bởi phần lưng trần của chiếc váy sọc vàng vui tươi. Khi họ đi qua cổng vào trong tầm nhìn của gia đình, mọi người đang ngồi dưới bóng cây như cô hình dung, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng lướt đi lướt lại ngang xương sống và cảm giác đó làm tan nỗi sợ bằng giá đã bóp chặt dạ dày cô. Cô vô vọng chống lại sự dâng tràn của hơi ấm đang lan khắp người, làm núng nịu cô sít lại, làm ngực cô nóng rực và căng đầy. Cái chạm nhẹ nhàng này đã hoàn toàn ném cô khỏi thăng bằng. Mọi hàng rào phòng thủ được dựng lên chống lại nỗi sợ hãi vì việc Max gặp gia đình cô và so sánh cô với họ, và cô hoàn toàn chưa sẵn sàng để đối phó với cách mình hưởng ứng anh bất chấp ý thức thận trọng của bản thân.

Rồi gia đình cô vây quanh họ, và Claire nghe mình tự động giới thiệu mọi người với nhau. Alma thực hoan hỉ tươi cười với Max, khuôn mặt đẹp của bà ngồi lên nhiệt tình, và bố của Claire, Harmon vừa ấm áp vừa trân trọng chào đón vị khách mới. Rồi những cái ôm và hôn khi Max chào mừng Michael và Celia, những câu cảm thán đầy mâu thuẫn, tiếng ồn của lũ trẻ khi hai cậu trai âm ỉ của Martine và hai nhóc của Michael bám theo sau, nhập vào nhóm để ôm hôn Claire, người dì yêu quý của chúng. Martine, trông đẹp không thể tin nổi trong chiếc áo len trắng và chiếc sọc trắng loá mắt ôm sát dáng vẻ uyển chuyển của cô phô bày đôi chân dài tuyệt mỹ, bắt đầu cố mang lại chút trật tự cho bọn trẻ nhà mình. Celia cũng làm vậy, nhưng phải mất vài phút tới khi mọi thứ được ổn định. Qua tất cả mọi chuyện, Claire vẫn biết Max đang đứng sát cạnh cô, cười và chuyện gẫu với vẻ quyến rũ khó tin làm mọi người mê hoặc.

“Cháu biết Claire lâu chưa?” Alma hỏi, cười với Max và Claire căng ra. Lẽ ra cô phải biết Max đã bị tra tấn suốt cả cuộc đời từ lúc sinh ra tới giờ. Đó là lỗi của cô, từ lúc li dị Jeff, cô đã ngoan cố kháng cự nỗ lực của gia đình giục cô trở lại những hoạt động xã hội, nên việc xuất hiện cùng một người đàn ông kiểu này không phải là tính cách của cô. Bữa tiệc nhà Virginia là bữa tiệc duy nhất cô tham dự trong nhiều năm trừ những buổi tụ họp nhỏ của gia đình, và Claire không nghi ngờ là Martine và Alma đã thảo luận nhiều về thực tế là cô cuối cùng đã nhượng bộ sự giục giã của Martine. Sự tò mò của họ về Max sẽ còn tăng cao nữa.

Mí mắt anh sụp xuống đôi mắt sáng rực cứ như hơi buồn ngủ. “Chưa lâu đâu ạ”, anh nói giọng dịu dàng và có vẻ vui thích. Claire tự hỏi liệu cô có phải là người duy nhất nghe được sự thích thú đó không, và cô liếc nhanh mẹ. Alma vẫn mỉm cười, bà có biểu hiện hơi sững sốt mà Claire đã nhìn thấy trên khuôn mặt của nhiều người đàn bà trước đây khi họ thấy Max lần đầu. Bất thần Claire nhẹ nhõm, không còn lo lắng về việc Max sẽ phải đối mặt với sự dò hỏi từ gia đình cô. Cô biết anh hoàn toàn thoải mái, như là anh mong chờ được hỏi han như vậy.

“Max mới đến thành phố, và con đang giới thiệu cho anh ấy vài chỗ quanh đây” cô giải thích.

Cả Alma và Martine nhìn cô vô cùng hài lòng rồi liếc nhau như thể chúc mừng vì cuối cùng họ đã làm tốt việc lôi Claire ra khỏi vỏ. Giờ đã già dặn hơn, Claire thường thấy thích thú bởi mỗi giao tiếp thầm lặng giữa mẹ và chị gái, dù khi còn là đứa trẻ điều đó đe dọa cô, khiến cô như bị gạt ra ngoài. Mỗi cô cong lên một nụ cười, có gì đó thật dễ chịu khi biết gia đình bạn rõ tới mức gần như có thể đọc được suy nghĩ của họ. Martine nhìn lại Claire, thấy sự thích thú của em gái và một nụ cười sáng rỡ nở trên khuôn mặt đáng yêu. “Em lại làm thế nữa rồi!”, chị cô nói và cười phá lên.

“Gì vậy?” Steve hỏi, ngả về phía vợ.

“Claire lại đọc suy nghĩ của em”.

“Ồ, nó luôn làm vậy mà”, Alma lơ đãng nói. “Harmon, thịt đang cháy kìa”.

Bố Claire bình tĩnh phun nước lên đồng than củi đang cháy thành ngọn. “Cậu đang làm gì vậy, cậu Benedict?” ông hỏi, cặp mắt như điều hâu soi vào đồng than phồng bùng lên lần nữa.

“Cháu làm về đầu tư và bất động sản”

“Bất động sản à? Nghề đó không ổn định đâu.”

“Dự đoán bất động sản thì đúng hơn, nhưng cháu không kinh doanh ở lĩnh vực này”.

“Khi chúng tôi định cư ở Arizona, tôi sẽ bắt tay vào học để lấy bằng về bất động sản”, Celia tham gia. “Đó là một nghề hấp dẫn, và giờ khi cả hai đứa trẻ đều đi học, tôi muốn trở lại nghề đó. Tôi làm việc cho một văn phòng bất động sản ở Michigan”, cô giải thích với Max. “Lúc đó, tôi cũng lên kế hoạch lấy bằng, nhưng hai đứa trẻ đã khiến tôi hoãn lại đến lúc chúng cứng cáp hơn”.

Martine ngả về phía trước, đôi mắt màu lơ sẫm long lanh khi soi vào Max. “Anh có con chưa, anh Benedict?” cô ngọt ngào hỏi, và Claire nhắm mắt lại, lưỡng lự giữa việc kinh hãi và phá ra cười. Marine không tin vào sự khéo léo tế nhị khi cần bảo vệ em gái, và giờ đây, sự bảo vệ đó biến thành một dạng đào bới mọi thông tin có thể tìm được từ Maxwell Benedict.

Max ngả mái đầu vàng óng ra và cười vang, âm thanh trầm sâu khiến Claire mở bừng mắt. “Không vợ, không con, cả trong hiện tại và quá khứ, là nỗi thất vọng của mẹ tôi, người nghĩ tôi là kẻ vô lại không tuân lời vì không cho bà những đứa cháu như anh và các em tôi đã làm. Và xin hãy gọi tôi là Max, nếu chị muốn”.

[alobooks]

Sau đó, mọi người đều bị anh mê hoặc. Dù cô đã thấy điều đó trước đây, Claire vẫn sửng sốt vì tài năng của anh trong việc điểm những nốt đúng. Nụ cười thoải mái và việc nhắc đến gia đình một cách trêu mếu đã trấn an mọi người rằng anh hoàn toàn bình thường, không phải là kẻ lừa bịp, hay giết người, hay một tên sở Khanh vô lương tâm chỉ nhằm nhe lợi dụng cô. Đôi lúc Claire nghĩ gia đình chắc phải xem cô là đứa khờ dại, không có khả năng chăm sóc bản thân, và cô không thể nghĩ được mình đã làm điều gì đáng bị coi như thế. Cô sống lặng lẽ, làm việc và trả các hoá đơn, cô không bao giờ gặp rắc rối, xử lý những khủng hoảng muôn màu muôn vẻ trong công việc với sự điềm tĩnh tự tin. Nhưng không điều gì dường như có ý nghĩa với gia đình cô. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Claire “cần được chăm sóc”. Bố cô không thể hiện rõ như mẹ Alma và chị Martine, nhưng ông vẫn có thói quen hỏi cô xem có cần trợ giúp về tiền bạc hay không.

Max chạm nhẹ vào tay cô, mang suy nghĩ cô trở về nhóm người đang cười vui và chuyện gẫu, đôi mắt ngọc lam ám áp khi anh cười với cô. Anh không bao giờ bỏ lỡ cuộc trò chuyện xoay quanh họ. Anh nhanh chóng bỏ tay ra, nhưng sự đụng chạm nho nhỏ đó nói với cô rằng anh hiểu cô.

Buổi chiều đó là cả một khám phá đối với Claire. Max thân thiện và thoải mái với gia đình cô, nhưng anh không ngả gục bởi vẻ đẹp cổ điển của Martine, như những người đàn ông khác. Anh vẫn ở đó với Claire. Anh ngồi cạnh cô trong lúc họ ăn tối tại chiếc bàn gỗ đồ ngoài trời, anh cùng Claire chơi với lũ trẻ hiếu động sau khi chúng ăn xong và nhanh chóng nô đùa trên cỏ với tất cả sự tự tin của một người đàn ông đã quen bị những đứa cháu trai cháu gái nghịch ngợm quây quanh. Claire nhìn anh chơi với lũ trẻ, người đàn ông đẹp đẽ, lịch lãm này dường như không quan tâm chút nào tới mái tóc vàng rối tung, hay chiếc quần bị cỏ lấm bẩn. Ánh hoàng hôn tạo nên một vầng sáng vàng rực quanh mái tóc anh và bắt ánh lấp lánh rực rỡ màu nước biển trong mắt anh. Nhìn anh, Claire cảm thấy trái tim mình phồng lên tới mức sắp nổ tung, và tất cả chìm vào tăm tối trong khoảnh khắc.

Mình không muốn yêu anh ấy, cô nghĩ trong tuyệt vọng, nhưng quá muộn rồi. Làm sao cô có thể không yêu anh? Tiếng cười của anh khi anh lăn tròn trên cỏ, dịu dàng vật lộn với bốn cậu bé vừa khanh khách cười vừa kêu la inh ỏi, phá huỷ sự phòng thủ của cô còn nhanh hơn bất kỳ nỗ lực quyến rũ nào.

Cô vẫn trong trạng thái choáng váng khi Max lái xe đưa cô về nhà tối đó. Gần 10 giờ đêm mọi người mới miễn cưỡng kết thúc buổi tối này.

“Tôi thích gia đình cô”, Max nói khi anh đưa cô tới cửa, kéo cô khỏi suy nghĩ.

“Họ cũng thích anh. Tôi hy vọng các câu hỏi không làm anh khó chịu”.

“Không khó chịu chút nào. Tôi sẽ thất vọng nếu họ không quan tâm đến hạnh phúc của cô. Họ rất yêu cô”.

Giật mình, Claire dừng lại với chùm chìa khoá trong tay. Max cầm chìa mở cửa và bật đèn lên rồi đưa cô vào trong với bàn tay trên lưng cô. “Họ nghĩ tôi là một con ngốc không thể tự mình làm gì được”, cô buột ra.

“Đó không phải là điều tôi thấy”, Max thì thầm, ôm đôi vai trần của cô trong bàn tay ấm áp. Tim Claire bỗng chốc đập thành thịch và cô liếc xuống để che dấu phản ứng không kiểm soát được. “Nếu cô nghĩ gia đình bảo vệ mình quá mức, tôi run lên khi nghĩ cô sẽ phản ứng gia đình tôi đến thế nào. Toàn bộ gia đình tôi thóc mách, lắm chuyện không tin nổi khiến đôi khi tôi nghĩ là KGB (cơ quan tình báo Nga) còn tệ hơn”.

Cô phì cười, bởi anh có ý như vậy, và cách gương mặt cô bất chợt ngời lên làm thất vọng anh đập mạnh. Anh nghiêng chặt răng, kìm mình khỏi chộp lấy cô và áp hông vào những đường cong mềm mại. “Chúc ngủ ngon”, anh nói, cúi xuống đặt môi anh trên trán cô. “Tôi có thể gọi cho cô ngày mai chứ?”

“Lần nữa ư? Tất nhiên, ý tôi là vậy, nhưng tôi nghĩ anh mệt mỏi vì sự bầu bạn của tôi rồi.”

“Không đâu. Tôi có thể thoải mái với cô mà. Nếu cô có kế hoạch khác...”

“Tôi chẳng có kế hoạch nào cả”, cô vội vã nói, đột nhiên sợ là anh sẽ không gọi nữa. Ý nghĩ cả một ngày không được gặp anh khiến cô cảm thấy trống trải. “Rồi ăn trưa với tôi nhé. Có nhà hàng nào gần văn phòng cô không?”

“Có, chỉ qua đường là tới. Nhà hàng Riley”.

“Tôi sẽ gặp cô ở đó trưa mai nhé”. Anh chạm vào má cô gây lát rồi ra về. Claire khoá cửa sau lưng anh, mắt cô bất ngờ ngập đầy nước và cổ họng cô nghẹn lại. Cô yêu anh, yêu một người đàn ông chỉ muốn nơi nương náu của một tình bạn không đòi hỏi như anh tự thú nhận. Cô đã làm một việc ngu ngốc biết nhường nào! Cô đã biết, từ phản ứng bất thường của bản thân trước anh, rằng anh là mối nguy hiểm cho cô và cuộc đời lặng lẽ, đơn giản mà cô xây dựng. Bằng cách không đòi hỏi chút gì, anh đã lấy đi nhiều hơn là cô đã từng cho.

7. Chương 04 Part 1

CHƯƠNG 4

Khi Claire bước vào văn phòng, cô thấy ngay Sam lại ở đó cả đêm. Những ngăn kéo đựng hồ sơ để mở, các bóng đèn đều sáng và một tách cà phê cũ cháy sém trên tấm lót vàng xỉn của máy pha cà phê. Nhấn mũi, cô đổ tách cà phê cũ đi và làm một tách mới, rồi bắt đầu dọn dẹp văn phòng. Cửa văn phòng Sam đóng, nhưng cô biết ông đang ngả lưng trên ghế sofa hoặc gục xuống bàn. Ông đã nhiều đêm ở lại văn phòng khi bận bịu nghiên cứu một hợp kim mới. Niềm vui của ông gửi vào việc chế tạo kim loại mới, không phải những việc thường ngày điều hành doanh nghiệp do ông dựng nên. Vì những lẽ đó, ông là một doanh nhân kín đáo, khôn ngoan, và không gì thoát khỏi sự chú ý của ông lâu.

Khi cà phê pha xong, cô rót một tách mang tới văn phòng Sam. Ông đang ngủ trên bàn, đầu gục trên cánh tay gấp lại. Tập giấy nháp dày đặc những con số và các ký hiệu hoá học đặt bên cạnh và nằm cốc nhựa đựng

cà phê uống dở nguội ngắt rải rác quanh bàn. Claire để cốc cà phê nóng trên bàn và bước ngang phòng tới cửa sổ vén rèm ra, căn phòng tràn ngập ánh sáng. “Sam, dậy thôi. Gần tám giờ rồi”.

Ông tỉnh ngay, ngáp dài và động đậy khi nghe giọng cô. Ngồi dậy, ông lại ngáp và chà xát khắp mặt, nhìn cốc cà phê mới với sự đánh giá cao và làm một ngụm hết nửa cốc. “Cô nói mấy giờ rồi nhỉ?”

“Tám giờ”

“Tôi đã ngủ gần năm tiếng rồi. Không tệ”. Ngủ năm tiếng thực là quá nhiều đối với ông. Ông thường ngủ ít hơn. Sam là người khó hiểu, nhưng cô quý và tuyệt đối trung thành với ông. Ông có mái tóc thưa màu xám, mặt hằn những nếp nhăn nói lên một cuộc sống nhiều khắc nghiệt trong suốt 52 năm qua, làm cô ngỡ là ông đã có một quá khứ vui vẻ, nhưng ông không bao giờ nói về nó. Cô biết rất ít về ông, rằng vợ ông đã qua đời 10 năm trước và ông vẫn còn thương tiếc bà và không có ý định tái hôn nữa. Ảnh bà vẫn đặt trên bàn làm việc của ông và Claire đã thấy Sam nhìn bức ảnh với nỗi thống khổ và khao khát tới mức cô phải quay mặt đi.

“Ông đang nghiên cứu một hợp chất mới à?” cô hỏi, hất đầu về phía tập giấy nháp.

“Tôi muốn làm hợp kim mới bền vững hơn, nhưng đến nay tôi mới chỉ làm cho nó dễ gãy thôi. Tôi cũng chưa tìm được cách kết hợp đúng mà không làm nó nặng hơn”

Thách thức là tạo ra một kim loại vừa bền vừa nhẹ, kim loại càng nặng thì càng cần nhiều năng lượng để di chuyển. Những ứng dụng thực tiễn của hợp kim cải tiến này có tác dụng sâu rộng hơn chỉ là làm một loại rầm hình chữ I bền vững dùng trong xây dựng. Hợp kim tinh vi đó từng được sử dụng trong vũ trụ và mở ra cơ hội mới trong du lịch đường bộ. Sau khi đã chế tác ra hợp kim thì cách thức sản xuất được tìm ra đủ rẻ để sử dụng trong kinh doanh. Lần đầu tiên Claire bắt tay vào công việc, đó dường như chỉ là một việc thông thường như ở bất kỳ nhà máy thép nào, nhưng cô nhanh chóng thấy sai lầm của mình. An ninh rất nghiêm ngặt và nghiên cứu thì cực kỳ hấp dẫn.

Cô yêu công việc của mình, và sáng đó cô đặc biệt biết ơn vì điều này, bởi nó làm đầu óc cô không nghĩ đến Max nữa và cho cô chút nghỉ xả hơi. Anh đã choán hết cả thời gian lẫn suy nghĩ của cô từ lúc cô gặp anh lần đầu vào tối thứ sáu, tràn ngập trong cô sự tinh tế ngọt ngào và khiếu hài hước tinh quái, anh chen vào cuộc đời cô quá gọn ghẽ và chắc chắn, thậm chí trong giấc ngủ cô cũng không thể thoát khỏi anh. Đêm trước, Claire ngủ không ngon, cô tỉnh dậy chỉ để nhắc đi nhắc lại rằng cô không yêu anh, không thể yêu anh, nhưng rồi đầu óc bội bạc của cô lập tức dựng lại hình ảnh anh ngay trong suy nghĩ và thể xác cô phản ứng hoang dại, dần ấm lên và nặng trĩu, khiến cô phát sợ. Yêu anh vừa bất cần vừa ngốc nghếch, đặc biệt là đối với người đàn bà quý trọng sự yên bình trong cuộc sống như cô và không bao giờ lại muốn liêu với vết thương lòng nữa. Thậm chí còn ngu dại hơn bởi Max đã nói với cô ngay từ đầu anh chỉ muốn là bạn. Thật xấu hổ làm sao nếu anh đoán được cô chỉ như những kẻ khác, mê mẩn anh như một đứa trẻ mới lớn! Tạm biệt tình bạn, tạm biệt Max.

Sam gọi cô vào văn phòng cuối buổi sáng để viết mấy lá thư, nhưng ông chỉ đọc vài từ. Ngả ra ghế, ông chống tay lên mặt và sầm soi nhìn cô qua chúng, mày cau lại. Claire ngồi im chờ đợi. Sam không khó chịu với cô. Ông đang chìm trong suy tư và chẳng còn thấy cô nữa. Cuối cùng ông ngồi thẳng lên và đứng dậy, rên rỉ một chút khi những cơ bắp cứng đờ phản kháng lại. “Những ngày như thế này nhắc tôi nhớ đến tuổi tác mình”, ông lầu bầu, chà xát mạnh phần dưới lưng.

“Chính là ngủ trên bàn nhắc ông nhớ đến tuổi của mình”, Claire chỉnh lại và ông lăm lăm đồng tình.

“Tôi nghe được vài tin đồn cuối tuần trước”, ông nói, bước tới cửa sổ nhìn xuống nóc phòng thí nghiệm. “Không có gì cụ thể, nhưng trong trường hợp này, có lẽ tôi tin chúng. Một số nhà đầu tư nước ngoài có vẻ quan tâm đến việc mua lại cổ phiếu của chúng ta. Tôi không thích chuyện này. Tôi không thích chút nào”.

“Dành quyền kiểm soát công ty ta chẳng?”

“Có lẽ vậy. Không hề có việc mua đi bán lại cổ phiếu, không có tăng đột biến về cầu hay giá, nên tin đồn ấy có lẽ không có cơ sở. Tuy vậy, còn vài chuyện nữa khiến tôi lo ngại. Một tin đồn khác đang lan truyền về hợp kim titan mới hiện tôi đang nghiên cứu”. Những đường nét trên khuôn mặt ông căng thẳng lo âu.

Họ nhìn nhau im lặng, cả hai đều hiểu những điều không nói ra. Sam đã sáng chế một hợp kim ưu việt hơn

những loại trước đó về độ bền và nhẹ mà họ hoàn toàn tin tưởng khả năng sử dụng nó sẽ được áp dụng rộng rãi, dù ông vẫn chưa hài lòng với tiến trình sản xuất. Kim loại này vẫn trong giai đoạn thử nghiệm và việc chế tạo được bảo đảm an ninh hết sức chặt chẽ. Mọi người trong phòng thí nghiệm biết chuyện này vì cần thiết, dù Sam là người duy nhất sở hữu mọi thông tin. Những người tham gia quá trình sản xuất cũng biết chuyện đó. Thông tin một khi rò rỉ sẽ không thể kiểm soát được và sẽ nhanh chóng lan rộng.

“Chuyện này quá nhạy cảm”, cuối cùng Claire nói. “Chính phủ liên bang không đời nào cho phép một công ty nước ngoài mua quyền tiếp cận với hợp kim này”.

“Tôi luôn cố giữ sự độc lập”, Sam dăm chiêu nhìn qua cửa sổ. “Nghiên cứu này cần được bảo mật, và tôi biết mọi thứ kèm theo, nhưng tôi quá vô kỷ luật để làm những điều hợp lý. Tôi nghĩ công ty ta quá nhỏ để lờ cuốn sự chú ý và tôi không muốn tranh cãi về quyền bảo mật thông tin của chính phủ. Đó là một sai lầm”.

“Ông sẽ liên hệ với chính phủ?”

Ông xọc ngón tay vào mái tóc xám. “Chết tiệt, tôi ghét làm vậy. Tôi không muốn mọi chuyện lại xảy ra lúc này, làm tôi xao lãng. Có lẽ ...”

Sam đúng là một kẻ vô kỷ luật với thiên tài phi thường và sự nôn nóng với những ranh giới và giới hạn. Claire nhìn ông, thừa biết quyết định của ông là gì. Ông sẽ đợi xem sao. Ông không để hợp kim đó rơi vào những bàn tay không phù hợp, mà sẽ tiếp tục tự mình nghiên cứu càng lâu càng tốt.

“Bất cứ nỗ lực thôn tính nào lúc này cũng sẽ gánh chịu thất bại. Chúng ta có một số bất động sản chưa được định giá lại sau nhiều năm, mà giá trị đã tăng vọt. Đề nghị chào mua sẽ không tính đến chuyện này”

“Tôi sẽ đem chúng đi định giá lại”, Claire nói, ghi chú điều này.

“Bảo họ làm nhanh đi. Tôi hy vọng nó đủ giữ cho ta an toàn. Tôi chỉ muốn có thời gian hoàn thành nghiên cứu trước khi chuyển giao”. Ông nhún đôi vai rộng, nhìn thật mệt mỏi. “Khi mọi chuyện tiếp tục thì còn tốt đẹp, nhưng gần đây tôi biết chúng ta đã gần tiến tới một phát minh quan trọng. Chết tiệt, tôi ghét làm phức tạp mọi chuyện với những hành động ngu ngốc quan liêu!”

“Tôi nghĩ chuyện này chẳng có gì ngu ngốc, nhưng ông ghét vì ai đó bảo ông phải làm cái này cái kia, mấy vị quan liêu hoặc không gì hết”.

Ông quắc mắt nhìn cô, một cái nhìn mà Claire đương đầu với sự điềm tĩnh hoàn toàn, một lúc sau, cơn giận dịu dần nhường chỗ cho sự đồng tình gượng gạo. Đó là một trong những điều cô thích nhất ở Sam. Ông có khả năng thấy sự thật và chấp nhận nó, ngay cả khi đó là điều ông không thích. Những gì xảy ra trong cuộc đời đã giáng đòn vào ông, ông đã học được từ tất cả những chuyện ấy. Ông là một thiên tài, giam mình trong những giấc mơ sáng tạo, nhưng ông cũng là một “chiến binh” đường phố gây gổ và thận trọng. Sam chưa bao giờ là một nhà điều hành tám-tiếng-đồng-hồ-nơi-công-sở, khuy cài kín cổ; những quyết định bàn giấy và các quyết sách của công ty, dù nó hết sức quan trọng, vẫn không cuốn hút ông, và ông chỉ làm chúng vì bốn phận. Tham vọng của ông, cuộc đời ông là trong phòng thí nghiệm.

[alobooks]

Bất chấp buổi sáng bận rộn, Claire vẫn biết thời gian đang trôi, mang cô mỗi lúc một gần tới bữa trưa, khi cô lại được thấy Max. Cuối cùng đã đến lúc đi, cô chớp lấy ví và lao như tên bắn ra khỏi văn phòng. Da thịt cô như bốc cháy và tim đập thình thịch khi cô băng ngang phố. Cô hít vài hơi thở sâu cố gắng trấn tĩnh lại. Chẳng ăn thua gì. Đây chỉ là một cái hẹn ăn trưa giữa bạn bè, không gì hơn cả; cô không dám để xảy ra điều gì hơn nữa.

Max đứng dậy khi cô len lỏi xuyên qua mê trận bàn ăn đông nghịt. Người cô nóng bừng vì bước vội và mắt anh giây lát rơi xuống miệng cô hơi hé ra bởi hơi thở gấp. Miệng cô rộng và mềm mại, các giác quan của anh choáng váng. Anh muốn nắm cô, không chỉ giới hạn bản thân trong nụ hôn vội tao nhã nụ hôn vội trong sạch, cực kỳ không thoả mãn trên má và trán cô. Anh muốn lột bỏ hết quần áo và thưởng thức cô, cả người cô suốt từ đầu cho đến những ngón chân màu hồng, với khát khao mãnh liệt đe dọa xé nhỏ sự tự chủ của anh. Quỷ tha ma bắt cô đi, anh không thể xua đuổi cô ra khỏi tâm trí, nhưng anh không dám làm gì hết. Cô quá bước bình và cô sẽ rút lui khỏi anh lần nữa, và anh sẽ không lấy được thông tin nào từ cô

cả. Dù sao chẳng nữa anh không có nhiều thời gian, anh cũng gặp trở ngại bởi không biết chính xác phải tìm kiếm điều gì, nhưng Anson chắc chắn là Bronson đã giấu giếm tài sản, và linh cảm của Anson Edward chưa bao giờ lầm.

Rắc rối là khi anh nhìn cô, thật khó nhớ rằng công việc là lý do đầu tiên để anh đến Houston. Toàn bộ chuyện này bắt đầu để lại dư vị tồi tệ trong miệng anh. Thủ đoạn chiếm công ty là một chuyện, nhưng anh không khoái ý tưởng nó dính tới Claire hay sử dụng cô. Chỉ sự trung thành với Anson Edward buộc anh làm công việc đặc biệt này và lần đầu tiên Max cảm thấy lòng trung thành dao động. Anh không muốn lãng phí thời gian tìm kiếm thông tin; anh muốn ôm ấp Claire trong cánh tay và ghì cô chặt đến mức không bao giờ còn khoảng cách giữa họ nữa. Khao khát mãnh liệt thất bại bên trong anh khi cuối cùng cô cũng đi tới bàn và anh đứng dậy đón cô. Nhưng anh đã rèn luyện để nét mặt chỉ bộc lộ sự thân thiện bình thường, nhẹ nhàng mà dường như cô thích hơn.

“Buổi sáng bận rộn hả?” anh hỏi, cúi xuống hôn vào má cô trước khi mời cô ngồi. Cử chỉ của anh mềm mại và tự nhiên. Anh chắc đã hôn mọi phụ nữ anh gặp, Claire đau khổ tự nhủ, nhưng điều đó không ngăn được sự ấm áp lan khắp người.

“Đúng là thứ hai điển hình. Tất cả đều trong trật tự hoàn hảo khi tôi rời công sở tối thứ sáu, nhưng qua mấy ngày cuối tuần vì lý do nào đó nó lại biến thành hỗn loạn”.

Người bồi bàn xuất hiện với tờ thực đơn, và họ yên lặng lúc chọn món ăn. Họ gọi món, rồi Max hướng sự chú ý trở lại cô. “Tôi đã chuyển vào căn hộ sáng nay rồi”.

“Nhanh quá nhỉ!”

“Tôi chỉ phải chuyển mỗi quần áo thôi mà”, Max vui vẻ chỉ rõ. “Tôi lắp thêm chạn bát và mua thêm mấy tấm ga và khăn tắm mới...”

Người bồi bàn mang cà phê tới, trượt cái cốc và đĩa trước mặt họ với sự thành thực. Nhà hàng Riley nổi tiếng vì phục vụ nhanh và hôm nay người bồi bàn còn nhanh hơn thường lệ. Vài lần họ cố bắt đầu trò chuyện, nhưng mỗi lúc lại bị cắt ngang bởi tách cà phê hay cốc nước được rót thêm. Nhà hàng đông nghịt và ồn ào, tiếng lách cách huyền ảo của đĩa, cốc liên miên không dứt, buộc họ phải cất cao giọng và cố lắng nghe.

“Claire! Anh Benedict! Thật vui khi bắt gặp hai người ở đây!”.

Max lịch thiệp đứng dậy, và Claire quay sang nhìn người vừa nói với họ. Người phụ nữ da ngăm ngăm xinh xắn đang tươi cười với họ là Leigh Adkinson, thành viên của giới trung lưu Houston mà Claire từng tham gia khi cô còn là bà Halsey. Leigh là người vui tính và không ác tâm, họ đã thân hơn bạn bè bình thường và sau vụ ly hôn của Claire, cô hầu như mất liên lạc hoàn toàn với hầu hết bạn cũ. Cô có thể đếm trên một bàn tay số lần nói chuyện với Leigh trong những năm sau khi ly dị, nhưng giờ Leigh đang ở đây, cười với cô cứ như họ là những người bạn thân nhất. Sao Leigh lại biết Max nhỉ, cô tự hỏi.

“Anh còn nhớ tôi không, anh Benedict? Chúng ta gặp nhau tại bữa tiệc của Virginia tối thứ sáu”, Leigh liến thoắng.

“Tất nhiên là nhớ chứ. Sao cô không tham gia cùng chúng tôi nhỉ?” Anh chỉ chiếc ghế trống, nhưng Leigh lắc đầu.

“Cảm ơn, nhưng tôi phải đi đây. Tôi biết đây là lời báo trước ngắn ngủi, nhưng tôi muốn mời các bạn tới dự bữa tiệc tôi tổ chức vào tối thứ bảy. Thực ra, bắt đầu là tiệc tối tại nhà. Sau đó chúng ta sẽ tới Wiltshire Hotel khiêu vũ. Tony đang đá bay khả năng ứng cử vào chức thống đốc. Làm ơn hãy nói các bạn sẽ tới, cả hai bạn nhé. Tôi thấy ở bữa tiệc của Virginia các bạn nhảy cùng nhau thật tuyệt!”

Max liếc Claire, lông mày anh nhướng lên. “Claire?”

Cô chẳng biết nói gì. Leigh không hiểu vì sao lại nghĩ rằng họ là một cặp, nhưng không phải bởi chuyện này. Có lẽ Max thích đưa người khác đến đó hơn, nếu anh có ý định tham dự.

“Đó không phải tiệc quyền góp đâu”, Leigh nói và cười. “Đó là một bữa tiệc dành cho bạn bè. Bạn đã trốn tránh quá lâu rồi, Claire ạ”.

Claire rất ghét khi ai đó nói cứ như là cô đắm mình trong đau thương sâu sắc sau vụ ly hôn, đó không phải là chuyện đã diễn ra. Cô cứng người, rút lui khỏi họ, và câu từ chối bắt đầu chồm trên môi.

Max đặt tay lên cô, ngăn lại. “Cảm ơn, chúng tôi rất vui lòng tham dự”

“Oh, hay quá. Chúng tôi có bữa tối sớm lúc bảy giờ. Claire biết chỗ chúng tôi rồi đấy. Hẹn gặp các bạn vào thứ bảy. Tạm biệt”.

Max lại ngồi xuống và im lặng rơi xuống giữa họ giây lát. “Cô bức vì tôi đã chấp nhận lời mời thay mặt hai chúng ta à?” anh hỏi, buộc cô nhìn vào anh.

“Tôi hơi bối rối. Leigh cho rằng chúng ta là một cặp, và anh thì quá lịch sự để nói với cô ấy sự thật”.

Lông mày anh cong lên và bỗng chốc người đàn ông lịch lãm uể oải biến mất, thay vào đó là một người với đôi mắt lạnh lùng, gần như tàn nhẫn. “Cô có thực sự nghĩ tôi quan tâm tới việc tỏ ra lịch sự nếu tôi không muốn dự tiệc hay không? Thỉnh thoảng tôi cũng có thể là một thằng con hoang khôn khiếp đấy”.

Claire như bị thôi miên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt ngọc lam và bất thành linh thấy một người khác, nhưng ngay lập tức, sự tàn nhẫn tan biến và thay vào đó là sự kiểm soát điềm tĩnh quen thuộc, làm cô cảm thấy trí óc và mắt đang chơi xỏ cô.

“Sao cô không muốn tới bữa tiệc này vậy?” anh thăm dò.

“Tôi không còn thuộc về tầng lớp xã hội đó nữa”.

‘Cô sợ gặp lại chồng cũ à?’

“Chắc chắn là tôi không quan tâm tới việc giao du với cả anh ta lẫn vợ!”.

“Cô chẳng cần giao du với họ”, Max khẳng định, và Claire cảm thấy sự quyết đoán sắt thép ở anh. “Nếu họ ở đó, đơn giản là lừa họ đi. Ngày nay thực tế là các vụ ly hôn đầy rẫy, chẳng phải vì thế mà chia rẽ bạn bè và các mối quan hệ thành các bè phái đối đầu đầu”.

“Tôi không gây chiến với Jeff”, Claire phủ nhận. “Đó chẳng là vấn đề gì cả”

“Thế cái gì mới là vấn đề? Tôi thích đưa cô tới bữa tiệc và sau đó khiêu vũ cùng cô. Tôi nghĩ chúng ta sẽ vui vẻ, phải không?”

“Tôi đã chiếm hết cả thời gian của anh...”

“Không, bạn mến” anh dịu dàng ngắt lời. “Tôi mới độc chiếm cô. Tôi thích ở cùng cô, cô không ngắt xiu vì xúc động trên áo khoác của tôi. Tôi thành thực thừa nhận mình ích kỷ, nhưng tôi thoải mái với cô và tôi thích được thoải mái”.

8. Chương 04 Part 2

Claire nhượng bộ, biết rằng vì sự an toàn của cảm xúc riêng mình, cô nên càng tránh xa anh càng tốt, nhưng đơn giản là cô không thể. Cô muốn ở cùng anh, nhìn anh, nói chuyện với anh, ngay cả chỉ như một người bạn, và nhu cầu ấy mạnh đến mức không kìm chế được.

Sau bữa trưa, anh đưa cô đi qua phố. Trong lúc họ ăn trưa, bầu trời nhanh chóng dờn đầy mây đen, hứa hẹn một trận mưa rào mùa xuân. Max liếc nhìn trời. “Tôi phải chạy mưa đây”, anh nói. “Mấy giờ chúng ta ăn tối nhỉ?”

Claire quay lại nhìn anh chằm chằm vẻ không tin. “Bữa tối tối nay? Ba tối liên tục?”

“Trừ phi cô có kế hoạch khác. Tôi sẽ là đầu bếp. Sau hết, đây là bữa đầu trong căn hộ mới. Cô không có kế hoạch khác chứ?”

“Không, chẳng có kế hoạch nào khác”.

“Tuyệt. Cũng là một tối bình thường thôi, nên cô có thể thoải mái thư giãn. Tôi sẽ đón cô lúc sáu rưỡi nhé”.

“Tôi sẽ lái xe”, cô vội vàng nói. “Như vậy, anh sẽ không phải đi giữa lúc đang nấu dở”.

Anh nhìn cô lạnh lùng và tính toán. “Tôi nói sẽ đón cô. Cô không được lái xe về nhà một mình giữa đêm. Mẹ tôi sẽ tức giận thừa kế nếu tôi để xảy ra một việc như vậy”.

Claire lưỡng lự. Cô bắt đầu hiểu Max quả quyết thế nào để đạt được mọi thứ theo cách của anh. Một khi đã quyết định, anh sẽ không khoan nhượng. Đằng sau vẻ biếng nhác giả tạo là thép nguyên chất, lạnh lẽo và cứng rắn. Cô đã thoáng thấy nó vài lần nhưng quá ngắn ngủi nên chưa bao giờ dám chắc về điều mình đã thấy, nhưng cô quá nhạy cảm không thể không nhận biết sức mạnh đàn ông đằng sau hình ảnh đẹp đẽ này.

Max nâng cằm cô lên bằng mấy ngón tay, đưa sự quyến rũ vào cử động khi mắt anh lấp lánh chiếu vào cô. “Sáu rưỡi nhé?”.

Cô liếc đồng hồ nơi cổ tay. Cô đã muộn giờ làm và không có thời gian tranh cãi về những chi tiết vớ vẩn như vậy. “Thôi được. Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng”

Anh là một chuyên gia trong việc làm theo cách của mình, cô thừa nhận mười phút sau đó. Nếu sự quyến rũ không có tác dụng, anh sẽ dùng uy quyền lạnh lùng thường xuất hiện không có gì báo trước và cứ tiếp tục như vậy, nhưng thông thường chỉ sự quyến rũ là đủ. Anh có thường bị ai đó từ chối không nhỉ, đặc biệt phụ nữ? Chắc hẳn là thập kỷ này không có, Claire nghĩ một cách rầu rĩ. Ngay cả cảnh giác như cô về những chàng quyến rũ đẹp trai, cũng không thoát được sức hấp dẫn của anh.

Sau giờ làm cô đâm bổ về nhà, hoạt bát, sống động vì biết trước mọi việc. Cô tắm gội thật nhanh và bắt đầu sấy tóc thì điện thoại reo.

“Được rồi, kể hết mọi chuyện cho chị nghe đi”, Martine kéo dài giọng khi Claire trả lời điện thoại. “Chị muốn nghe mọi chuyện về gã đàn ông tuyệt đẹp này”.

Nghĩ về điều này, Claire thừa nhận đây đúng là một phép màu nho nhỏ khi Martine đã kìm chế sự tò mò của chị lâu đến vậy, thay vì gọi cho Claire ngay tại chỗ làm.

Claire dừng lại và một nếp nhăn nhỏ kéo nhếch lông mày cô. Cô biết gì về Max nhỉ? Rằng anh có ba em gái và một anh trai, là người Anh và làm trong lĩnh vực bất động sản. Gia đình cô cũng biết những điều ấy, từ những câu trả lời khéo léo của anh hôm trước. Cô biết anh có một thị hiếu đắt giá, ăn mặc lịch lãm và cư xử tuyệt vời. Ngoài ra cuộc sống của anh vẫn là một khoảng trắng. Cô nhớ đã hỏi anh nhiều nhưng toàn chuyện lật vật nên cũng chẳng nhớ được câu trả lời. Cô thậm chí còn không biết anh bao nhiêu tuổi.

“Anh ấy chỉ là bạn”, cuối cùng cô trả lời, bởi không biết nói gì thêm nữa.

“Và Mona Lisa chỉ là một bức tranh”.

“Vâng, về bản chất là vậy. Chẳng có gì giữa chúng em ngoài tình bạn”. Anh thậm chí chưa bao giờ hôn cô, trừ mấy nụ hôn nhẹ chẳng chút ham muốn nào trên má và trên trán, không phải anh không biết làm thế nào để bắt đầu chuyện đó. Đơn giản là anh không quan tâm.

“Um, nếu em nói vậy” Martine nói, lộ rõ vẻ hoài nghi. “Em còn gặp lại anh ấy không?”

Claire thở dài: “Có, em vẫn gặp anh ấy”.

“Aha”

“Đừng có ”aha” với em. Chúng em là bạn, không có chữ B hoa mà Hollywood sử dụng đầy ý nghĩa đâu. Chị đã thấy anh ấy, nên em chắc chị không khó hình dung anh ấy bị theo đuổi đến thế nào. Anh ấy mệt mỏi vì chuyện đó, đó là tất cả, và anh ấy thoải mái khi ở bên em vì em không đeo đuổi anh ấy. Em không chờ đợi một chuyện tình lãng mạn nóng bỏng đâu”.

Ở đầu dây bên kia, Martine nhướn đôi lông mày đầy ý nghĩa. Chị tin chắc Claire không chờ một chuyện tình lãng mạn nóng bỏng, nhưng chị không tin dù chỉ một phút rằng Max Benedict đang gặp em gái chị chỉ vì anh ta “thoải mái” với cô. Ồ, anh ta có thể đã bị đeo bám, tốt thôi, và tất cả bản năng săn đuổi của người đàn ông sẽ nổi lên khi Claire nhìn xuyên qua anh ta cứ như anh ta không giới tính vậy. Martine biết

khá nhiều về đàn ông, và chỉ một cái nhìn nói với cô rằng Max là một người đàn ông đích thực, một con thú săn mồi, khôn ngoan hơn hết thảy và sở hữu bản năng tình dục cháy bỏng, cô tự hỏi sao Claire, người nhạy cảm khác thường trước người khác, lại không thấy điều này. Nhưng có lẽ Claire quá ngây thơ để nhận ra năng lực đó là gì. Dù cô đã cưới Jeff Halsey, vẫn luôn có một khoảng cách nhất định, một vẻ mơ màng ngăn cách cô với người khác.

“Nếu em chắc chắn...”

“Em chắc, hãy tin em”.

Cuối cùng cô cũng kết thúc cuộc điện thoại với Martine và háo hức nhìn đồng hồ. Gần sáu giờ. Cô hấp tấp sấy khô tóc, nhưng không còn thời gian làm gì khác ngoại trừ buông xả. Anh nói ăn mặc bình thường thôi, nên cô lấy chiếc quần vải thô màu be và chiếc áo len thun xanh cổ khoét sâu và một chiếc khăn quàng. Thế có quá thường không nhỉ? Max luôn mặc đẹp, và anh có ý thức về vẻ trang trọng kiểu Anh. Cô liếc đồng hồ lần nữa, tự nhủ mình không còn thời gian để thay đổi trang phục nữa. Cô còn phải trang điểm.

Khi cô đưa nhát lược cuối cùng trên tóc, chuông cửa reo. Đúng sáu rưỡi. Cô nhấc túi xách và vội vàng ra mở cửa.

“Ah, cô luôn sẵn sàng, như thường lệ”, anh nói và sờ lên cổ áo len. “Cô cần áo choàng. Cơn mưa làm trời trở lạnh đấy”.

Những hạt mưa nhỏ rắc trên chiếc áo khoác vải tuyết và mái tóc vàng của anh, khi anh dựa vào khung cửa chờ Claire lấy áo khoác. Lúc cô quay ra, anh choàng tay qua vai cô trong một cử chỉ bè bạn.

“Tôi hy vọng cô đang đói. Tôi đã làm mọi việc xuất sắc hơn thường lệ, tôi phải nói là vậy”. Nụ cười lồi cuồn cô chia sẻ tâm trạng phần chân của anh, và khi anh kéo cô áp vào cơ thể cao lớn của mình lúc họ bách bộ, cô hài lòng dựa vào anh. Gần gũi với anh như vậy là khoái cảm đau đớn mà cô biết mình nên cưỡng lại, nhưng trong lúc này, cô chỉ không thể nhích ra. Cô cảm nhận sức nóng của cơ thể anh, sức mạnh của cánh tay đặt tự nhiên đến thế trên vai cô, ngửi mùi hương ấm áp, sạch sẽ của làn da anh. Mắt cô nhắm lại giây lát trong nỗi khát khao từ sâu thẳm, rồi cô xua đuổi chúng. Thật không hay khi giả là cách cô cảm nhận như vậy, thậm chí chỉ trong khoảnh khắc, có thể dẫn tới chuyện gì đó. Tất cả những gì nó mang tới cho cô là đau khổ. Cô định chỉ là bạn anh, và đó là tất cả những gì vòng tay quanh vai cô biểu lộ.

“Tôi hy vọng cô thích hải sản”, anh nói khi họ bước vào căn hộ của anh. Tấm gương viền vàng trên chiếc bàn Nữ hoàng Anne phản chiếu mọi cử động khi anh dỡ chiếc áo choàng của cô và chùng vai tuột áo khoác của mình rồi treo cả hai lên chiếc tủ nhỏ trong sảnh. Bị chiếc gương cuốn hút, Claire ngắm hình ảnh phản chiếu trong đó, để ý sự duyên dáng trong mọi cử động ngay cả trong những việc nhỏ như vậy.

“Đây là Houston; Vịnh ngay sau nhà. Sẽ là không yêu nước hay gì đó nếu không thích hải sản”.

“Đặc biệt là tôm chẳng?”

“Tôi đặc biệt thích tôm”, cô liếm môi.

“Kể cả tôm Creole chứ?”

“Phải. Chúng ta có tôm Creole không nhỉ?”

“Có. Tôi lấy công thức nấu ở New Orleans, nên khá đáng tin”.

“Tôi khó mà tưởng tượng được anh lại loay hoay trong bếp”, cô nói, theo anh vào căn bếp nhỏ cực kỳ hiện đại, nơi mọi thiết bị đã được lắp đặt sẵn và ngay trong tầm tay. Một mùi thơm ngon lành toả đầy trong không gian.

“Tôi thường không vào bếp nấu nhưng tôi rất thích một vài món, và tôi học cách nấu chúng. Làm thế nào tôi có món tôm Creole khi trở lại thăm Anh chứ? Chắc chắn mẹ tôi không bao giờ nấu món đó rồi. Tôi học cách làm bánh pudding Yorkshire cũng vì lý do này, do lục địa khác biệt. Bàn ăn đã sắp sẵn, cô giúp tôi mang các món ra đó nhé?”

Thật khó tin được anh vừa chuyển vào căn hộ này chỉ trong sáng đó. Đường như anh đang ở nhà, căn hộ không có dấu hiệu tháo dỡ đồ đạc nào cả. Mọi thứ đều trật tự ngăn nắp, cứ như tất cả đang đợi anh, và

anh chỉ việc ung dung bước vào. Chiếc bàn được sắp đặt hoàn hảo, và khi họ ngồi xuống, Max mở nút chai rượu trắng và rót vào những chiếc ly. Rượu mát lạnh và trong suốt, đúng là thứ cô thích đi kèm với tô Creole nêm gia vị và gạo “trời”. Họ cùng thư giãn, Claire ăn và uống nhiều hơn thường lệ. Rượu làm hơi ẩm tràn ngập khắp người cô, nhưng thật dễ chịu, và sau bữa tối cả hai tiếp tục nhắm nháp chai rượu trong lúc họ rửa sạch bát đĩa.

Max không nài cô để bát đĩa đó cho anh, và điều đó làm cô vui thích. Anh không phải dạng chỉ loanh quanh xó nhà như vậy. Anh không thấy lý do nào cô không nên giúp anh. Hai người cùng hoạt động trong căn bếp hẹp đó thật khó và họ liên tục va vào nhau, nhưng đó thật là thích thú. Cơ thể anh sượt qua cô mang lại khoái cảm thầm kín nên đôi lúc cô cố tình không tránh đường. Hành vi ấy vốn không phải tính cách cô, bởi nó gần như sự ve vãn, và Claire thì chưa bao giờ là một kẻ tán tỉnh cả. Cô không giỏi trong chuyện này như Martine. Martine có thể cười, nháy mắt và bóng gió trên chốc chút ít nhưng Claire không thoải mái với những trò chơi tình dục, ngay cả khi chúng không được coi là nghiêm túc.

Rượu làm cô dễ chịu hơn cô tưởng. Ngay khi họ ngồi trong phòng khách, cô cảm thấy những cơ bắp bắt đầu mềm ra như bơ, cô thở dài uể oải. Cô nhấp thêm một ngụm rượu vàng óng nữa và Max nhắc chiếc ly khỏi tay cô để lên bàn cà phê.

“Tôi nghĩ cô đã tới giới hạn rồi. Cô sắp ngủ gục bên tôi đây”.

“Không, mà tôi đang mệt lử”, cô thú nhận, ngả đầu ra sau. “Thật là một ngày bận rộn, ngay cả là thứ hai đi nữa”.

“Có gì bất thường à?” Anh ngồi cạnh cô, mí mắt anh sụp xuống.

“Anh có thể nói vậy. Sam-ông Bronson, ông chủ của tôi -nghe tin đồn chúng tôi có khả năng là mục tiêu của một nỗ lực chiếm đoạt công ty”.

“Ồ” Anh tập trung chú ý vào cô, thân thể anh căng lên bất chấp tư thế nghỉ ngơi. “Sao ông ấy nghe được chuyện đó?”.

“Sam có những nguồn tin đặc biệt và bản năng đặc biệt. Điều làm ông phiền muộn nhất là khả năng một công ty nước ngoài đứng sau chuyện đó”.

Mặt anh không biểu lộ gì khi anh với tới đằng sau cô và bắt đầu xoa bóp những cơ bắp ở cổ và vai, ngón tay anh làm cô khẽ ậm ừ thích thú. “Tại sao lại đặc biệt lo ngại chuyện đó?”

“Bởi Sam đang trong quá trình chế tạo một hợp kim có khả năng ứng dụng rộng rãi, đặc biệt là trong vũ trụ”, cô thì thầm, rồi nghe những lời mình vừa nói vọng lại bên tai, và mắt cô mở bừng. “Tôi không tin nổi là tôi lại nói với anh chuyện đó”, cô kinh hãi nói.

“Suyt, đừng lo. Nó sẽ không đi xa hơn nữa đâu”, anh xoa dịu, tiếp tục mát xa. “Nếu việc sản xuất hợp kim này quan trọng với an ninh quốc gia như vậy, tại sao nó không được bảo mật? Điều đó sẽ bảo vệ ông ấy khỏi bị công ty nước ngoài mua lại”.

[alobooks]

“Sam là kẻ vô kỷ luật. Ông không thích những luật lệ và nguyên tắc hay sự giám sát khắt khe mà ông biết sẽ đến cùng sự can thiệp và bảo vệ của chính phủ. Ông ấy muốn hoàn thiện hợp kim đó trước, làm mọi nghiên cứu và thử nghiệm với nhịp độ của ông, dưới những nguyên tắc của chính ông. Tất nhiên, ông ấy sẽ liên hệ với chính phủ, nếu những tin đồn trở thành sự thật. Ông không để hợp kim đó ra nước ngoài đâu”.

Spencer-Nyle đang mua cổ phiếu của Bronson Alloys, nhưng rất lặng lẽ, với số lượng nhỏ. Anson vẫn chưa sẵn sàng hành động, nhưng nếu Bronson đã nghe tin đồn là những nhà đầu tư nước ngoài đang hậu thuẫn cho việc lên lút mua lại công ty, và tin tưởng chắc chắn chuyện đó, thì Spencer-Nyle có thể phải tham gia sớm hơn dự định của Anson. Nguy hiểm là giờ Bronson đã được cảnh báo về mọi biến động của cổ phiếu, và Claire khẳng định Bronson đang làm việc rất hiệu quả. Ông không chào đón việc Spencer-Nyle mua lại hơn bất cứ nhà đầu tư nước ngoài nào. Công ty này, dù là công ty cổ phần, vẫn là đứa con tinh thần của ông, và Sam Bronson là một chiến binh cứng rắn, gan lì. Max thậm ghi nhớ để gọi cho Anson sau khi đưa Claire về.

Anh đặt Claire xuống, để cô nằm soãi dài úp bụng trên ghế. “Anh làm gì vậy?”, cô hỏi, mắt mở to.

“Để xoa bóp lưng cô”, anh nói, giọng trầm êm dịu. Anh dùng sức mạnh bàn tay để tìm những nút cơ cứng bởi căng thẳng và im lặng rơi xuống giữa họ, trừ âm thanh hơi thở dài nhẹ nhàng của Claire. Max thấy mí mắt cô lại rũ xuống và một nụ cười kéo nhếch đôi môi như tạc của anh. Cô thực sự sắp ngủ gục bên anh. Điều đó chưa bao giờ xảy ra với anh trước đây, ít nhất không sớm như vậy trong tối này. Phụ nữ vẫn ngủ trong vòng tay anh, sau cuộc tình, nhưng Claire dường như hoàn toàn không nhận biết bản năng tình dục của anh. Ngay cả khi cơ thể họ chạm nhẹ nhau trong bếp lúc rửa bát đĩa, cô chẳng có dấu hiệu nào tỏ ra chú ý đến chuyện đó, cứ như cô không biết tình dục tồn tại vậy.

Anh nhìn xuống cô, mái tóc màu mật ong xoã tung trên trường kỉ, môi cô mềm mại và thư giãn, đôi mắt nâu to mở to như nhưng khép lại. Tay anh thật to tương phản với cái lưng thon thả, nếu anh đặt ngón cái trên xương sống của cô, những ngón tay anh vươn ra sẽ với tới bờ ngực cô. Anh có thể cảm thấy khung xương sườn mỏng manh dưới lớp vải len mềm mại, và làn da lụa là của cô còn mềm mại hơn. Cô đang ngủ, bởi nhiều cách khác nhau. Anh muốn gọi cô dậy và mang cô tới giường, rồi đánh thức cô bằng dục tình. Anh muốn làm cô nhận biết anh, để cô không bao giờ nhìn anh với ánh mắt xa xôi khiến anh phát cáu. Nhưng chưa được. Chưa thể được. Anh không thể tận dụng cơ hội này doạ cô chạy mất đến khi anh tìm được mọi điều anh cần về việc mua lại cái công ty chết tiệt đó. Nhưng sau đó... sau đó anh sẽ hành động và Claire Westbrook sẽ thấy là người đàn bà trên giường anh là thế nào.

Tay anh run rẩy khi nhìn xuống cô, và lần đầu tiên anh tự hỏi cô sẽ nói gì khi phát hiện ra con người thật của anh. Cô sẽ tức giận, tất nhiên là vậy. Anh không thể tưởng tượng cô không giận dữ, nhưng anh nghĩ mình có thể xử lý cơn giận ấy. Chính là suy nghĩ rằng cô có thể bị tổn thương làm anh lo lắng. Anh không muốn làm cô đau lòng theo bất cứ cách nào. Anh muốn ôm lấy cô, ngủ với cô, yêu thương cô, chết tiệt. Anh không thể chịu được rằng anh sẽ mất sự tin cậy mà anh đã dần dành được từ cô, rằng cô không còn trao cho anh những nụ cười chậm rãi hay sự bầu bạn lặng lẽ nữa. Anh chưa gặp người đàn bà nào như Claire, không ai lại dịu dàng hay xa xôi như thế. Anh chẳng bao giờ biết cô đang nghĩ gì, giấc mơ nào diễn ra sau đôi mắt sẫm màu ấy. Max nhạy bén khác thường ở nơi liên quan tới phụ nữ. Chỉ có Claire lảng tránh anh và mọi nụ cười, mọi suy nghĩ cô tặng cho anh như một kho báu, bởi nó cho phép anh tới gần hơn người đàn bà bí hiểm đằng sau vẻ ngoài xa cách.

Sự dịu dàng yếu đuối tràn ngập trong lòng khi anh nhìn cô. Cô thật kiệt sức. Nếu anh không thể mang cô tới giường mình, thì cô cần được ở trên giường của chính cô. Anh nhẹ nhàng đánh thức cô dậy, thú vị với cách cô chớp chớp đôi mắt nâu sẫm trong bối rối. Sau đó cô nhận ra mình đang ở đâu và sắc hồng e thẹn lan trên má. “Tôi rất tiếc”, cô xin lỗi, lồm cồm đứng dậy. “Tôi không định ngủ thiếp đi như vậy”.

“Đừng lo về chuyện này. Cô mệt rũ rồi. Bạn bè để làm gì chứ? Tôi đã để cô ngủ trên ghế, nhưng tôi nghĩ cô sẽ thoải mái hơn trên giường mình”. Họ ra sảnh, và anh giữ áo choàng cho cô. Anh im lặng trên đường lái xe đưa cô về nhà, và Claire vẫn còn quá buồn ngủ để quan tâm tới việc chuyện trò. Trời lại mưa, một cơn mưa phùn rả rích khiến đường ướt sũng, và cái lạnh làm cô rúc sâu hơn vào áo choàng.

Anh kiểm tra căn hộ trong lúc cô nhìn, biết rằng anh sẽ khoác vẽ ngạo mạn, nếu cô gợi ý anh không cần làm vậy. “Mai tôi sẽ gọi cho cô”, anh nói, quay lại và đỡ cầm cô trong tay.

“Vâng”, cô nhẹ nhàng chấp thuận, cảm thấy cho đến lúc được gặp lại anh mỗi giờ như dài bằng một năm. “Max?”

Anh nhướn mày với giọng ngập ngừng ở cô, chờ đợi.

“Điều tôi nói về hợp kim đó...”

“Tôi biết. Tôi hứa sẽ không nói một lời. Tôi hiểu thông tin đó nhạy cảm thế nào”. Anh cảm thấy an toàn với lời hứa này, khi anh không cần bàn thảo với bất kì ai về hợp kim đó nữa. Anson đã biết chuyện rồi. Vấn đề của họ giờ là khả năng có thể..., không, khả năng thực tế - một nhà đầu tư nước ngoài, gần như chắc chắn là đối địch, đang tiến hành đoạt lấy công nghệ này dưới màn kịch mua lại công ty sử dụng một công ty nội địa như tấm bình phong. Bronson sẽ hành động nhanh để bảo vệ công ty ông khỏi mối đe dọa đó, đồng thời cũng bảo vệ nó khỏi những nỗ lực dành quyền kiểm soát khác.

Nhìn cô thật mềm mại và ngái ngủ không thể tin được và sự phòng thủ hạ xuống. Anh nâng cằm cô lên,

cúi xuống hôn cô thật nhẹ, miệng anh áp vào miệng cô trước khi cô nhận ra anh không trao một nụ hôn anh em khác trên má. Anh giữ sự tiếp xúc nhẹ nhàng và nhanh chóng, nhưng gần như ngay lập tức cô cứng người lại và thụt lùi khỏi anh, vẻ trống rỗng đáng nguyên rửa lại bao phủ khuôn mặt. Anh buông tay và rời khỏi cô, cứ như không để ý điều gì, nhưng một cơn giận dữ nguyên sơ cháy rực trong lòng. Quỉ tha ma bắt cô đi, ngày nào đó, sớm thôi, anh sẽ bắt cô nhìn nhận anh như một người đàn ông.

“Mai tôi sẽ gọi cho cô”, anh lại nói. “Tôi phải điều tra vài chuyện lặt vặt, nên sẽ bận đến tận đầu giờ chiều, nhưng tôi sẽ gọi trước khi cô ra về”. Không đợi cô đồng ý, anh bước ra khỏi phòng và đi xa.

9. Chương 05 Part 1

CHƯƠNG 5

“Claire, con yêu, Mẹ không hiểu tại sao con lại quá ngang bướng về chuyện này”, Alma nhẹ nhàng tranh luận. “Đó chỉ là một bữa tiệc nhỏ để đáp lại những ưu ái của bà bạn thôi, và mẹ muốn con đến. Cha con và mẹ đều mong con đến. Bố mẹ đã không được gặp con nhiều. Martine và Steve cũng sẽ ở đây”.

Biết là vô ích, vì khi Alma đã dùng cái giọng dịu dàng ấy có nghĩa là bà không chấp nhận từ chối và không nhúc nhích một ly, Claire thử lần nữa. “Mẹ à, con không muốn đến chỗ tiệc tùng đâu”.

“Ồ, mẹ không muốn tổ chức tiệc. Chúng quá ư rắc rối, nhưng mẹ làm vì mọi người mong đợi nó và giúp đỡ cha con”.

Điều đó có nghĩa là Alma đang thực hiện bổn phận của bà, Chị Martine và anh Steve cũng làm trách nhiệm của họ với vai trò hỗ trợ và Claire, như thường lệ, còn chẳng đạt mức thường, bởi từ chối nhiệm vụ của mình. Claire co rút lại trong lòng.

“Con có thể về sớm. Mẹ biết mai con vẫn phải làm việc”, Alma xoa dịu, thấy chiến thắng của bà trong sự im lặng của Claire. “Và đưa Max Benedict tới cùng nhé. Từ những lời đồn đại quanh thị trấn, bố Harmon và mẹ nghĩ rằng chúng ta tốt nhất nên quen thân hơn với cậu ấy”.

“Tin đồn gì vậy?” Claire hỏi, khiếp sợ.

“Những chuyện có vẻ khá nghiêm túc giữa con với cậu ấy. Thực sự ít nhất con nên báo trước cho mẹ, để mẹ không phải làm như mẹ đã biết mọi người xì xào về chuyện gì rồi”.

“Nhưng bọn con không nghiêm túc! Chúng con chỉ là bạn bè”. Claire nhắc lại lời tuyên bố này thường xuyên đến mức cô bắt đầu cảm thấy mình như một con vẹt chỉ biết mỗi một cụm từ.

“Không phải con vẫn gặp cậu ấy đều đều à?”

Đúng là hàng ngày, nhưng làm thế nào có thể nói với Alma mà không nghe như có chuyện tình lãng mạn say đắm đang diễn ra, khi nó chẳng phải là chuyện tình lãng mạn gì cả. Nó là... ồ, chỉ như sự bầu bạn mà thôi. Họ dành cho nhau tình bạn, chỉ là một tình bạn không đòi hỏi. “Vâng, con có gặp anh ấy”.

“Leigh Adkinson gặp con ăn trưa với cậu ấy vào thứ hai. Bev Michael thấy con ăn tối với cậu ấy thứ ba. Charlie Tuttle lại bắt gặp con với cậu ấy tối qua đi mua đồ ở một cửa hàng nhỏ. Hàng ngày! Khá thường xuyên đấy, con yêu ạ. Giờ, mẹ không thúc ép con đâu, hãy để mối quan hệ phát triển theo nhịp độ tự nhiên. Nhưng, sẽ thoải mái hơn nhiều nếu bố Harmon và mẹ quen thân hơn với cậu ấy”.

“Con sẽ đến bữa tiệc”, Claire lặng lẽ nói. Cô chắc phải đầu hàng và vượt qua chuyện này thôi bởi Alma không hề có ý định từ bỏ.

“Với Max nhé”.

“Con không biết. Hôm nay con còn chưa nói chuyện với anh ấy. Có thể anh ấy đã có hẹn rồi”.

“Ồ, mẹ không nghĩ vậy,” Alma cười khúc khích. “Cảm ơn, con yêu. Hẹn gặp cả hai con tối nay”.

Claire gác máy, cắn môi trong nỗi kinh hoàng rụng rời. Đúng là một cách hay ho để bắt đầu buổi sáng! Alma đã gọi chỉ vài giây trước khi đồng hồ báo thức của Claire ngừng reo. Ôi, mẹ cô có thể chắc chắn rằng Max không có hẹn, nhưng Claire thì không. Max chẳng có vẻ gì là một người đàn ông có cuộc sống yêu đương, từ lúc anh không có mối quan hệ dạng đó với Claire, dường như anh cũng không quan tâm đến việc phát triển một mối quan hệ khác, kéo theo việc anh sẽ gặp những phụ nữ khác. Nếu không phải tối nay, thì cũng chóng thôi. Một khoảng nghỉ ngơi sau sự theo đuổi hăng hái là một chuyện, nhưng một người đàn ông khoẻ mạnh sẽ không để chuyện đó kéo dài. Max có những nhu cầu đàn ông, Và Claire đã thấy phụ nữ đổi mắt theo anh thế nào.

Anh không thể biểu hiện rõ ràng hơn là anh không hề bị cô hấp dẫn về thể xác. Anh không hôn cô lần nào nữa sau nụ hôn ngắn ngủi tối thứ hai. Nụ hôn quá nhẹ nhàng, nhưng đã mang tới một luồng điện rần rạt chạy khắp cơ thể cô, và cô phải ép mình bước xa anh, để anh không thấy nó đã tác động tới cô thế nào. Chỉ một cái chạm nhẹ đó và cô đã sẵn sàng ném mình vào anh, như mọi người đàn bà khác. Đêm ấy cô đã khóc một mình lúc ngủ, chắc chắn cô đã biến mình thành con ngốc và anh không bao giờ đến gần cô nữa, nhưng anh đã gọi cho cô hôm sau như đã hứa, và dường như không để ý chuyện gì xảy ra. Có lẽ cô đã che giấu nó tốt đến mức anh không nghi ngờ gì.

Từ khi cô gặp anh tới nay không thể chỉ mới một tuần. Cô đã gặp anh hàng ngày, thường là hai lần một ngày, buổi trưa và sau giờ làm. Đôi khi cô cảm thấy mình hiểu anh rõ hơn bất kì ai trước đây, ngay cả Jeff, nhưng có những lúc Max như người lạ. Nếu cô nhìn lên thật nhanh ... thỉnh thoảng cô sẽ bắt gặp anh nhìn cô với biểu hiện khó dò trong mắt. Khi va chạm, anh có thể là người đàn ông khắc nghiệt, nhưng anh luôn giữ sự kiểm soát chặt chẽ, chính sự kìm chế ấy làm cô tin anh.

Cô không chỉ nghĩ về lời đề nghị anh đến bữa tiệc của mẹ cô. Cô có thể đến đó một mình, ở lại đủ lâu theo phép lịch sự rồi sau đó viện cớ bị mệt và về nhà sớm. Điều đó sẽ làm Alma hài lòng. Nhưng nó cũng có nghĩa là Claire không được gặp Max hôm nay, sự trống trải lấp đầy cô với suy nghĩ đó. Trước khi có thể bảo mình thôi nghĩ đến chuyện này, cô lao lên chồng gối và bấm lấy bấm để số điện của anh.

Chuông đổ đúng một lần thì anh trả lời, giọng anh sâu và hơi khàn vì giấc ngủ. Như thường lệ, tim Claire nảy lên một chút khi nghe anh nói.

“Claire đây. Rất tiếc vì đánh thức anh”, cô xin lỗi.

“Tôi lại không tiếc vì cô đã đánh thức tôi” anh nói và ngáp dài. “Dù sao, tôi đã định gọi cho cô ngay khi tỉnh dậy. Có gì không ổn à?”

“Không, không có gì cả. Mẹ tôi vừa gọi điện. Bà tổ chức tiệc cocktail tối nay và khẳng khái bắt tôi ở đó”.

“Tôi cũng được mời chứ?” anh hỏi với sự tự tin bình thản, nhã nhặn thường làm cô thích thú và bối rối. Max luôn chắc chắn như vậy về việc anh sẽ làm gì. Cứ như anh thừa biết Alma nhất định nài Claire mời anh và cũng biết với tính cách của Claire, cô sẽ thấy ngại hỏi anh. Anh càng có vẻ thấy rõ bên trong tâm trí cô, Claire càng cố ngăn anh làm điều đó. Cô yêu anh nhưng anh không yêu cô. Nếu anh biết điều này... anh sẽ thương hại cô, và anh cũng sẽ ngừng gặp cô.

[alobooks]

“Anh không phiền chứ?”

“Tôi thích gia đình cô. Sao tôi phải phiền chứ?”

“Mọi người đang xì xào về chúng ta”.

“Tôi chẳng quan tâm quái gì điều người ta nói cả”, anh bình thản nói và lại ngáp. “Bữa tiệc bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Bảy giờ”.

“Tất nhiên. Mọi thứ đều bắt đầu vào bảy giờ. Tôi sẽ phải lên lịch chặt chẽ một chút để kịp giờ, bạn mến. Hôm nay tôi phải ra ngoài thành phố, tôi sẽ phải cạo từng sợi râu một nếu tôi lái cả quãng đường về nhà mình, rồi lại tới nhà cô, rồi tới nhà cha mẹ cô. Có bất tiện cho cô lắm không nếu tôi chuẩn bị luôn tại nhà cô? Như thế sẽ tiết kiệm được 45 phút lái xe”.

Tim cô lại nảy lên một cách ngu ngốc với suy nghĩ anh tắm trong phòng tắm của mình và mặc quần áo trong phòng ngủ của mình. “Không, không phiền gì đâu”, cô quyết định nói. “Đó là ý hay. Anh sẽ ở đây lúc mấy giờ?”

“Khoảng sáu giờ. Có đủ thời gian cho cô chuẩn bị không?”

“Tất nhiên là có”. Cô sẽ phải thật nhanh, nhưng cô nghĩ có thể làm được điều này. Cô thường không mất nhiều thời gian chuẩn bị, và cô còn có thời gian gội đầu trước khi đi làm. Điều này cũng giúp chút ít.

“Hẹn gặp cô tối nay”.

* * *

Thật là một ngày bận rộn khủng khiếp. Cú điện của Alma đã định sắc thái cho suốt cả ngày. Dù có hồi thúc bản thân đến thế nào, dường như cô vẫn thấy mình chậm chạp. Ngay cả những nhiệm vụ thường nhật cũng trở nên rắc rối phát bực. Một phần công việc của cô là che chắn cho Sam khỏi những sự xen ngang không cần thiết, có nghĩa là tự cô phải xử lý chúng, và có vài việc không thể trì hoãn tới hôm sau. Cô làm việc thông trưa, cố không tự hỏi Max đang ở đâu và ước mình ở đó với anh, bất cứ nơi nào có anh.

Vào giữa buổi chiều, bản định giá lại tài sản khẩn cấp đến theo một chuyến thư đặc biệt và một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt Sam khi ông đọc chúng. Với cử chỉ tuyệt đối hài lòng, ông quăng các báo cáo lên bàn, ngã ra ghế, đan hai tay sau đầu. “Thậm chí còn tốt hơn tôi hy vọng”, ông nói với Claire. “Giá trị bất động sản đã tăng gấp bốn lần trong năm qua. Chúng ta an toàn rồi, tôi sắp sửa toát cả mồ hôi vì chuyện này. Giao dịch cổ phiếu của chúng ta đã tăng lên dù không có mẫu mới nào được triển khai cả. Rõ ràng ai đó theo đuổi công ty này, nhưng họ vẫn chưa chiếm được nó. Xem bản đánh giá lại này”.

Claire đọc hết các tài liệu, kinh ngạc vì giá trị đất đai đã tăng vọt. Một lần nữa, bản năng của Sam đã đúng. Thật phi thường, nơi mà những mong mỏi của ông trông cậy vào dường như đã đạt kết quả. Ông đã mua mảnh đất ấy như một nước đi chống lạm phát, và giờ mảnh đất có khả năng là cứu cánh của công ty khỏi nỗ lực xâm chiếm thô bạo, và Sam sẽ không bị vướng vào những qui định của chính phủ đến lúc ông kết thúc nghiên cứu của mình.

Mọi ngày, cô đều rời chỗ làm muộn chừng 20 phút. Giờ là sáu giờ kém mười lăm khi cô bước vào căn hộ, cô cởi tuột quần áo rồi lao vào phòng ngủ. Cô chạy ra chạy vào vòi hoa sen và chỉ vừa lau khô người rồi trông chiếc váy vào thì chuông cửa reo. Cô sờ lên khuôn mặt sạch trơn, ước ít nhất đã có thời gian trang điểm, nhưng giờ chẳng còn làm gì được nữa.

“Tôi phải làm việc muộn”, cô lắp bắp giải thích khi mở cửa cho Max. “Để tôi lấy khăn tắm mới, phòng tắm giờ là của anh”.

Anh mang theo một bộ comple sạch và sơ mi, một túi du lịch nhỏ. Bóng mờ của bộ râu làm quai hàm anh sẫm lại, nhưng nụ cười vẫn thoải mái. “Đừng lo, chúng ta sẽ đứng giờ, anh trấn an cô, theo cô vào phòng ngủ. Anh đặt quần áo trên giường và mang cái túi vào phòng tắm trong lúc cô lấy khăn tắm mới cho anh. Ra khỏi phòng tắm trở lại chỗ ngủ, anh chùng vai tuột chiếc áo khoác ra và quăng nó ngang giường, rồi giật mạnh chiếc cà vạt. Hơi thở cô nghẹn lại trong ngực, và cô quay đi ngồi xuống bàn trang điểm, nhấc chiếc lược chải đầu mà không nhận ra mình đang làm gì. Cô cố không ngắm anh, nhưng rìa gương bắt được hình anh, và cô chẳng có cách nào nhìn đi chỗ khác được. Anh kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi quần, rồi cởi cúc và tuột áo ra. Tuy dáng dấp thanh mảnh, nhưng anh vạm vỡ một cách ngạc nhiên, thân mình anh kết lại bởi những múi cơ dài, mềm dẻo và cuộn lên khi anh cử động. Đám lông xoăn nâu sẫm chạy ngang ngực, cuốn hút cô với khám phá là lông trên thân thể anh nâu sẫm chứ không vàng, dù lẽ ra cô phải đoán được, bởi lông mày và lông mi anh cũng màu nâu sẫm, tạo sự đối lập mạnh mẽ với mái tóc vàng và đường viền quanh đôi mắt sáng.

Trước sự nhẹ nhõm của cô, anh không cởi quần ở đó, dù cô không ngạc nhiên nếu anh làm vậy. Max hẳn rất thoải mái khi khoả thân trước mặt đàn bà, và anh không có lý do nào để xấu hổ về cơ thể mình. Anh thật đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cô tưởng, thân thể anh cuộn lên với sức mạnh mềm dẻo thường được áo quần che giấu.

Anh gỡ chiếc quần lót sạch khỏi móc và đem vào nhà tắm. Đến lúc nghe tiếng vòi hoa sen chảy thì Claire mới nhớ lại cần phải nhanh lên. Cô buộc mình bắt tay vào trang điểm, nhưng tay cô run bắn và cô ngượng

ngoạc đánh mắt hai lần rồi mới làm đúng được. Vòi sen ngừng chảy và đầu cô lập tức hiện lên hình ảnh Max đứng đó trần trụi, thậm chí người bằng khăn tắm của cô.

Màu đỏ nóng rực tràn lên hai má. Cô phải thôi nghĩ về anh! Cô đang phá vỡ tự chủ của mình bằng sự bồn chồn nóng nảy khi lẽ ra cô nên tập trung vào việc chuẩn bị.

“Khỉ thật”, anh lẩm bẩm rõ từng tiếng, rồi lên giọng. “Claire, tôi quên mất dao cạo rồi. Cô có phiền nếu tôi mượn của cô không?”

“Không, ở trên ấy”, cô đáp. Anh đang cạo râu, cô sẽ có thời gian mặc quần áo trước khi anh ra. Giật nảy người, cô lấy bộ đồ lót mới và mặc vào, không có thời gian để thưởng thức cảm giác tấm lụa mát lạnh áp vào làn da như thường lệ. Cô kéo phẳng đôi tất dệt kim trên chân, không dám vội vàng bởi sợ sẽ làm xước một đoạn dài trên mặt vải mỏng manh. Giờ mặc gì đây? Cô mở cánh tủ và hồi hải xem xét những thứ bên trong. Cô không có nhiều váy phù hợp với tiệc cocktail. Nước đã ngừng chảy trong phòng tắm. Anh sẽ ra bất cứ lúc nào. Cô giật mạnh chiếc váy len màu be khỏi móc và tròng qua đầu vừa lúc cánh cửa phòng tắm mở ra.

Giấu mình dưới những nếp gấp của chiếc váy, mặt cô đỏ rực với cảnh tượng cô tạo nên, đầu và thân trên đang vật lộn chui ra khỏi tấm len, trong lúc phần dưới lộ lộ trong cái quần lót nhỏ xíu, dây nịt tất và đôi tất mỏng. Xoay lưng về phía anh, cô kéo cái váy vào đúng chỗ và bắt đầu đánh vật với cái khoá sau lưng.

“Cho phép tôi”, anh nói, giọng anh thật gần. Bàn tay ấm sượt qua bên cạnh và anh kéo cái khoá lên rồi gài chiếc móc nhỏ ở trên cùng. Tay anh thông xuống. “Xong”.

Mặt cô vẫn ngoảnh đi, cô lí nhí một lời cảm ơn gượng gạo và trở lại bàn phấn để chỉnh lại chỗ tóc cô vừa làm rồi. Anh vẫn còn huýt sáo khi mặc quần áo xong và trong một lúc cô ghen tị với thái độ thần nhiên ấy, cái đo đếm được anh đã quen với tình huống này thế nào. Cô nghiêng tới sát gương để đánh son môi và nhìn anh tháo khoá quần nhét sơ mi vào. Tay cô run lẩy bẩy và cô phải cẩn thận hơn nữa với thỏi son để giữ khỏi bị lem bẩn.

Rồi anh xuất hiện trong gương, đứng sau lưng cô và cúi xuống xem tóc mình, một nét nhăn khó hiểu trên mặt anh. “Mọi thứ ổn chứ?” anh hỏi, quay lại để cô kiểm tra.

Lúc đó cô phải nhìn anh, mắt cô trôi dạt trên khắp người. Bộ comple xám chì còn bảo thủ hơn nhiều nhưng được cắt may cực khéo. Anh biết mình mặc gì đẹp nhất. Với diện mạo của anh, những trang phục hợp thời sẽ làm anh quá nổi trội, như ánh đèn neon vậy. Nhưng trang phục đơn giản không màu mè mà anh chọn làm tăng thêm hơn là thách thức vẻ đẹp Viking quý giá của anh. Có lẽ nét đẹp trên khuôn mặt anh với đôi gò má cao, xương xương có nguyên gốc Xen tơ, nhưng có điều gì đó, có thể là dấu hiệu của sự tàn nhẫn mà đôi khi cô nhận thấy ở anh lại khiến cô nghĩ rằng nhiều thế hệ trước, anh hẳn đã có tổ tiên người Viking, người đã xâm chiếm những bờ biển nước Anh và để lại đằng sau những di vật nhắc nhở về chuyến viếng thăm của họ. “Không, anh thật tuyệt”, cuối cùng cô nói và anh không đoán được cô ngụ ý những gì với câu này.

“Để tôi ngắm cô nào”. Anh cầm tay cô, đỡ cô đứng lên và xoay tròn cô để kiểm tra. “Cô rất ổn, chờ chút, cô cần khuyên tai”.

Cô đã quên băng chúng. Cô nhanh chóng đeo đôi bông tai hạt trai vào và Max gật đầu, nhìn đồng hồ. “Chúng ta chỉ đủ thời gian đến đó thôi”.

Có lẽ đó chỉ là một tiệc cocktail nhỏ, nhưng đường rẽ vào nhà bố mẹ cô đã đông nghịt xe khi họ tới. Mẹ Alma và bố Harmon thân thiện và quảng giao, kéo mọi người tới họ với tính cách đầy sức hút đó. Rõ ràng Claire thấy căng thẳng khi cô bước tới cửa chính cùng Max bên cạnh.

Cửa mở ra trước khi họ tới và Martine đứng đó tươi cười với họ, lộng lẩy trong chiếc váy màu xanh lá- xanh lục phô diễn thân hình đẹp đẽ và làm cô sáng rực bởi sắc màu. “Chị biết em sẽ đến mà”, cô hân hoan nói khi ôm Claire. “Mẹ cứ sợ em không tới”.

“Em đã nói với mẹ em sẽ đi mà”, Claire nói, tìm kiếm sự bình tĩnh trong sâu thẳm mà cô giữ như một tấm chắn giữa cô với người khác, ngay cả gia đình mình.

“Ồ, em biết bà phiền muộn thế nào về chuyện gì đó rồi. Xin chào, Max, nhìn anh luôn đẹp như mọi lúc”.

Anh cười, giọng sâu lắng thích thú thực sự. “Thực ra chị phải hành động để vượt qua sự e thẹn đó chứ”.

“Đó là điều Steve bảo tôi đấy. Ô, nhà Waverly đến này. Tôi chưa gặp Beth nhiều năm rồi”. Cô vẫy cặp môi đến qua họ .

“Em có thể giúp gì không?” Claire hỏi.

“Chị không biết. Hỏi mẹ ý, nếu em tìm được. Mẹ ở trong phòng riêng nhưng cách đây năm phút, nên ai mà đoán được mẹ ở đâu bây giờ”.

Max đặt tay lên eo cô khi họ bước vào phòng khách đông nghịt và Claire lập tức cảm thấy tác động của những ánh mắt mọi người khi họ quay lại quan sát những người mới đến. Cô biết suy nghĩ của họ, biết rằng mọi người đã nghe tin đồn và đang xem xét họ, cố quyết định xem tin đồn có thực hay không.

“Con đã đến!” Alma tươi cười, lướt ngang qua phòng tới hôn vào má Claire. Bà quay nụ cười hàng nghìn watt đó lên Max, đôi môi linh hoạt của anh nhếch lên trong một nụ cười ranh mãnh. Trước khi cả Alma hay Claire có thể đoán được anh định làm gì, anh ôm Alma trong tay và hôn vào môi bà, rồi lại hôn lần nữa. Alma cười vang, nhưng mặt đỏ bừng khi anh thả bà ra.

“Max, cậu làm gì vậy?” bà la lên.

“Hôn một phụ nữ đẹp”, anh dịu dàng đáp, thanh âm trong giọng anh trái ngược với ánh tình quái lấp lánh trong mắt. Anh chìa tay và đưa Claire trở lại vòng tay mình. “Giờ Claire và cháu đang kiểm chút gì để ăn. Cháu đói muốn chết và cô ấy chưa có thời gian ăn tối”

Claire cảm thấy đông cứng lại khi cô đi bên anh tới gian bếp, cảm thấy những con mắt khoan vào lưng cô như những lưỡi dao. Anh đã hôn Alma hai lần, có nghĩa anh đã hôn mẹ còn nhiều hơn cô. Cô đã đứng bên cạnh, ghen tị với vẻ cuốn hút rực rỡ, tự nhiên mà cả Max và Alma sở hữu, ước rằng cô đã được món quà là nụ cười ấy. Martine cũng có thể làm vậy, thao túng mọi người trong khoảnh khắc gặp mặt. Suốt cả cuộc đời cô bị vây quanh bởi những người đẹp đẽ, hấp dẫn, nhưng cô hoàn toàn không có được sự tự tin kỳ diệu đó.

Bàn ăn sáng trong bếp chật kín đồ nguội và bánh сэng ứch dài, và Max tấn công chúng không e ngại, nhưng Claire chỉ nhắm nháp một chiếc сэng ứch. Cô tự động chất đầy các khay khi Max làm chúng trông trơn và hoàn tất việc bày biện khay gia vị mà Alma đang làm dở trước khi bà lao ra đón khách. Alma lại bổ vào bếp, nụ cười sáng rực bừng trên khuôn mặt khi thấy Claire đã hoàn tất việc chuẩn bị. “Chúa phù hộ con, con yêu. Mẹ hoàn toàn quên bằng mình đang làm gì. Con luôn luôn có ý thức bao quát. Mẹ không thể đếm được bao lần bố Harmon bảo mẹ phải chậm lại và nghĩ trước khi làm gì đó, nhưng con biết nó đã tạo ấn tượng sâu thẳm nào rồi đấy”.

10. Chương 05 Part 2

Claire lặng lẽ cười với mẹ, nghĩ cô yêu bà rất nhiều dù cho lớn lên trong bóng của một bà mẹ đẹp đẽ và một người chị cũng đẹp như thế chưa bao giờ dễ dàng. Cả Alma và Martine đều nồng nhiệt và thân thiện, không có chút ác tâm nào. Không phải lỗi của họ khi Claire luôn cảm thấy bị lu mờ trước họ.

Cô nhắc cái khay nặng trĩch và Max mau lẹ đỡ gánh nặng cho cô. “Hãy chỉ cho tôi cô muốn đặt nó chỗ nào”, anh khẳng định khi Claire xoay sang anh nhướn mày dò hỏi. “Bà không nên cố tự mang cái khay này”. Anh nhìn Alma khi bà bắt đầu nhắc một trong những cái khay, và sự cảnh báo lạnh lùng trong mắt anh khiến bà buông tay lùi lại.

”Cậu ấy thích ra oai phải không?” Alma thì thào với Claire khi họ đi theo đôi vải rộng của Max trở lại phòng khách.

“Anh ấy thường áp đặt ý kiến cái gì là đúng đắn”, Claire biện hộ.

Max mang tất cả các khay vào rồi bị mắc vào cuộc trò chuyện với bố Harmon, anh Steve và vài người đàn ông khác. Mắt anh liên tục tìm Claire, mỗi lúc cô trong phòng, cứ như để làm mình yên tâm là cô không cần anh.

Claire nhắm nháp một ly margarita và kín đáo kiểm tra giờ, tự hỏi khi nào họ có thể về. Tiệc cocktail không tệ như cô sợ, nhưng cô mệt lử. Áp lực của một ngày sôi nổi, một tuần say sưa, đang lộ rõ trên cô. Đốc hết sức, cô cố gắng tập trung vào các cuộc trò chuyện xung quanh.

Ai đó bật máy stereo, nhưng từ lúc bố Harmon trở thành một fan nồng nhiệt của nhạc blue, sự lựa chọn bị hạn chế. Tiếng rền rĩ bi thương, ảm đạm của cây kèn saxo thu hút vài người khiêu vũ. Claire nhảy với luật sư đồng nghiệp của Martine, rồi với bạn thân nhất của cha cô, rồi với một bạn cũ từ thời đi học. Cô đang uống ly margarita thứ hai thì nó được nhắc khỏi tay cô, đặt lên bàn, và Max cuốn cô vào vòng tay anh.

“Cô mệt rồi phải không?” anh hỏi khi họ đứng đưa theo tiếng nhạc chậm rãi.

“Mệt rũ rượi. Nếu mai không phải thứ sáu, tôi không nghĩ có thể dự tiệc được.”

“Cô sẵn sàng đi chưa?”

“Hơn cả sẵn sàng. Sau đó anh đã gặp Mẹ chưa?”

“Bà trở lại bếp rồi, tôi nghĩ vậy. Những nông dân nuôi bò sữa của đất nước này sẽ mê ly ngây ngất nếu họ nhìn thấy khối lượng pho mát được tiêu thụ tối nay”, anh giễu.

“Tôi thấy anh đã chén phần mình”.

Miệng anh nhếch lên: “Tôi đã đốt sạch số calo ấy rồi”

Thở dài, cô bước khỏi vòng ôm của anh. “Tìm Mẹ thôi. Tôi nghĩ ta đã ở đây đủ lâu theo phép lịch sự rồi”.

Alma đứng là đang trong bếp, thái pho mát thành những khối vuông nhỏ chất đống. Bà ngược lên khi họ bước vào và một vẻ pha trộn giữa hoảng sợ và cam chịu hiện trên mặt. “Claire, con không thể về được!”, bà phản đối. “Còn sớm mà”.

“Con biết, nhưng mai là ngày làm việc”. Claire cúi xuống hôn má mẹ. “Con đã rất vui. Thực đấy”.

Alma nhìn vào Max xin tiếp viện. “Cậu không thể khiến nó ở thêm chút nữa sao. Nó lại mang cái vẻ mặt bướng bỉnh ấy, và tôi biết nó chẳng nghe tôi nữa”.

Cánh tay Max khoác qua eo cô, và anh cũng cúi xuống hôn má Alma. “Đó không phải vẻ mặt bướng bỉnh mà là mệt mỏi”, anh nhẹ nhàng giải thích, mượn sức quyến rũ của mình khi cười với Alma để xoa dịu bà. “Đó là lỗi của cháu, cháu bắt cô ấy đi chơi mọi tối trong tuần, và cô ấy thiếu ngủ khủng khiếp”

Câu nói có tác dụng, nhưng sau đó Claire không bao giờ còn nghi ngờ anh nữa. Alma rạng rỡ cười với anh. “Ồ, được thôi, đưa nó về. Cháu phải trở lại đây với nó nhé. Chúng ta chưa thực sự có cơ hội để biết cháu đâu”.

“Sớm thôi”, anh hứa.

Lướt lái xe trở về căn hộ của Claire chìm trong yên lặng, nhưng khi cô mời anh uống cà phê, anh vào nhà với cô. Sau khi pha cà phê và mang mấy cái cốc vào phòng khách, họ ngồi trên ghế dài và nhắm nháp trong yên lặng. Claire đá văng đôi giày, thở dài nhẹ nhõm và ngo ngoáy ngón chân.

Max nhìn chăm chăm vào đôi chân mảnh dẻ, nhưng đầu óc anh lại để vào chuyện khác. “Hôm nay có chuyện gì khiến cô phải làm việc muộn thế?”

“Mọi thứ. Thực ra những ngày này chỉ có một chuyện thôi, không tránh được việc Sam quá cáu kỉnh. Ông ấy gần như chắc chắn có một nỗ lực nhằm mua lại công ty nhanh chóng. Giao dịch cổ phiếu của chúng tôi đang tăng. Việc chờ đợi và bán khoản thật căng thẳng, dù vậy, ông ấy đã có con át chủ bài”

“Quân át chủ bài gì vậy?” Max hỏi, giọng ngái ngủ, gần như vô tâm.

Đó là trạng thái mới mẻ với Claire, có thể ngồi và bàn luận về ngày làm việc của cô với người khác. Trước đây cô chưa bao giờ nói về ngày của mình. Cô không nhớ được có ai từng hỏi chưa. Một cuộc trò chuyện

nhỏ là một sự thân mật tinh tế, để ai khác vào tâm trí cô bằng cách chia sẻ những điều vụn vặt trong cuộc sống của cô với họ, trước đây cô luôn giữ mình một cách bản năng. Nhưng nói chuyện với Max thật thoải mái. Anh lắng nghe, nhưng không làm to chuyện.

“Bất động sản”, cô nói, hơi mỉm cười. Mí mắt anh nhướn lên biểu lộ chút quan tâm uể oải. “Tôi nghĩ chuyện này có lẽ hấp dẫn anh”.

“Um” anh nói, giọng âm ừ đồng ý.

“Sam đầu tư vào một số tài sản mà giá trị đã tăng gấp bốn lần. Bản định giá lại vừa đến hôm nay, thậm chí nó còn tốt hơn ông ấy hy vọng”.

“Giá trị đất có thể làm điều đó. Chúng lên xuống như một cái roller-coaster vậy. Mảnh là mua ngay trước khi giá chạm đáy và bán trước khi lên đỉnh. Giá trị này phải đủ lớn để bảo vệ công ty ông ấy không bị mua lại”. Anh lạnh lẽo ngồi dậy và uống hết cốc cà phê.

“Tôi sẽ rót thêm cho anh”, Claire nói, đứng dậy và đi vào bếp trước khi anh có thể từ chối. Cô mang ấm cà phê trở lại ngay và Max ngẩng cô đi về phía anh, cơ thể mảnh mai di chuyển duyên dáng. Nhìn cô quá lạng lẽ và dè dặt. Nhưng anh biết cái gì nằm dưới chiếc váy yêu kiều kia. Anh đã thấy chiếc quần lót satin, chiếc nịt tất gợi cảm choáng váng và đôi tất dệt kim mỏng dính. Một chiếc nịt tất, lạy chúa. Giờ đây người anh nhói lên hưởng ứng như nó đã vậy và anh nghiêng chặt răng. Anh đã có khoảng thời gian khó khăn giữ đầu óc mình tránh xa đồ lót của cô và tay anh khỏi thân thể cô. Anh vẫn như thấy cô với chiếc váy trông qua đầu, để lộ đôi hông hẹp và đôi chân mảnh dẻ cho anh chiêm ngưỡng. Nhu cầu mang cô tới giường trào lên vượt khỏi tầm kiểm soát, được bồi thêm bởi nỗi thất vọng cô không xem anh như một người đàn ông và cơn tức giận là cô sẽ đông cứng lại bên cạnh nếu anh cố thay đổi tình hình. Anh không quen với việc kiêng khem và anh không thích chuyện đó chút khí gió nào.

Claire lại ngồi xuống bên anh, khơi lại cuộc trò chuyện chỗ họ vừa kết thúc. “Tôi không xem đất đai là giá trị quá lớn, nhưng chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ. Bất cứ ai trả giá công ty vài triệu đô la sẽ thất bại thôi.”

Anh hướng suy nghĩ trở về điều cô đang nói. Chết tiệt, cô đang đưa cho anh những thông tin anh cần trên một cái đĩa bạc và anh không thể để tâm vào cuộc chuyện trò được. Anh rất muốn trải dài cô trên ghế và tuột chiếc váy qua đầu, lướt tay anh trên cơ thể cô, cảm nhận sự mềm mượt của làn da cô, nhưng điều đó phải để sau.

“Tài sản đó được định giá bao nhiêu?” anh hỏi. Anh quan sát cô tỉ mỉ, bản khoản liệu cô có trả lời anh không. Thật là một hành động trơ trẽn, khi hỏi thẳng thông tin anh cần, nhưng cô đã trao cho anh phần chính rồi và việc định giá chỉ lấp đầy các chi tiết thôi. Anh cẩn thận giữ khuôn mặt mình trống rỗng, giấu mối quan tâm mãnh liệt đến câu trả lời.

“Xấp xỉ 14 triệu đô”

“Chết tiệt, điều này sẽ gây nên khác biệt đây!” Họ làm gì vậy? Tìm dầu trên đó à?” anh thì thào.

Cô cười phá lên: “Gần như vậy”.

Sự hài lòng trộn lẫn nhẹ nhõm dâng đầy trong anh. Công việc đã hoàn thành. Không mất nhiều thời gian và tương đối dễ dàng. Phần khó khăn ấy đã kìm chế anh không hành động gì với Claire và làm cô sợ hãi, nhưng giờ công việc không còn cản trở nữa và anh có thể tập trung vào cô. Cô có thể cố trốn đằng sau lớp vỏ đó, nhưng giờ anh tự do theo đuổi mối quan tâm riêng mình, và Claire là mối quan tâm của anh. Anh muốn cô, anh không nghi ngờ gì sẽ có cô. Anh là bậc thầy quyến rũ và không người phụ nữ nào từng kháng cự được lâu khi anh cố quyến rũ cô ta vào giường. Nhưng với Claire, anh như bị què cụt bởi mối bận tâm công việc, buộc phải kìm chế bản thân. Cô đã quen với sự bầu bạn của anh và cô đã tới chỗ chấp nhận sự đụng chạm tự nhiên từ anh. Sẽ không lâu trước khi cô cũng chấp nhận tất cả sự đụng chạm thân mật nhất giữa một người đàn ông và một người đàn bà.

[alobooks]

Sự khao khát của anh, nhu cầu của anh đối với cô trở nên cấp thiết. Nó không chỉ là nhu cầu giải tỏa xác thịt, dù cho nó cũng đủ mãnh liệt, bởi anh không quen độc thân. Không, nhu cầu mạnh mẽ nhất của anh là

thời thúc nguyên sơ ràng buộc cô với anh bây giờ, trước khi cô phát hiện ra sự thật, nhưng anh thấy mình do dự khác thường, sự tự tin thường lệ nhạt dần. Sẽ thế nào nếu giờ chưa đúng lúc? Sẽ thế nào nếu cô cự tuyệt? Sẽ thế nào nếu cô rút lui hoàn toàn? Anh sẽ mất cả tình bạn của cô, và trước sự ngạc nhiên của bản thân, anh muốn tình bạn của cô rất nhiều, nhiều như anh muốn thể xác của cô vậy. Anh muốn tất cả cô, trí óc cũng như thân thể.

Cô cố kìm chế cái ngáp, và anh phì cười, đưa tay xoa bóp vai cô, sự đụng chạm nhẹ nhàng lấp đầy anh với thích thú. “Cô cần ngủ rồi. Sao cô không bảo tôi đi?”

Claire cuộn lại trên ghế, thu chân về dưới người và nhấp một ngụm cà phê một cách thoải mái. Thật bình yên, ngồi đây cùng nhau và uống cà phê, chuyện trò linh tinh. Tim cô đập một cách nặng nhọc, chậm chạp như mọi lúc cô bên anh, và trong khoảnh khắc đó cô thấy hạnh phúc. “Tôi thoải mái với anh”, cô trả lời và biết mình nói dối. Đầu óc cô sống động và hoà hợp sâu sắc với anh, xúc giác của cô bị tấn công dồn dập bởi sự kề cận của anh. Cô có thể ngửi mùi hương anh, được nuôi dưỡng bằng hơi ấm của anh, nhìn ngắm anh và da thịt cô đau đớn khát thèm được gần gũi hơn nữa. Khờ dại làm sao, cô lại yêu anh quá nhanh, quá nhiều nhưng nó ở ngoài tầm kiểm soát của cô và có lẽ đã là vậy từ đầu.

Anh nắm tay cô, cuộn ngón tay cô trong tay anh và ngón cái vuốt ve trên làn da lụa là ấy. “Claire”, anh nói với giọng thật khẽ, bắt cô nhìn anh. Mắt cô như đôi hồ tối sẫm, dịu dàng và mượt như nhung. “Anh muốn hôn em”.

Anh cảm thấy tay cô giật lên trong tay anh, anh xiết chặt nắm tay vừa đủ giữ cô lại “Anh làm em sợ à?” Anh cười thích thú.

Claire nhìn ra xa lảng tránh nụ cười trên mặt anh. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu”, cô nói, giọng cô cứng nhắc. “Chúng ta chỉ là bạn bè, hãy nhớ, và ...”

Anh đứng dậy, cười với cô và kéo cô đứng lên theo, anh nhắc cốc cà phê khỏi tay kia và đặt nó xuống. “Anh sẽ không cần em đâu”, anh nói và hôn cô.

Đó là sự đụng chạm nhẹ nhàng, thoáng qua, chính là cách anh hôn cô trước đây. “Đấy, có đau không?”

Đôi mắt long lanh nhảy múa. Anh đang trêu cô và cô nhẹ người. Cô đã nghĩ là anh nói tới một nụ hôn khác và cô không dám để anh hôn cô sâu hơn. Cô không chắc về sự kìm chế của mình. Nếu anh hôn cô với chút đam mê nào, cô cảm thấy mình sẽ bùng nổ trong sự đáp ứng bùng thả, không kìm chế. Anh sẽ không nghi ngờ gì về cách cô cảm nhận. Anh quá từng trải và đã cùng với quá nhiều đàn bà, những người tuyệt vọng để giữ anh, anh chưa nhận ra những triệu chứng tương tự giống vậy ở cô. Thà là anh trêu cô còn hơn cảm thấy thương hại cô.

Rồi anh lại hôn cô.

Đó là một nụ hôn kìm chế đáng phục, nhưng kéo dài, anh tách môi trên môi cô. Tự động cô hé môi để điều chỉnh cho phù hợp. Mùi vị anh lấp đầy miệng cô, môi anh rắn chắc và ấm áp. Khoái cảm trào lên trong cô, và trong khoảnh khắc, cô gần như tan ra trong anh, suýt đưa tay lên quần lấy cổ anh. Rồi sự hoảng sợ xoắn dả dầy cô lại. Cô không dám để anh biết, hoặc cô sẽ không bao giờ được gặp anh nữa! Cô nhanh chóng ngoảnh đầu đi, phá vỡ sự tiếp xúc của những đôi môi.

Anh áp môi vào thái dương cô, bàn tay mạnh mẽ ve vuốt lưng cô trong cái lướt dài chậm rãi. Anh không muốn đẩy cô quá xa, chỉ trong một lát cô đã hưởng ứng anh, và mùi vị của cô xộc thẳng lên đầu như rượu mạnh. Cơ thể anh hưởng ứng mạnh mẽ với sự gần gũi của cô. Anh không dám ghì cô vào theo cách anh muốn, bởi không cách nào có thể che giấu sự kích động của mình. Anh miễn cưỡng để cô đi và lập tức cô lùi một bước đầy phòng ngừa khỏi anh, mặt cô khoát chiếc mặt nạ trống rỗng. Bất thành linh anh quyết định không để cô rút lui, như cô làm quá nhiều lần trước đây nữa. Anh là đàn ông. Anh muốn cô xem anh như thế. “Tại sao em không thoải mái như vậy bất cứ lúc nào anh chạm vào em?” anh hỏi, những ngón tay nâng cằm cô lên nên cô không thể giấu mặt khỏi anh. Cô quá giỏi che giấu suy nghĩ của mình, dù vậy, anh cần mọi đầu mối nhỏ có thể lấy được. Anh muốn được ngắm khuôn mặt cô, đôi mắt cô.

“Anh nói anh muốn chỉ là bạn bè thôi mà” cô gượng gạo đáp lại.

“Bạn bè thì không được phép đụng chạm à?”

Giọng anh bất thường khiến cô cảm thấy như mình đang làm mọi chuyện quá lên, và có lẽ cô đã như vậy.... nếu cô không cảm thấy về anh nhiều hơn chỉ là tình bạn. Nhưng cô yêu anh và ngay cả sự đụng chạm bình thường nhất cũng tra tấn cô với khát khao trộn lẫn khoái cảm.

“Anh nói với tôi anh muốn một tình bạn không có tình dục”.

“Chắc chắn là không. Anh không tin mình đánh mất cả lý trí như vậy”. Dịu dàng anh cọ cọ nhẹ ngón cái lên môi dưới của cô. “Anh đã nói là mệt mỏi vì bị đeo bám chỉ như một biểu tượng tình dục”.

Claire vừa sửng sốt vừa hoảng hốt. Có phải cô hoàn toàn hiểu sai tình huống ấy? Anh nhìn xuống cô với vẻ vui thích và cô bắt đầu run rẩy. “Đừng nhìn sợ hãi như thế”, anh xoa dịu, tay anh vuốt dọc xuống cánh tay cô trần trụi. “Anh bị em cuốn hút và anh rất thích thỉnh thoảng được hôn em. Điều đó đáng sợ thế kia à?”

“Không”, cô lắp bắp.

“Tuyệt, vì anh định tiếp tục hôn em”. Mí mắt anh che phủ đôi mắt, chỉ để lộ một khe sáng lấp lánh màu lam, nhưng Claire biết sự đắc thắng và hài lòng cháy lên trong đó, và cô trở nên lo lắng, bứt rứt hơn. Nó giống như lúc cô thoáng thấy gì đó tàn nhẫn ở anh, cứ như anh không phải là người anh vẫn tỏ ra chút nào. Nó không ngăn được cái nhìn đắc thắng biến mất, bởi nó để lại trong cô cảm giác mất phương hướng không biết điều gì chắc chắn nữa.

Anh cúi xuống hôn cô lần nữa rồi ra về, và Claire đứng trân trối nhìn cánh cửa rất lâu sau khi đã khép lại sau lưng anh. Dường như anh đã cả quyết rằng anh muốn nhiều hơn một tình bạn đơn sơ từ cô và cô không biết làm thế nào để bảo vệ mình. Cô không còn hàng rào phòng thủ cảm xúc và dễ tổn thương khủng khiếp với bất cứ nỗi đau nào anh mang đến. Cô yêu anh nhưng cảm thấy không hiểu nổi anh.

11. Chương 06 Part 1

CHƯƠNG 6

Max định gọi tới Dallas ngay lúc trở về nhà, anh muốn chuyển ngay thông tin Claire vừa trao càng sớm càng tốt. Anh biết Anson sẽ hành động lập tức vào sáng đó. Đến thứ hai, việc mua lại công ty đang được tiến hành. Công việc của anh tất nhiên vẫn chưa kết thúc. Anh sẽ phải giám sát việc chuyển giao quyền sở hữu và đàm phán vô số các chi tiết luôn cực kỳ quan trọng đối với những con người đầy bản năng lo lắng ở công ty vừa giành được, nhưng chương ngại vật chính đã bị loại bỏ. Max Benedict có thể trở lại là Max Conroy, anh có thể hướng mọi mối quan tâm vào Claire.

Claire. Cô là người đàn bà phức tạp và khó nắm bắt nhất anh từng biết. Cô luôn lảng tránh, không để ai đủ gần để thực sự hiểu cô, nhưng điều đó sắp thay đổi. Sự kìm chế bức bối mà anh áp đặt lên mình đã đến lúc kết thúc. Anh sẽ làm mọi việc thật chậm rãi để cô dần quen với sự đụng chạm của anh. Sự giằng co suốt cả tuần qua cũng có mặt tích cực là cô đã quen với sự bầu bạn của anh. Cô thoải mái với anh và bất chấp thất bại của mình, tình bạn không đòi hỏi anh chia sẻ với cô có sức quyến rũ riêng. Claire không phải là một người hay ba hoa, và thời gian anh ở cùng cô thường ngắt quãng bởi sự tĩnh lặng yên ả. Anh muốn cô hơn bất kỳ một phụ nữ nào khác và anh không biết tại sao.

Cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất anh từng biết. Cô khá xinh với khung người mảnh mai và đôi mắt nâu sẫm như hồ đêm, tràn đầy mơ mộng. Cô không kêu gọi, thân thể mảnh mai như cây sậy, tuy nhiên vẫn nữ tính không thể chối cãi. Cô có sự dịu dàng mà anh thấy hết sức cuốn hút. Anh muốn cuốn cô vào vòng tay và yêu cô, muốn vào sau bức tường trống rỗng mà cô dựng lên giữa mình và người khác. Anh muốn biết suy nghĩ của cô, điều cô cảm nhận, thế giới mơ mộng mà cô thường trôi giạt tới khi đôi mắt nâu sẫm mờ đi xa xôi.

Thêm vào đó, anh cũng thích cô như một con người. Nói chung Max mê một đàn bà nhưng bản năng tình dục mạnh mẽ ở anh thỉnh thoảng phát triển theo hướng bạn bè. Một phụ nữ thường ở trong giường anh trước khi họ có cơ hội hiểu nhau như một con người. Sự kìm chế cần có trong mối quan hệ của anh với

Claire cho phép sự ưa thích và tình bạn phát triển. Anh thích nói chuyện với cô, cô đầy suy tư và không có chút ác tâm nào, cô hoàn toàn thoải mái với những khoảnh khắc im lặng thỉnh thoảng rơi xuống giữa họ. Sẽ cực kỳ thú vị khi thức dậy ngay cạnh Claire, ở cả buổi sáng lười nhác cùng cô, đọc báo và nấn ná qua bữa sáng, nói chuyện khi cảm thấy thích và đơn giản là im lặng nếu không muốn.

Chỉ duy nhất một phụ nữ khác mà anh thích có cùng tính cách như vậy, anh nghĩ về cô giầy lát. Sarah Matthews, vợ của Rome bạn anh: cô dịu dàng khó tin và cũng mạnh mẽ khó tin. Max đã suýt yêu cô, và thực tế đã yêu cô vì con người đặc biệt bên trong, nhưng cô đã làm rõ mọi chuyện ngay từ đầu rằng Rome là người đàn ông duy nhất trong thế giới của cô, và cách Max cảm thấy về cô chưa bao giờ tiến triển tới một quan hệ gần gũi. Giờ cô ấy và Rome là những người bạn thân nhất của anh, và cuộc hôn nhân của họ vững vàng hơn bao giờ hết, nồng nàn hơn bao giờ hết.

Anh muốn có điều ấy với Claire.

Suy nghĩ đó làm anh điếng người. Anh đá giầy văng ra và nằm xoài trên giường, nhìn đăm đăm lên trần nhà. Kịch bản anh vừa tưởng tượng có sức hấp dẫn mạnh mẽ, quá mạnh mẽ. Claire lôi kéo một điều gì đó trong anh. Anh không chắc mình thích điều đang cảm nhận, nhưng anh hoàn toàn chắc sẽ phải làm gì đó. Claire Westbrook phải là của anh.

Đêm sau anh đưa cô tới buổi hoà nhạc mà cô yêu thích và sau đó họ ăn tại một tiệm nhỏ phục vụ thịt nướng Nhật Bản. Claire lúc đầu rất căng thẳng, và khi căng thẳng cô trở nên lạnh lẽo hơn, xa xôi hơn, nhưng âm nhạc giúp cô thư giãn. Max dường như luôn là thế: bình thản và kiểm soát, nhìn thế giới với sự thích thú biếng nhác. Cô cảm thấy an toàn khi anh như vậy.

Cô đã trần trọc suốt đêm hôm trước, trí tưởng tượng của cô tua đi tua lại cái cách anh hôn cô, điều anh nói, như cuộn băng chạy liên tục trên máy chiếu. Những lúc thức dậy, cô đều thấy tim mình chạy đua trong sự kích động, thân thể cô ấm nóng và khao khát vì anh. Cô chẳng có bạn tình nào từ khi ly hôn. Cô đã rút quá sâu vào bản thân, cố xây dựng sức mạnh và hồi phục từ việc mất đứa bé, cú đòn làm cảm xúc vỡ vụn và nhìn cuộc hôn nhân tan rã, chẳng còn gì ở lại, không sự đam mê dành cho một người đàn ông. Nhưng dù cô không tự biết, thời gian đã thực hiện quá trình hàn gắn, và cô đã sống lại. Bản tính tự nhiên của cô là nồng nhiệt, đam mê, và cô run rẩy từ bên trong vì khao khát bất kì lúc nào nhớ miệng anh áp vào môi cô.

Đó không phải là một nụ hôn say đắm, nhưng cô muốn vòng tay qua cổ anh, kiễng chân lên áp vào người anh. Cô muốn đánh mất mình trong anh, dâng hiến cho anh tất cả những gì cô có. Đó là một thôi thúc nguyên sơ, không thể chế ngự, ước muốn nằm trong vòng tay anh, giao hoan cùng anh, một thôi thúc mãnh liệt vừa nảy sinh. Tuy nhiên nhu cầu bảo vệ bản thân mình cũng mạnh mẽ như vậy, và hai nhu cầu đang đối chọi nhau trong cô. Khả năng yêu thương của Claire lớn lao tới mức cô lo sợ một cách bản năng, rút lui khỏi bất cứ mối đe dọa nào tới cảm xúc của cô. Bởi yêu quá sâu đậm, cô sẽ bị tổn thương sâu sắc. Anh có khả năng làm cô tổn thương nhiều tới mức không bao giờ hồi phục được nữa.

Điều an toàn nhất đối với cô bây giờ là chạy trốn, để không còn gặp anh nữa. Cô nằm trên giường và lật đi lật lại điều này trong đầu, nhưng khi trời sáng, cô tự thú nhận mình không làm được việc này. Cô yêu anh và có lẽ anh đang dần quan tâm tới cô một chút. Có gì đó thật nóng bỏng và một chút khủng khiếp trong mắt anh trước khi anh che giấu biểu hiện đó, cái nhìn như của một con thú săn mồi đói khát. Một người đàn ông không nhìn như vậy nếu anh ta không quan tâm. Cái nhìn ấy cho cô hy vọng.

Giờ thoát khỏi những suy nghĩ triền miên, cô thấy anh đang ngắm mình với vẻ thích thú biếng nhác, và màu đỏ nhuộm đôi má cô. Anh có thể đoán được chiều hướng của những tưởng tượng trong cô không?

“Cô chẳng ăn chút nào cả, cô đang mơ mộng”, anh nói, lấy cái đĩa từ tay cô và đặt trên tấm vải lót. “Ta đi chứ?”

Trên đường về nhà, anh lặng lẽ hỏi, “Claire, tôi không định làm cô khó chịu với tôi. Tôi xin lỗi vì đặt cô vào tình cảnh khó khăn như vậy. Nếu cô không thấy tôi hấp dẫn, tôi hiểu, chúng ta sẽ tiếp tục chỉ là bạn bè...”

“Ôi, xin anh”, cô thở dài, ngắt lời anh. “Anh có thật sự tin là tôi không bị anh hấp dẫn không?”

Anh liếc cô một cái sắc nhọn rồi quay lại chú tâm vào việc lái xe. “Cô đã thể hiện rõ là không muốn tôi chạm vào. Thực tế lúc đầu cô không muốn có chuyện gì với tôi hết. Tất cả mọi điều tôi có thể làm là nài xin cô chấp nhận tôi như một người bạn”.

Cô im lặng. Cô không thể nói với anh rằng cô sợ sức quyến rũ của anh, sợ sẽ phải lòng anh, bởi cô chính xác đã làm điều đó. Cuối cùng cô quay đầu nhìn anh, khuôn mặt hoàn hảo như được chạm bạc nổi bật trong ô cửa tối đen, và tim cô nảy lên mừng rỡ vì cô đã tới chỗ mong đợi. Có phải anh bảo cô tin rằng những giấc mơ đã thành hiện thực? Cô khó mà tin được ai, để ai đó vào sau rào chắn cảm xúc bảo vệ cô khỏi bị thương tổn. Cô không nghĩ mình là tuýp người có thể bình phục lại từ một cơn đau tim nữa sau lần trước, hồi phục ngay để rồi lại thử một tình yêu đích thực khác, tin rằng cuối cùng mọi chuyện sẽ có kết quả. Claire yêu quá sâu nặng, cô phải rất lâu mới hồi phục lại được từ một trái tim tan vỡ.

Cô không phải là một con bạc, nhưng không thấy mình có nhiều lựa chọn. Giờ cô không thể lảng tránh anh nữa. Trái tim cô đã biết điều đó từ đầu và thậm chí cô xác nhận điều này. Cô phải thử lần nữa thôi. Cô phải chìa tay ra hoặc bất chấp bản thân vì phần đời còn lại. Max cũng đáng để liều như vậy và có thể cô sẽ thắng.

“Tôi thấy anh rất hấp dẫn”, cuối cùng cô nói, giọng cô nhẹ tới mức anh không chắc nghe thấy tiếng cô không. Đầu anh giật lên, mắt anh nheo lại và cô cứng cổ đáp lại cái nhìn sắc sảo từ anh.

“Vậy thì tại sao cô cứ giữ tôi xa cách thế?”

“Như vậy dường như an toàn hơn”, cô thì thầm, xiết chặt tay ở trong lòng mình.

Ngực anh nở rộng khi anh hít một hơi thật sâu. Họ đang ở gần nhà cô và chẳng nói gì thêm khi anh đỗ xe. Im lặng trải rộng. Rồi anh dịu dàng kéo cô vào vòng tay. Cô không thấy đầu anh cúi xuống, nhưng cảm thấy hơi ấm của cơ thể anh sát bên cô, sức mạnh kìm chế của cánh tay anh bao bọc quanh cô và rồi miệng anh đặt trên môi cô. Đầu cô ngả ra sau để chấp nhận anh hoàn toàn và môi cô hé ra êm ái, phản ứng của cô chậm rãi và rụt rè. Anh uống lấy miệng cô vẫn theo cách ấy, như dành toàn bộ thời gian cho chuyện này, không làm đau da thịt mềm mướt của cô. Miệng cô mở rộng cho lưỡi anh và anh thăm dò miệng cô, cảm thấy sự run rẩy của thân thể cô với sự gần gũi sâu sắc của nụ hôn này. Anh ghì cô sát hơn, uốn cong người cô áp vào anh, và một cơn run rẩy khác chạy suốt cơ thể cô với sự thích thú nóng bỏng ngọt ngào của cảm giác ngực cô áp vào ngực anh. Một tiếng rên nhỏ dội lên trong họng anh. Với cử động từng trải, và chắc chắn, tay anh phủ lên ngực cô.

Tay cô xiết lấy ống tay áo anh, những ngón tay run lấy bầy. Max nhắc miệng anh khỏi cô và bắt đầu áp môi vào quai hàm, tìm kiếm hương thơm tinh khiết của làn da cô. Anh thưởng thức da thịt cô khi anh lần xuống, phát hiện những nơi êm ái làm anh như điên dại suốt cả tuần: chỗ hõm nhỏ đằng sau tai cô, chiều dài của cần cổ, chỗ trũng cực kỳ nhạy cảm bên trên xương đòn mỏng manh. Và tất cả thời gian đó, bầu ngực nhỏ rắn chắc của cô rúc vào lòng bàn tay anh, cái núm nhỏ dựng lên như mời mọc sự đụng chạm mật thiết hơn nữa.

[alobooks]

“Vòng tay em qua người anh đi”, anh nói, giọng anh là mệnh lệnh trầm lặng. Anh muốn cảm nhận cơ thể cô dán lấy anh, mềm rũ vì ham muốn. Cô vừa vặn trong vòng tay anh như không người đàn bà nào khác từng ở đó. Anh muốn đối với cô cũng vậy. Anh muốn cô ôm anh, cảm nhận hai thân thể áp sát vào nhau tuyệt vời đến thế nào. Từ từ ngón tay cô thả ống tay áo anh ra và cánh tay cô trượt lên trên. Một cánh tay quấn lấy cổ anh và tay kia vòng qua vai anh. Cô thả ra một hơi run rẩy.

Chậm rãi anh nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô, chú ý để không làm đau cô hay làm cô sợ vì mất kiểm soát và vô lấy cô. Hơi thở của anh không phát thành tiếng, đều đặn vững vàng, và anh biết mình phải dừng lại hoặc không tự chủ được nữa. Anh không quen độc thân, và từ lúc anh gặp Claire, đời sống tình cảm của anh chỉ ở trong trí tưởng tượng. Miễn cưỡng lùi khỏi cô, cơ thể anh cháy bùng với khát khao cháy bỏng bị kìm nén dữ dội. Anh phải kiểm soát được bản thân mình trước khi dám yêu cô. Cô quá yếu đuối, quá mỏng manh. Anh không muốn nhân cơ hội này để làm cô đau, và rất sợ là mình làm vậy.

“Đây là lúc phải dừng lại, khi anh còn có thể”, anh rầu rĩ thú nhận, cái nhìn sắc bén, hiểu biết chiếu vào vẻ mê mẩn đắm đuối trên mặt cô. Sự vui sướng ngập tràn vì Claire không phải là người đàn bà lạnh lùng, chỉ là một người hết sức dè dặt, kín đáo và cuối cùng cô đã đáp lại anh.

Lời anh gọi cô trở lại từ thế giới nồng nàn xa lắc của đam mê thể xác nơi anh đã đưa cô tới và cô ngồi thẳng lên, mắt cô lảng tránh anh, tay cô đưa lên vuốt vuốt tóc, cứ như là bằng cách chính đốn lại mình cô có thể

phủ nhận những gì đã xảy ra. Max nắm tay cô và đưa lên môi anh. “Đừng”, anh thì thào.

Anh ra khỏi xe, đi quanh mở cửa xe giúp cô bước ra, tay anh đặt dưới khuỷu tay cô khi cô đỡ chiếc váy dài mặc tới buổi hoà nhạc. Cánh tay anh vòng qua eo cô khi họ đi vào toà nhà và vẫn ở đó trong suốt thời gian ngắn ngồi thang máy lên tới tầng cô ở. Những đau khổ về bản thân bắt đầu dịu đi. Sự ân cần của anh dần làm cô cảm thấy chắc chắn hơn về mình, đó như là sự những rung động ngập ngừng đầu tiên của đôi cánh bướm non.

Anh kiểm tra căn hộ rồi quay lại với cô. Nụ cười hài hước, lưỡi biếng quen thuộc nở trên môi, nhưng mắt anh lấp lánh, say mê khi anh cúi xuống hôn cô lần nữa. “Anh không ở lại, chưa phải tối nay. Anh muốn em thoải mái với anh, và trung thực mà nói, sự tự chủ của anh lung lay rồi. Anh sẽ gặp em tối mai. Bữa tiệc của cô Adkinson trang trọng tới mức nào?”

Claire nhớ rõ những cái cúi chào của Leigh “Rất trang trọng”.

“Áo vét trắng buổi tối được không?”

Anh đã mặc chiếc áo vét trắng khi cô gặp anh đúng một tuần trước đây và các giác quan của cô quay cuồng giãy lắt khi nhớ cái cách anh nhìn, với ánh sáng trong mái tóc vàng như vàng hào quang và đôi mắt sáng rực và lấp lánh như ngọc quý, chiếc áo vét trắng ôm khít đôi vai rộng. Cô không còn là con người cũ từ tối ấy.

“Nó thật tuyệt”, cô nói. Anh không biết được tuyệt thế nào.

Anh hôn cô lần nữa và ra về, Claire máy móc chuẩn bị đi ngủ, nhưng tâm trí cô vẫn trôi nổi, bồng bềnh, gọi lại mọi cảm xúc, mọi khoảnh khắc của những nụ hôn, cái vuốt ve của anh trên ngực cô. Nhu cầu được âu yếm tự nhiên ở cô đã bị kìm nén một thời gian dài bởi nhu cầu khẩn thiết cố chứng tỏ với bản thân là cô có thể độc lập, nhưng giờ cơ thể cô đau đớn và bùng bùng khi sống dậy sau thời gian thiếp ngủ quá dài. Cô nằm trên giường, mơ về anh.

* * * * *

Chiếc váy dài cô mặc tới tiệc tối của Leigh hôm sau là chiếc váy có gần chín năm rồi, nhưng hiếm khi cô mặc trước đây, và đó là một trong những kiểu dáng giản dị mà không lỗi mốt. Đó là chiếc váy nhung đen dài hơi xoè ở phần chân váy, phần ngực ôm sát người cô một cách đáng yêu. Cổ không trễ lắm, chỉ lộ một chút đường cong của khuôn ngực cao, được giữ bởi hai quai mảnh, để vai và lưng trần. Chiếc khuyên đen nhánh đu đưa trên tai, ngoài ra cô không mang một thứ trang sức nào khác. Chiếc gương nói rằng nhìn cô chưa bao giờ đẹp hơn thế, những ngón tay cô yêu thích cảm giác dày dặn, mềm mượt, êm ái của lớp vải nhung. Mọi giác quan dường như nhạy bén hơn và cô nhận biết rõ cơ thể mình trong lớp phủ nhung lụa. Khi cô mở cửa cho Max, con người anh nở rộng tới mức trông đen hầu như choán hết màu xanh nước biển, và làn da dường như căng ra trên đôi gò má anh. Căng thẳng hiện hữu trên khắp cơ thể anh.

Anh cưỡng lại thôi thúc với tới cô. “Em đẹp quá”, anh nói, mắt anh chưa từng rời khỏi cô, và cô cảm thấy mình thật yêu kiều.

Claire thích bữa tiệc tối nay hơn cô nghĩ, dù sự thích thú bị mờ đi bởi sự hiện diện của Virginia Easley. Phải mất một thời gian dài cô mới quên được sự hiếm độc của Virginia khi mời Claire và Jeff cùng tới bữa tiệc hôm trước. Max cảm thấy Claire hơi cứng người lại và liếc cô dò hỏi. Rồi anh cũng thấy Virginia và mắt anh nheo lại. “Đừng để cô ta làm em bực mình. Cô ta không đáng vậy đâu”.

Leigh Adkinson lướt tới chào mừng họ và ôm Claire, kêu lên cô vui sướng thế nào khi gặp lại Claire. Max đứng gần cô, chỉ hơi lùi lại một chút, sự hiện diện của anh như một bức tường sức mạnh vững chắc phòng khi cô cần anh. Anh đã gặp vài người khách tại bữa tiệc của Virginia, nên mọi người tới nói chuyện với anh và Claire, nhưng tất cả những người khác đều lạ đối với anh. Trong một lúc anh và Claire chỉ đứng im tại chỗ, như vua chúa trong buổi thiết triều, bao quanh bởi những người ôm hôn Claire và nói rằng họ đã nhớ cô thế nào. Phụ nữ liếc trộm anh, chờ được giới thiệu, nhưng cách cư xử của anh không có dấu hiệu ve vãn nào hết. Như trước đây, anh thể hiện rõ là anh đi cùng với Claire và không có ý định rời cô.

Virginia tới, cười cợt và ngọt nhạt : “Tin đồn về hai bạn lan khắp cả thị trấn”, cô ta thỏ thẻ. “Sao mà tôi lại nghe các bạn đang thật sự sống cùng nhau nhỉ! Tôi rất hạnh diện là các bạn đã gặp nhau tại bữa tiệc

nhà tôi!”.

Nụ cười của Claire run run và Max bước lên trước, tay anh chạm vào cánh tay cô. Anh ghim Virginia với cái nhìn nheo nheo, chết người làm nụ cười của cô ta nhạt đi, sự im lặng chờ đợi rơi xuống những người khách đứng gần họ nhất. “Lời đồn có cách lan truyền ở những kẻ cứ nhắc đi nhắc lại chúng”, anh nói với giọng khinh miệt. Anh giận dữ và không hối tiếc gì việc để người khác thấy điều này. “Đặc biệt là những con mụ ghen tị vừa thiếu giáo dục vừa thô lỗ”.

Virginia tái nhợt, rồi đỏ bừng. Leigh chứng kiến vụ lộn xộn bắt đầu, tới quàng tay qua Max và Claire. “Các bạn phải gặp vài người đây”, cô vui vẻ nói khi đưa họ đi. Hành động nhanh nhẹn của cô xoa dịu tình hình và bữa tiệc lại bùng lên tiếng trò chuyện ồn ào thường lệ. Sau khi giới thiệu họ một cách đầy trách nhiệm với người khác, cô lãng ra xa để chắc chắn là Virginia không ngồi gần họ tại bàn ăn.

12. Chương 06 Part 2

Trừ mỗi cảnh đó, đây là một bữa tối thú vị. Claire thấy mình không buồn như cô tưởng, cô đang ở cùng Max và đó là điều quan trọng nhất. Khi nhớ lại việc mình đã thấy những bữa tiệc như thế khó khăn đến thế nào lúc cô kết hôn với Jeff, cô ngạc nhiên vì sự khác biệt. Cô đã chứng tỏ với bản thân là có khả năng tự quyết định cuộc đời mình và vì lý do nào đó nó dường như không quá quan trọng nếu cô tình cờ lấy nhầm đĩa.

Người phụ nữ ngồi cạnh Max nghiêng qua lôi kéo sự chú ý của Claire.

“Chị còn đánh tennis không? Chúng tôi vẫn nhớ chị ở câu lạc bộ đó, chị biết đấy”.

“Tôi không còn chơi nhiều năm rồi. Dẫu sao tôi cũng chưa bao giờ chơi giỏi cả. Tôi không để tâm vào môn này”.

” Mơ mộng à?” Max trêu.

“Đúng vậy. Đầu óc em cứ lang thang tận đâu”, cô thú nhận, tự cười mình.

“Tôi tập trung hết sức rồi và tôi vẫn không chơi giỏi được”, người phụ nữ khác thú nhận với tiếng cười khúc khích. Claire không nhớ được tên người này nhưng thường thấy cô tại câu lạc bộ đồng quê nơi nhà Halseys cũng tham gia. Người phụ nữ nhấp ly rượu rồi đặt chiếc ly xuống, nhưng chạm vào rìa đĩa bánh mì của cô và đổ nhào, khiến rượu văng tung toé lên chiếc áo vét trắng của Max.

Người phụ nữ mặt đỏ dừ. “Ồi, thưa ngài, tôi hết sức xin lỗi. Giờ các bạn biết tại sao tôi không chơi tennis giỏi được. Tôi quá vụng về!” Cô ta chộp lấy chiếc khăn ăn và cố lau vết rượu trên chiếc áo vét.

“Chỉ là một cái áo vét thôi mà”, anh an ủi, mặt bình tĩnh. “Và cô đang uống rượu trắng, nó sẽ không để lại vết bẩn. Xin đừng để chuyện này làm cô lo lắng”.

“Nhưng nó đổ khắp cả người anh rồi!”.

Anh nắm tay người phụ nữ và hôn chúng. “Không quan trọng đâu. Claire và tôi sẽ dừng ở căn hộ của tôi trên đường tới khách sạn và tôi sẽ thay áo”.

Cách xử sự quá điềm tĩnh đó làm người phụ nữ yên tâm và bữa ăn tiếp tục không còn rủi ro nào nữa. Khi bữa tối kết thúc, anh lặng lẽ xin lỗi Leigh, anh và Claire ra về.

“Tôi luôn lo sợ đánh đổ rượu lên người khác”, cô trầm ngâm trong xe. “Chuyện đó chưa bao giờ xảy ra, nhưng tôi luôn khiếp sợ như vậy”.

Anh thật bình thản về chuyện này, và một nét cười nhẹ thoáng trên môi anh. “Một lần tôi đã đổ rượu vào lòng một quý bà. Váy của bà ấy trở nên trong suốt khi bị ướt, nên nó thật là đáng nhớ. Sau đó, tôi cũng nựng nịu các cháu trai và cháu gái khi chúng còn bé và mọi người đều biết là bọn trẻ con quá tự nhiên thế nào rồi, chẳng xấu hổ hay lịch sự gì hết, nếu so sánh với rượu thì rõ ràng là tôi thích hơn”.

Tại căn hộ, anh vào phòng ngủ thay đồ lúc Claire kiểm tra lại vẻ bề ngoài trong chiếc gương mạ vàng ở ngoài sảnh, tô lại son và vén một lọn tóc khỏi mặt. Max chỉ mất một lát, thay chiếc áo vét đen tuyền làm nổi bật vẻ đẹp tuyệt vời của anh. Hơi thở Claire nghẹn lại khi nhìn anh. Mặc cả bộ đen, ngoại trừ chiếc sơ mi lễ phục trắng nõn bên trong, anh là người đàn ông không thể cưỡng lại được. Mắt anh lang thang lên khắp cơ thể cô khi cô nhét thỏi son môi trở lại chiếc xác tay nhỏ xíu. “Chúng ta đúng là một cặp ăn ý”, anh nói.

Anh nhìn xuống chiếc váy đen khi cô đi trước anh tới cửa. “Đúng vậy. Có lẽ đó lại là một tai nạn may mắn đấy”.

Tay anh sững lại trên nắm cửa, dành cho cô một cái nhìn ngưỡng mộ khác. Thả tay nắm, anh xoay lại đối mặt với cô, tay anh nâng cằm cô lên. Môi anh lướt nhẹ trên môi cô. Rồi đầu anh ngẩng lên và mắt họ gặp nhau, đôi mắt cô to và tối sẫm, mắt anh sáng rực, nheo lại. Anh lại hôn cô, áp vào môi cô thật êm ái. Cô hưởng ứng, đáp lại nụ hôn này, đứng lặng trước anh. Cứ như đang nâng niu một bông hoa mỏng manh, anh khum cả hai tay lên mặt cô, ngón cái chạm nhau dưới cằm và tiếp tục hôn cô những nụ hôn dài, chậm rãi và thư thái, lưỡi họ gặp nhau trong một vũ điệu. Mùi vị anh lấp đầy miệng cô và với một cái thở dài thích thú, Claire đặt tay lên vai anh.

Anh lẩm bẩm gì đó không hiểu nổi, chuyển tay anh khỏi khuôn mặt cô và quàng tay qua người kéo cô lại gần hơn. Hoàn toàn cả quyết, anh đặt tay kia lên ngực cô, hơi ấm của những ngón tay anh đốt cháy cô qua lớp vải nhung của chiếc váy.

Cô run bắn và những khát khao rung động bắt đầu trỗi dậy bên trong. Nhón chân lên, cô áp sát vào anh, cần cảm nhận cơ thể rắn chắc của anh và sức mạnh của những cánh tay bao quanh cô. Miệng họ quấn lấy nhau, sự tiếp xúc đầy khao khát, lưỡi anh chọc sâu vào miệng cô. Tay anh luồn vào bên trong ngực áo và ôm trọn bầu ngực trần trụi, ngón cái chà xát lên cái đỉnh nhạy cảm khiến những tia lửa nóng rực chạy dọc dây thần kinh. Cô rên nhỏ, chưa chuẩn bị cho dòng lũ đam mê bất thần tràn qua từng thớ thịt. Người cô uốn cong dán vào anh và cảm thấy sự cứng rắn nơi anh, bất thành linh cả hai bùng nổ với ham muốn dữ dội và không thể kiểm soát.

Miệng anh lại đặt trong miệng cô, đầu lưỡi nóng bỏng và rắn chắc, cánh tay ghì xiết cô với anh chặt tới mức cô không thở nổi. Các giác quan lộn nhào hoang dại, tràn ngập bởi sự quá độ của những thông điệp khoái lạc bất ngờ đổ bùng lên dọc theo các dây thần kinh. Cô có thể cảm thấy sức mạnh sắt thép trong những cơ bắp của vai anh, căng ra dưới những ngón tay bấu chặt của cô. Anh bị khuấy động rõ rệt, phần nam tính của anh thúc vào người cô. Sự yếu ớt âm thầm trườn qua từng lỏng xương và những bắp cơ, và sâu bên trong cô là sức nóng và ham muốn bùng bùng, quẩn quại.

Cô không mong đợi khao khát hoang dại này ở anh hay ở mình và bất lực không thể dừng lại được. Cô cũng không chuẩn bị cho xúc cảm mãnh liệt trong những vuốt ve mơn trớn ở anh hay cái cách mà cô hưởng ứng anh, cứ như cơ thể đã nhận trách nhiệm và cô không còn kiểm soát được nữa. Anh hạ cánh tay xuống ôm trọn hông cô và nâng cô lên áp sát vào anh trong một cử động gợi tình rõ rệt đến nỗi cô không thể kìm tiếng rên thích thú buột ra khỏi cổ họng. Cô yêu anh, cô muốn anh và chả có gì quan trọng nữa.

“Claire”, anh thăm thẳm, hơi thở rít lên khi buột ra khỏi ngực. Quai áo mỏng manh đã tuột khỏi vai phải và phần ngực áo trượt ra, anh đẩy quai áo xuống hoàn toàn đến khi bầu ngực trần lộ ra. Anh nhìn chăm chăm vào phần da thịt trần trụi và cô cảm thấy bùng nổ bởi cái nhìn đắm đuối của anh. Khuôn mặt anh căng thẳng, khắc nghiệt như của một người đàn ông trên bờ vực đón đau cực độ. Cô chỉ là một con búp bê trong vòng tay anh, hoàn toàn bất lực chống lại sức mạnh của anh, khi anh ngả cô ra trên cánh tay và cong ngực cô lên miệng anh. Giờ đây anh chẳng còn dịu dàng chút nào, miệng anh sát sao nóng bỏng mút nếm vú cô, khiến cô hét lên.

Tay anh luồn dưới váy cô, vuốt ve đùi, mông và mơn trớn giữa hai đùi. Một tiếng nức nở không lời buột ra khỏi môi cô, nhưng đó không phải là tiếng kêu phản kháng. Cô không thể phản kháng. Những vuốt ve của anh gia tăng luồng xúc cảm mãnh liệt bên trong cô. Cô cảm thấy bùng cháy, tan ra với khao khát và anh cũng cuồng dại với ham muốn chiếm lấy cô. Những ngón tay cứng cáp đặt trên quần lót và nịt tất rồi chỉ bằng một động tác tuột chúng xuống và giật ra, rồi cô cảm thấy cạnh bàn cứng ngay sau mình và anh nhắc cô lên đó. Tay anh giữ ở đó, chạm vào cô thật mật thiết, vuốt ve mơn trớn, chà xát và tìm kiếm, làm mọi điều với cô và đẩy cô gần tới ngưỡng không chịu nổi. Cô lại hét lên lần nữa, túm lấy anh, quá trống rỗng và đau đớn đến mức cô không thể chịu đựng thêm nữa và nước mắt ứa ra từ hàng mi nhắm chặt.

“Claire”, anh lại nói, giọng anh giờ không thể nhận ra. Nó thô ráp, cẩu kính và khi tên cô rời khỏi môi anh, anh xé toạc quần áo mình. Trong cơn kích động, anh đẩy vấy lên tận eo cô, tách chân cô ra và đặt mình vào giữa chúng. Trong khoảnh khắc đông cứng cô cảm thấy choáng váng bởi vật đàn ông trần trụi của anh áp vào mình và khi anh đi vào trong cô, thân thể cô nảy lên bởi tác động ấy. Cô trôi nổi tại như một con người, cô chỉ còn là hơi nóng và ham muốn, đôi chân trần cuộn quanh eo anh, tay quấn lấy vai anh, cô hét lên và vận mình để đáp ứng với cú đâm vào của anh. Môi anh giữ miệng cô và hơi thở cô dừng lại, bị ngọn lửa hoang dại cuốn đi. Ham muốn nóng bỏng khẩn thiết và đau đớn bùng lên bên trong cô quá sức chịu đựng. Nó sẽ giết chết cô, xé vụn cô thành nghìn mảnh nhỏ.

“Max, dừng lại”, cô rên rỉ, giật miệng ra khỏi anh. “Em không... Em không thể chịu được”.

Hàm răng anh nghiến chặt và một âm thanh như của một con thú dục lên từ cổ họng. “Anh... không thể dừng lại. Không phải lúc này, không phải...”.

Khoái lạc bùng nổ và cô vỡ vụn, người cô nặng trĩu trong vòng tay anh. Anh ghì lấy cô và dâng lên trong cô và thấy sự vỡ vụn của chính mình, mù quáng bởi sự cuồng nhiệt bùng nổ của những gì vừa xảy ra giữa họ. Claire mềm oặt trong tay anh, đầu gục trên vai anh. Anh để đầu mình rũ xuống nghỉ ngơi trên đường lượn giữa cổ và vai cô, mùi đàn bà ngọt ngào xộc thẳng vào mũi khi anh nuốt một ngụm không khí. Làn da cô bừng bừng như lên cơn sốt và anh cảm nhận cái cách cô run lẩy bẩy như một chiếc lá trong bão.

Mất một lúc lâu cả hai mới cử động được, mới thu đủ sức mạnh để làm gì khác ngoài việc dính chặt với nhau để tìm nơi dựa dẫm. Rồi cô bắt đầu cử động, cố gắng một cách yếu ớt để rời khỏi anh, kéo phần ngực áo lên phủ trên bầu ngực trần. Cô vẫn cúi đầu, mặt ngoảnh đi, không thể đối diện với anh. Cô không thể tin mình đã hành động như một con thú trong cơn nóng bỏng, rên rỉ và quằn quại trong tay anh, vượt ngoài sự kiểm soát và đánh mất mọi suy nghĩ ngoại trừ nhu cầu thỏa mãn cơ thể mình.

“Dừng lại!”, anh ra lệnh bằng giọng dữ dội, cuối cùng lùi lại khỏi cô, nhưng thay vì được tự do cô thấy mình trượt vào vòng tay anh, bầu lấy ngực anh. Anh nhanh chóng mang cô xuyên qua căn hộ tối đen vào phòng ngủ, chỉ có một tia sáng nhỏ từ sảnh chỉ đường. Không buồn bật đèn lên ngay cả sau đó, anh đặt cô trên giường và đứng phía trên cô khi giật quần áo ra, làm những chiếc cúc áo sơ mi rơi lả tả khi vội vàng cởi nó ra. Anh trần trụi trước khi cô có thể kiểm soát các chi run rẩy đủ để ra khỏi giường và lúc đó đã quá muộn. Anh cúi xuống cởi chiếc váy ra, đặt cô trần trụi lên lớp vải satin màu dừa. Vải satin mát lạnh áp vào làn da nóng rực, rồi anh ở trên cô và vào trong cô, cô không còn nhận biết được sự mát mẻ dưới mình nữa. Lần này anh chậm hơn, sự cấp thiết lúc này đã mất, thân thể anh chuyển động trên cô với những cử động dài chậm rãi, ngực anh phủ đầy lông chà sát lên ngực cô và cô bắt đầu chuyển động cùng anh.

Cô chưa từng nhận ra những mức độ hoan lạc như thế có khi nào tồn tại, nhưng anh đã cho thấy khía cạnh mới của bản tính tự nhiên ở cô, khả năng hưởng thụ khoái lạc của cơ thể đàn bà nơi cô. Và anh say sưa miệt mài bên trong cô, ôm xiết lấy cô và hôn cô bất tận, đưa cô lên đỉnh cao khoái lạc, để cô nghỉ ngơi rồi làm lại trước khi tất cả trở nên quá mức đối với anh và anh bắt đầu đi vào cô một cách hoang dại khi vươn tới sự điên cuồng ngọt ngào của chính mình.

Cô nằm trong tay anh, anh vuốt ve mái tóc dể dàng mồ hôi khỏi mặt cô. Anh hôn cô những nụ hôn ngắn lên môi, má và thái dương cô. “Anh sắp phát điên vì muốn em”, anh thầm thì mộc mạc. “Anh biết chuyện này quá nhanh, và em chưa sẵn sàng cho nó, nhưng anh không hối tiếc. Em là của anh. Đừng cố chạy khỏi anh nữa, tình yêu ạ, ở lại với anh đêm nay”.

Cô chẳng thể chạy khỏi anh bởi sức lực đã tan biến hết, chân cô mềm như nước, và vào lúc đó cô không nghĩ được tại sao cô muốn chạy nữa. Anh kéo chân lên và đặt cô giữa các lớp vải, để đầu cô nghỉ ngơi trên gối. Anh nằm cạnh cô, người ấm và chắc, tay anh quàng qua eo cô và sự kiệt sức tràn khắp thân thể họ. Claire ngủ ngay lập tức, chìm ngấm trong bóng tối bao bọc và chào đón nó. Cô không muốn nghĩ, không muốn mơ nữa. Cô chỉ muốn ngủ.

Cô tỉnh dậy trong căn phòng tối và nằm nhìn trần nhà trống rỗng xuyên qua bóng tối. Max vẫn ngủ cạnh cô, hơi thở của anh sâu và thanh thản, cơ thể mạnh mẽ đang nghỉ ngơi. Cô đã không nhận ra anh mạnh mẽ đến thế nào cho đến đêm nay nhưng giờ cơ thể cô đau như theo nhiều cách xác nhận sức mạnh của anh. Bất chấp cách ứng xử từng trải tinh tế và quảng giao, anh đã yêu cô thật hoang dã và dữ dội, cứ như nền văn minh chưa từng chạm tới anh. Có lẽ sự tao nhã dịu dàng chỉ là vẻ ngoài và người đàn ông thực sự là

người đã chiếm lấy cô với ham muốn mãnh liệt nguyên sơ.

Và có lẽ cô không cũng phải là người đàn bà mà cô vẫn nghĩ. Nếu anh hoang dại thế nào thì cô cũng thế. Nếu anh khao khát thế nào, cô cũng vậy.

[alobooks]

Anh đã bảo cô ở lại, nhưng cô không biết liệu mình có thể đối mặt với anh vào buổi sáng tới hay không. Mọi bản năng trong cô muốn tìm một nơi riêng tư tĩnh lặng, nơi cô có thể đến để làm quen với phần mới mẻ trong mình. Một cuộc đời dè dặt, kìm nén, không chuẩn bị tư tưởng cho sự hoang dại dâng trào. Nó làm cô hoảng sợ bởi anh đã có quyền lực như thế với cô. Cô không biết rằng đó có thể là một phần của tình yêu.

Cử động chậm chậm bởi cơ thể phản kháng lại, cô trượt khỏi giường và mò mẫm quanh sàn nhà đến khi tìm thấy chiếc váy nhung nhàu nhĩ vứt thành đống. Cô dừng lại trên ngưỡng cửa nhìn lại hình dáng trần trụi của anh trên giường, nhưng anh vẫn ngủ sâu. Nước mắt dâng đầy trong mắt cô, rời bỏ anh lúc này có phải sai lầm không? Điều gì xảy ra nếu cô tỉnh dậy bên cạnh anh trong ánh sáng buổi sớm, không có sự che chắn của bóng tối bảo vệ cô khỏi khả năng là anh sẽ thấy quá nhiều? Cô muốn trườn vào bên cạnh anh và cuộn mình trong tay anh, nhưng cô ngoảnh đi.

“Trở lại đây”

Giọng anh trầm khàn vì giấc ngủ. Cô đứng đó xây lưng về phía anh. “Tốt hơn là em đi bây giờ”, cô thầm thì.

“Không được, anh không để em đi đâu”. Cô nghe tiếng sột soạt khi anh ra khỏi giường, thân thể trần trụi ấm nóng của anh áp vào lưng cô. Cánh tay anh cuộn lấy eo cô và chiếc váy tuột khỏi tay cô rơi xuống sàn.

“Anh làm em sợ à?” anh hỏi, miệng anh áp vào cổ cô. “Có phải vì anh làm em đau không?”

Cô chậm chạp lắc đầu phủ nhận “Anh không làm em đau”, cô nói.

“Anh vào trong em hệt như một con bò động dục vậy, tình yêu ạ, và em thì quá yếu ớt”. Môi anh chuyển xuống vai cô và tìm thấy cái hõm mảnh dẻ ở đó. Hơi thở nóng ẩm phả trên làn da cô như mơn trớn và cô cảm thấy ngực mình cứng lại tự động hướng ứng. “Thật mỏng manh. Làn da em mượt mà như lụa”. Tay anh giờ đặt trên ngực cô và đầu cô dựa vào vai anh, mắt nhắm lại khi khoái cảm cuộn xoáy trong người.

“Trở lại giường thôi” anh êm ái giục. “Anh biết em lo lắng, nhưng mọi chuyện sẽ ổn. Anh hứa đấy. Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện”. Lúc nào đó trong ngày mai anh phải nói với cô mình thực sự là ai, và anh hài lòng vì chuyện đã xảy ra đêm nay. Nó ràng buộc anh với cô, cho anh lợi thế để cư xử với cô. Tất nhiên cô sẽ giận dữ, nhưng anh không nghĩ có gì mình không xử trí được.

Cô đến với anh, cho phép mình tin rằng mọi chuyện sẽ ổn. Và một lát sau, nằm dưới anh với ngọn lửa giờ đã quen thuộc bùng cháy bên trong, cô quên bằng tại sao mình từng lo lắng.

Tiếng chuông điện thoại kêu đinh tai đánh thức cô. Bên cạnh cô, Max buột ra một câu chửi tục và ngồi dậy trên giường, với cái ống nghe để chấm dứt tiếng ồn khó chịu ấy. Ánh nắng rạng rỡ tràn ngập căn phòng và cô kéo tấm ga lên tận cằm rồi nhắm mắt lại. Cô cảm thấy chưa sẵn sàng đương đầu với buổi sáng này, và cô ước chiếc điện thoại đừng reo.

“Sáng sớm tinh mơ chết tiệt thế này chả có gì buồn cười cả”, Max gầm gừ vào ống nghe, đưa tay chải mái tóc rối tung. Anh nghe một lúc rồi nói, “Tôi không rửa giờ giấc, bất cứ lúc nào tôi tỉnh, đều là quá sớm. Có gì vậy?”

Rồi anh gác điện thoại vài phút sau đó, anh lăm bầm nguyên rửa trong hơi thở trước khi lăn tròn để nhìn cô. Claire mở mắt nhìn anh đắm đắm vẻ, không chắc chắn hiển hiện trên mặt.

“Anh phải tới Dallas”, anh nói, gơ tay vuốt tóc cô. “Sáng nay”.

Cô nuốt ực và cố giữ giọng thản nhiên. “Chắc là chuyện khẩn cấp, hôm nay là chủ nhật mà”.

“Đúng vậy. Quí tha ma bắt, giờ mới chả giắc! Anh muốn ở cùng em suốt cả ngày. Chúng ta vô cùng cần nói về chuyện xảy ra giữa chúng mình, và anh muốn nói với em vài chuyện khác nữa, nhưng giờ sẽ phải đợi thôi”.

“Em đợi được” cô khẽ nói.

13. Chương 07 Part 1

CHƯƠNG 7

Nhưng có thể như vậy không? Sau khi vội đưa cô về nhà, Max đi và Claire không còn nghe gì về anh từ đó. Cô không ngạc nhiên lắm khi ngày chủ nhật trôi qua không có cuộc gọi nào. Công việc của anh ở Dallas phải khẩn cấp tới mức cần anh vào chủ nhật, nhưng cô mong chờ nghe tin anh vào thứ hai. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế anh đã luồn vào cuộc đời và trái tim cô quá sâu sắc, giờ đây mọi thứ đều không ổn bởi thiếu anh. Cô hấp tấp trở về nhà sau giờ làm vào thứ hai, sợ rằng có thể để lỡ cuộc gọi của anh nhưng điện thoại vẫn nằm im, và im lặng càng lâu chừng nào thì chừng đó cô càng tin rằng có chuyện gì không ổn. Cô không biết đó là gì nhưng cảm giác bất rút lo lắng dấy lên. Anh đã muốn nói với cô chuyện gì nhỉ? Cô biết chắc đó là chuyện quan trọng. Biểu hiện của anh quá nghiêm túc, thậm chí có cả chút cả quyết. Nhưng tất cả đã qua đi mà chưa được nói ra, và không nên như vậy. Dù chuyện đó có là gì chẳng nữa, thì vẫn có thời gian cho nó, và giờ thời gian đã trôi qua.

Cô ngủ rất kém, quá lo lắng nên không nghỉ ngơi được, cơ thể đã thức tỉnh nhắc nhở cô về khoái lạc anh đã mang đến cho cô, những điều anh đã dạy cô. Thật buồn cười là dù cô đã cưới Jeff nhiều năm mà không biết là mình có thể phát điên vì ham muốn, rằng sự vuột ve của một người đàn ông có thể khiến cô khát khao được tan chảy hoàn toàn. Không, không chỉ là một người đàn ông. Chỉ có một người, là Max.

Sao anh vẫn không gọi?

Thiếu ngủ để lại quầng thâm dưới mắt cô hôm sau và khi nhìn vào gương, cảm giác về số phận rủi ro sắp tới càng mãnh liệt. Cô trân trối nhìn vào đôi hồ tối khôn dò nơi mắt cô, cố nhìn vào người đàn bà ngày trước đằng sau đó, nhìn sâu vào mình, nơi cô đã cảm nhận những chuyện này mà không thực sự biết chúng là gì. Có phải anh đã thấy cô thiếu điều gì đó không? Có phải cô thật vụng về khó coi không? Có phải anh đã thất kinh khi thấy cô chỉ như những người khác, dễ lên giường và dễ quên? Có phải anh đã làm điều ấy, quên cô đi?

Nhưng anh đã ân ái với cô thật hoang dại, đến mức anh chưa kịp mang cô vào giường, chưa kịp cởi bỏ áo quần của họ. Màu đỏ nóng rực nhuộm đôi má cô với ký ức ấy. Anh đã yêu cô ngay trong sảnh chứ không phải chỗ nào khác, như người nguyên thủy trong bộ lễ phục buổi tối. Sự dè dặt nơi cô vỡ vụn, sự kìm chế của anh tan tành và họ đã đan kết vào nhau với một sức mạnh nguyên thủy. Điều đó hẳn phải có ý nghĩa nào đó đối với anh chứ.

Nhưng anh quá tinh tế và từng trải, trong khi cô chẳng có chút nào. Có phải đêm ấy quá thường đối với anh? Có phải nó chẳng có ý nghĩa nào khác hơn những đêm giống vậy?

Chẳng có câu trả lời nào trong gương cả.

Sau bữa trưa, cô có một cuộc gọi tại nơi làm và Sam ở trong văn phòng một lúc lâu. Khi bước ra, ông tái nhợt.

“Tôi đã lưu ý một nỗ lực chiếm đoạt công ty chúng ta”, ông lặng lẽ nói.

Claire nhìn ông chờ đợi.

“Đó là Spencer-Nyle ở Dallas”.

Đó là một công ty cực lớn, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực đa dạng, và chủ tịch của công ty đó là một huyền thoại về những thủ đoạn xảo quyệt. Sam và Claire nhìn nhau, biết rằng đó chỉ còn là vấn đề thời gian. Nếu

công ty nào đó nỗ lực giành quyền kiểm soát bằng cách tiếp cận gần hơn với Bronson Alloys, họ sẽ có cơ hội chiến đấu, nhưng Spencer-Nyle có thể nuốt chửng họ mà không cần cố gắng chút nào. Sam hẳn là đã thắng hiệp đầu, bởi giá trị của bất động sản, nhưng cuộc chiến tranh này lại là với Spencer-Nyle.

“Họ không thể có hậu thuẫn từ nước ngoài”, Claire nói, sưng sờ và thắc mắc.

“Không. Dường như chúng ta bị đe dọa trên cả hai mặt trận, nhưng tôi đã không nhận ra. Tôi quá lo lắng việc giữ cho nghiên cứu của mình được an toàn”.

“Khi nào họ trả giá?”

“Điều này tùy thuộc ở họ, nhưng tốt hơn tôi nên tận dụng mọi thời gian còn lại để củng cố vị trí của chúng ta”.

“Chúng ta có khả năng thắng chứ?”

“Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra” Bất thành linh ông cười xoa. “Nếu chúng ta phát động một trận chiến như vậy thì việc mua lại công ty sẽ rắc rối hơn nhiều giá trị thực của ta, họ có thể sẽ rút khỏi chuyện này”.

“Hoặc ông sẽ tìm được một hiệp sĩ trắng”. (white knight: Một công ty hoặc cá nhân có ý định giúp đỡ một công ty khác)

“Hiệp sĩ trắng hay sự thôn tính thù địch, kết quả cuối cùng cũng như nhau: công ty ta sẽ thuộc về người khác. Tôi cũng có thể nhả nhận chịu thua, nhưng chết tiệt, tôi luôn khoái một trận chiến hay. Để Anson Edwards và nhóm lính đánh thuê của hắn phải làm việc để chiếm được công ty ta”.

Khoảnh khắc này đã đến, Sam dường như thích thú với ý nghĩ về một cuộc chiến. Claire băn khoăn về tính khí của ông giãy lắt, thực sự là ông thích xung đột. Nhưng có những người lớn mạnh qua thử thách. Martine là một trong số họ. Đặt một trái núi trước mặt thì chị sẽ trèo qua nó, đơn giản là vậy. Claire thì thích đi vòng hơn. Cô chỉ đối đầu với thử thách chừng nào mà mọi con đường khác bị bịt kín.

Có rất nhiều việc phải làm. Ban giám đốc phải được thông báo và cuộc chiến thích đáng phải được bàn thảo. Họ chỉ có ít thời gian để tiếp tục cho tới lúc nhận được sự trả giá nhất định. Là cổ đông chính và chủ tịch của ban giám đốc, ý kiến của Sam có nhiều sức nặng, nhưng ông vẫn phải trả lời trước ban này.

Chuông điện thoại reo vang, Claire làm việc muộn và biết ơn vì sức ép công việc giữ đầu óc cô tránh xa Max dù chỉ một chút. Cô gần như sợ về nhà, sợ rằng anh vẫn không gọi và cô sẽ phải trải qua đêm dài với chiếc điện thoại câm lặng. Ít nhất bằng cách này cô không biết được anh có gọi hay không.

Cuối cùng cũng phải về nhà, nên cô đặt một chồng băng vào đài để căn hộ tràn ngập tiếng động. Thật kỳ quặc, nhưng sự tĩnh lặng trước đây chưa bao giờ quấy rầy cô. Cô đã chào đón nó, thích thú với sự yên bình và cô đơn sau nhịp độ điên cuồng của công việc. Max đã thay đổi điều này, hướng mối quan tâm của cô ra ngoài và giờ sự tĩnh lặng bào mòn thần kinh của cô. Chiếc đài xoá bỏ sự im ắng bề ngoài nhưng không chạm được vào sự tịch mịch trong lòng.

Anh vẫn chưa gọi. Cô biết, cô cảm nhận điều này.

Có phải cô chỉ là cơ thể ấm áp sau cùng trong hàng dài những thân thể ấm áp khác trên giường anh? Có phải cô đối với anh chỉ có ý nghĩa như thế, một thách thức, và một khi cô đầu hàng thì thách thức cũng biến mất? Cô không muốn nghĩ vậy. Cô muốn tin tưởng Max hoàn toàn. Nhưng càng lúc cô càng nhớ những khoảnh khắc nhỏ đầy mâu thuẫn, khi cô đã thấy sự khắc nghiệt bên dưới cung cách cư xử hoàn hảo của anh, cứ như người đàn ông lịch lãm quảng giao chỉ là cái vỏ bề ngoài. Nếu vậy thì hình ảnh anh đã trình diễn chỉ là một người giống thế, và cô không thực sự hiểu anh chút nào. Vài lần cô đã nghĩ vậy, nhưng giờ cô sợ rằng đó là sự thực.

* * * * *

Max buồn rầu tư lự trong văn phòng, ước rằng có thể gọi điện cho Claire, nhưng mọi chuyện đang tiến triển và chuyện đó hiện là mối quan tâm lớn nhất từ hai phía, nếu anh không còn liên hệ với cô đến lúc việc mua bán đã kết thúc. Gặp cô lúc này sẽ đặt cô vào tình thế nguy hiểm, bởi có thể khiến cô phải chịu thái độ thù địch không cần thiết. Chết tiệt Anson vì đã gọi anh về quá sớm, trước khi anh có cơ hội nói chuyện với cô và giải thích mọi việc! Anh không lo lắng về chuyện làm cô hiểu được nguyên do. Anh rất từng trải và anh

biết quyền lực của vũ khí mà anh đã có với cô, quyền lực của thú vui nhục dục. Dưới bề ngoài yếu đuối, xa cách đó là một người phụ nữ đã cháy rực vì những vuốt ve của anh, người mà hoan lạc bùng nổ vượt khỏi tầm kiểm soát trong suốt cuộc yêu đương. Không, anh có thể đối phó với cơn giận của Claire. Điều làm anh lo ngại là nỗi đau đớn và sự rối loạn hẩn cô đang cảm nhận bởi dường như anh đã ra khỏi cuộc đời cô sau cái đêm khó tin mà họ đã cùng chia sẻ. Anh không muốn ai hay điều gì làm cô tổn thương, nhưng anh rất sợ mình đã làm vậy và suy nghĩ ấy làm ngực anh thắt lại. Quý tha ma bắt việc thôn tính cái công ty chết tiệt này. Nó không đáng làm Claire phải đau lòng.

Phó chủ tịch thứ nhất Rome Matthews bước vào văn phòng. Giờ đã muộn và cả hai đều chỉ mặc sơ mi, họ cũng là bạn bè, nên Rome không cần gõ cửa.

“Anh đã trừng trừng nhìn hồ sơ đó suốt một giờ rồi”, Rome chỉ trích. “Có chuyện gì về công ty của Bronson làm anh bận tâm à?”

“Không. Chúng ta chẳng có rắc rối gì đâu”, Max nói, ít nhất cũng bảo đảm ở điểm này.

“Anh cũng hết sức cau kỉnh từ khi từ Houston trở về”.

Max ngả ra ghế và đan tay sau đầu. “Không phải là Sarah đang chờ anh à?”

[alobooks]

Đôi mắt đen của Rome lấp lánh như thường lệ khi đang nghĩ về chuyện gì đó và anh có cái vẻ cương quyết của một con chó săn. Ngả khổ người cao lớn trên một chiếc ghế, anh nhìn Max qua đôi mắt hnheo lại. “Tôi sẽ bị đày xuống địa ngục”, anh lè nhè. “Anh đang hành động giống hệt tôi khi Sarah làm tôi phát điên lên được. Chúa ơi, tôi khoái chuyện này! Thật là một sự công bằng thi vị. Anh, bạn của tôi, đang gặp rắc rối với phụ nữ!”.

Max quắc mắt giận dữ “Buồn cười quá phải không?”

“Thật vui nhện”, Rome đồng ý, một nụ cười toe toét thấp sáng khuôn mặt đen cương nghị. “Tôi nên đoán được sớm hơn. Chết tiệt, anh đã ở Houston suốt một tuần. Có gì đó sẽ sai bét nếu anh không kiếm được một phụ nữ”.

“Anh có khiếu hài hước đòi bại thật”, Max nói không cau giận nhưng cũng không mỉm cười.

“Cô ấy là ai vậy?”

“Claire Westbrook”.

Bởi Rome đã nghiên cứu hồ sơ của Bronson Alloys, anh biết cái tên này và biết mối liên hệ của cô với công ty. Anh cũng biết thông tin cốt yếu cho việc mua lại công ty này thành công là từ cô. Một bên lông mày nhướng lên. “Cô ấy có biết anh là ai không?”

“Không”, Max lăm bầm và Rome huýt gió nhẹ.

“Anh rắc rối to rồi”.

“Chết tiệt, tôi biết chứ!” Max đứng dậy và bước ngang qua phòng, xọc tay vào tóc. “Tôi có thể xử trí chuyện này, nhưng tôi lo cho cô ấy. Tôi không muốn cô ấy tổn thương”.

“Vậy thì gọi cho cô ấy”.

Max lắc đầu. Anh biết một cuộc gọi chẳng có tác dụng gì. Anh phải ở nơi có thể ôm ấp cô, xoa dịu cô với những vuốt ve, trấn an cô rằng điều xảy ra giữa họ là thực.

“Anh sẽ trở lại Houston vài ngày tới. Anson đang thúc đẩy chuyện này. Lúc đó cô ấy sẽ biết anh là ai”.

“Tôi định nói cho cô ấy trước khi ai khác biết”. Cau mày, anh nhìn ra cửa sổ tối đen với vô số ánh đèn và những chớp nhện in trên nền trời Dallas. Lúc này anh muốn được ở cùng Claire, nằm trên giường với cô, mê mải mơn trớn làn da mềm mại. Anh ngủ không ngon bởi thèm muốn cô, bị tra tấn bởi cơn đau nơi thắt lưng. Nếu trước đây anh khó buộc cô ra khỏi suy nghĩ của mình thì giờ điều đó hoàn toàn không thể.

* * * * *

Claire cố ăn chiếc bánh xăng ụch cô mang theo cho bữa trưa, nhưng nó chẳng có mùi vị gì. Sau khi cắn vài miếng, cô đành gói lại trong màng bọc thức ăn và quăng vào sọt rác. Dù sao, cô cũng không muốn ăn mấy. Văn phòng vắng tanh. Sam đã đi ăn trưa, và mọi người cũng vậy. Hôm nay là thứ sáu, gần một tuần kể từ khi cô gặp Max hay nghe tin gì từ anh. Một khoảnh khắc nhỏ nhoi dường như kéo dài vĩnh viễn. Cô đã thôi chờ những cuộc gọi, nhưng có gì đó trong cô vẫn thầm đếm thời gian. Hai ngày. Ba. Bốn. Nhanh chóng, một tuần. Cuối cùng sẽ là một tháng, và có lẽ ngày nào đó nỗi đau sẽ chỉ còn chút âm ỉ.

Điều quan trọng nhất là giữ cho thời gian của mình luôn lấp đầy, luôn bận rộn. Cô bắt đầu đánh cả đồng thư, việc trao đổi thư từ đã tăng gấp đôi trong tuần này vì liên quan trực tiếp tới thông báo mà Spencer-Nyle đã đưa ra, thể hiện sự quan tâm đến Bronson Alloys. Chuyện này không thể diễn ra trong thời điểm tốt hơn, cô tự nghĩ, nó cho cô rất ít thời gian để ủ rũ.

Thật nực cười là Sam tỏ ra vui sướng đến vậy. Ông đã chuẩn bị cho việc này như huấn luyện viên bóng đá chuẩn bị cho đội của mình cuộc chơi thường niên chống lại đối thủ tinh quái, với nhiệt tình vô tư. Ông thực sự thích thú chuyện này! Những cổ đông cũng trở nên khá sung túc, bởi giá của cổ phiếu đã tăng vọt ngay khi tin tức lọt ra ngoài.

Sam đang tiến hành vài nghiên cứu về Spencer-Nyle nói chung, và Anson Edward nói riêng, và thu nhặt hàng đống bài báo ấn tượng về người đàn ông này. Những tờ báo nằm rải rác trên bàn khi Claire mang mấy lá thư vào để ông ký. Một tờ tạp chí kinh doanh mở ra trên bàn ông, gấp lại ở bài báo về Spencer-Nyle và Claire tò mò cầm lên. Một bức ảnh màu Anson Edwards trên trang nhất. Nhìn ông không giống một người đứng đầu công ty cá mập (corporate shark - chắc là loại công ty nuốt chửng các công ty bé hơn), cô nghĩ. Người ông xương xương và khó tả, không có đặc điểm nào nổi trội, loại người dễ lẫn trong đám đông, ngoại trừ trí thông minh sắc bén hiển hiện trong mắt.

Bài báo thú vị một cách ngạc nhiên và đi sâu vào một vài điểm. Cô mang tạp chí trở lại bàn mình để đọc hết bài báo. Rồi cô lật sang trang và khuôn mặt Max nhìn thẳng vào cô.

Cô chớp mắt, sững sờ, nước mắt ứa lên. Mắt cô nhắm nghiền để nước mắt rơi xuống. Chỉ một bức hình anh đã khuấy lên nỗi đau, những hồi ức và tình yêu thống khổ cuộn xoáy trong lòng. Giá cô biết được chuyện gì đã xảy ra!

Mở bừng mắt, cô nhìn tấm hình lần nữa. Bên cạnh có một bức ảnh khác của một người đàn ông ngăm đen với đôi mắt đen thâu suốt và dưới hai bức hình là chú thích: “Roman Matthews, bên trái và Maxwell Conroy là hai nhân viên cấp cao được tuyển chọn kỹ lưỡng của Anson Edward và các công ty Mỹ nói chung vẫn xem Spencer-Nyle là có được những nhà điều hành giỏi nhất đất nước.”

Họ đã viết sai tên anh. Anh là Maxwell Benedict không phải Maxell Conroy. Tay cô run bần bật khi cầm tờ tạp chí, mắt lướt qua bài báo tìm đoạn nói về anh. Đây rồi, cô đọc rồi đọc lại và cuối cùng sự thật ngấm vào cô. Anh là Maxwell Conroy chứ không phải Benedict nào đó, và anh đã lừa dối cô quá nhiều với hy vọng lấy được thông tin về Bronson Alloys. Có lẽ anh thậm chí đã lên kế hoạch rình mò những giấy tờ của cô, nhưng điều đó không cần thiết. Cô đã dâng cho anh những thông tin anh cần. Cô vẫn nhớ như in cuộc trò chuyện với anh, tin cậy anh, chưa bao giờ ngờ anh là gián điệp cho một công ty khác. Sau khi có được cái anh muốn, thì anh bỏ đi. Thật giản dị, và thật khủng khiếp.

14. Chương 07 Part 2

Từ từ, cẩn trọng, Claire đọc lại toàn bộ bài báo, một phần nhỏ xíu trong cô vẫn hy vọng mình nhầm, nhưng lần đọc thứ hai thậm chí còn tệ hơn, bởi những chi tiết cô đã bỏ qua lần đầu chỉ cung cấp thêm sự thật. Maxwell Conroy là người Anh lúc đầu chuyển tới Canada, nơi anh ta làm thuê cho một chi nhánh của công ty Spencer-Nyle và nhanh chóng leo lên những nấc thang quyền lực trong công ty. Anh ta đã chuyển tới trụ sở ở Dallas bốn năm trước, giành được quyền công dân Mỹ và nổi danh bởi những vụ thôn tính nhanh như chớp và đầy máu me, lấn vào và nắm quyền kiểm soát trước khi công ty mục tiêu được cảnh báo và có thể dựng nên bất kì hàng rào phòng vệ nào.

Cô thấy điên cả người cứ như mình đã bị tê liệt, ngay cả khuôn mặt cũng thế, chỉ chớp mắt hay nuốt cũng đã là cả một cố gắng. Những vụ thôn tính nhanh như chớp. Anh đã luồn vào, đã giành quyền kiểm soát, đã đi xa. Phải anh ta đã làm đúng như vậy. Cô chẳng có cơ hội nào. Anh ta đã chơi cô như một chuyên gia, quần lầy cô dịu dàng đến mức cô không nhận ra mình đã mắc bẫy. Cô nghĩ về sự ngu dại của mình khi cố nuốt trôi cái tình thế mà anh ta đã tống cô vào, về cách anh ta met mỗi thế nào vì đã bị xem như một biểu tượng tình dục, anh ta chỉ muốn một người bạn ra sao. Cô đã thực sự tin chuyện đó! Anh ta phải cố gắng tới mức nào để khỏi cười vào mặt cô?

Cô không thể là một thách thức lớn với anh ta, cô nghĩ, co rúm lại bên trong bởi đã ngốc nghếch làm sao. Cô đã phải lòng anh ta ngay lập tức và ngã vào giường ngay lần đầu anh ta cố gắng. Anh ta không cần làm tình với cô, cô cay đắng nghĩ. Cô đã nói với anh ta về việc định giá lại đất đai rồi. Đó hẳn là món kem trứng trên chiếc bánh ngọt, chỉ để xem có thể đẩy cô vào giường để thế nào thôi.

Mắt cô khô khốc, bỏng cháy, và cổ họng đau đớn. Cô nhận ra mình đã thử quá nhanh, nặng nhọc và một cơn rung mình dữ dội lay động khắp người. Sự phản bội như lửa đổ thêm dầu thiêu đốt trong cô.

Tờ tạp chí trượt khỏi những ngón tay tê cứng và cô ngồi đó trong rừng sờ chết lặng. Đó là tình trạng Sam thấy cô khi trở lại văn phòng sau bữa trưa.

Khuôn mặt cô trắng bệch và câm nín, cô dường như không thấy ông, mặc dù đang nhìn thẳng khi ông bước vào. Sam cau mày, tiến về phía cô. “Claire?”

Cô không trả lời và ông ngồi xổm trước mặt, nhắc tay cô lên và chà sát những ngón tay lạnh cứng. “Claire, có chuyện gì vậy? Có gì xảy ra à?”

Môi cô khẽ động đậy, và đôi mắt tối đen kịt khi nhìn ông trân trối. “Sam, tôi đã phản bội ông”.

Chậm chạp, như người già sòm, yếu ớt, cô cúi xuống và cầm tờ tạp chí lên. Cực kỳ cẩn trọng, cô lật vài trang đến bài báo về Spencer-Nyle và gập lại ở trang có bức hình của Max. “Tôi đã gặp anh ta” cô thì thào chỉ vào anh. “Nhưng anh ta nói với tôi tên là Max Benedict không phải Max Conroy và anh ta... anh ta biết về tài sản của chúng ta”.

Sam lấy tờ tạp chí từ tay cô, mặt ông cứng lại và Clare tự hỏi ông có căm ghét cô không. Ông nên như vậy. Ông có thể sa thải cô vì vết nhơ này, và cô đáng như vậy. Cô đã khiến ông mất công ty bởi sự ngu ngốc của mình, sự ngu ngốc khó tin, và không thể tha thứ.

“Chuyện đó xảy ra thế nào?” ông nói khẽ.

Cô kể lại cho ông, không còn giữ chút kiêu hãnh nào. Max đã biến cô thành con ngốc, và cô đã gục ngã vì từng lời anh nói. Nước mắt bắt đầu chảy xuống gò má tái nhợt, nhưng cô không để ý. Sam gờ tay ôm lấy tay cô và khi chuyện đó kết thúc, ông làm một việc khó tin. Dịu dàng ông ôm lấy cô và giữ đầu cô ngả trên vai mình. Việc ông quá tử tế, khi đáng lẽ nên căm ghét cô, xỉ vả cô đã phá vỡ sự kìm chế nhỏ nhoi còn lại và những cơn nức nở bắt đầu xé lên từ cổ họng. Cô khóc một lúc lâu, run rẩy trong vòng tay Sam và ông vuốt tóc cô, thì thầm những lời an ủi. Cuối cùng thân thể cô ngừng lay bẫy dưới tác động của cơn nức nở, và cô nhắc khuôn mặt ướt đầm, sưng húp lên khỏi vai ông.

“Tôi sẽ thu xếp đồ và rời đi” cô nói khẽ, lấy tay lau mặt.

“Tại sao?” Sam bình tĩnh hỏi.

“Sao à?” cô nhắc lại, giọng vỡ oà. “Sam, tôi đã làm ông mất công ty! Ông không thể muốn tôi vãn quanh quần ở đây. Tôi đã chứng tỏ là không đáng tin cậy”

“Well, giờ, đó là chỗ cô sai đấy”, ông nói, rút chiếc khăn tay khỏi ví và đưa cho cô. “Tài sản đúng là con át chủ bài của chúng ta, nhưng nếu Spencer-Nyle thực sự muốn công ty này, chúng ta không kịp cầu nguyện đâu. Công ty họ quá lớn, quá mạnh. Điều tốt nhất tôi hy vọng làm được là buộc họ phải trả nhiều hơn họ muốn. Chính vì tin tưởng cô...”, ông nhún vai, “...tôi đã nói cô là nhân viên đáng tin cậy nhất mà tôi có. Cô đã mắc lỗi, và tôi nghĩ cô sẽ nhảy vào nước sôi lửa bỏng để không mắc thêm lỗi khác”.

“Tôi không hiểu ông sẽ tha thứ cho tôi thế nào bởi tôi không bao giờ tha thứ cho mình”. Cô lau khô mắt rồi xoắn chiếc khăn trong tay.

“Cô cũng chỉ là một con người thôi. Chúng ta ai chẳng có lỗi, một số lỗi trầm trọng hơn những lỗi khác. Thử xem xét lỗi của cô từ quan điểm khác nhé. Liệu có công việc nào mất đi bởi điều cô nói với Conroy? Hẳn là không. Spencer-Nyle sẽ cần sự thành thạo chuyên môn của chúng ta. Họ không thể điều hành với một giàn nhân viên hoàn toàn mới. Lỗi của cô có ảnh hưởng tới kết quả của nỗ lực thôn tính công ty không? Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ họ đã có được chúng ta, bằng cách này hay cách khác thôi và nói với cô sự thật này, tôi hoàn toàn cảm thấy nhẹ nhõm. Điều duy nhất thay đổi là lịch trình làm việc”. Một nét cười thoáng qua nở trên khuôn miệng cứng cỏi và mắt ông nhìn vào một điểm xa xôi. “Tôi ước là những lỗi tôi đã mắc không nghiêm trọng hơn thế này”.

“Hắn ta đã lợi dụng tôi”, cô thì thầm.

“Đó là mất mát của anh ta”, Sam nói. “Anh ta sẽ trở lại, Claire. Đây là đứa con của anh ta. Anh ta sẽ ở đây, đảm phán, giám sát việc chuyển giao. Cô sẽ phải gặp gỡ, làm việc với anh ta. Cô có thể đối phó với việc này chứ?”

Một phần trong cô nói không, rụt lại với ý tưởng gặp lại anh. Làm sao cô chịu nổi khi nhìn anh, biết rằng anh đã lợi dụng cô, lừa dối cô, phản bội cô và trong sâu thẳm biết rằng cô vẫn yêu anh, bởi tình yêu đâu dễ chết? Nhưng nếu chạy trốn, cô sẽ đi đâu? Cô phải có việc làm và chạy trốn không thay đổi điều gì hết. Cô sẽ phải đối mặt với mình trong gương mỗi sáng, cô sẽ vẫn mang trong mình nhận biết tất cả chuyện này chỉ là dối trá.

Cô nên hiểu biết hơn. Làm sao có thể mù quáng đến vậy khi thực sự tin một người đàn ông như Max sẽ quan tâm tới cô. Anh sẽ muốn ai đó khéo léo, tinh tế, đẹp đẽ, một người có kinh nghiệm ăn mặc, thích khoác tấm lông chồn sang trọng trên bờ vai mịn màng rám nắng. Sự hấp dẫn duy nhất của cô đối với anh là trao cho anh sự tiếp cận gần gũi với Bronson Alloys.

Thế mà cô đã yêu và tin tưởng anh.

Cô đã trải qua năm năm khổ sở, chậm chạp xây dựng lại cuộc đời mình, cảm xúc về giá trị và tự trọng của mình. Nếu cô chạy trốn bây giờ, tất cả sẽ là vô nghĩa. Cô sẽ chỉ là một con thỏ, chạy trốn bản thân mình. Không, không còn nữa. Không bao giờ như vậy nữa. Cô sẽ không để Max Benedict- không, Max Conroy- huỷ hoại mình.

“Vâng, tôi có thể đối phó được”, cô nói với Sam.

“Cô bé ngoan”, ông nói, vỗ nhẹ lên vai cô.

Cô đã sống qua ngày... và qua đêm đó. Đêm mới thực sự tồi tệ. Ít nhất cả ngày cô còn rối cả lên với những việc cần làm, nhưng đêm đến chẳng còn gì nữa và cô cô đơn một mình. Cô nằm tỉnh rụi, như cô đã vậy hằng đêm kể từ khi Max đi, cố thu gom sức mạnh cho những ngày ảm đạm phía trước. Cô cố lên kế hoạch cho tương lai, bởi cô biết rằng, bất chấp những nỗ lực của Sam động viên mình, vẫn sẽ có nhiều thay đổi diễn ra ở Bronson Alloys. Sam gần như chắc chắn sẽ rời việc quản lý và hiến mình cho nghiên cứu. Điều đó phù hợp với ông. Dẫu sao, ông hạnh phúc hơn trong phòng thí nghiệm. Chuyện đó sẽ bỏ cô ở đâu? Liệu anh ta có cần thư ký không, thậm chí anh ta có muốn cô làm thư ký hay không trong trường hợp anh ta cần thật đi nữa? Và liệu vị CEO mới có muốn cô làm thư ký không? Liệu Spencer-Nyle có cho phép cô làm việc ở vị trí tiếp cận được với những thông tin nhạy cảm không? Sau hết, cô đã chứng tỏ mình không đáng tin cậy! Tất cả mọi chuyện mà một người đàn ông phải làm là quan tâm đến cô và cô sẽ nói mọi điều cô biết! Cô cay đắng nghĩ những điều ấy sẽ bị xem là đúng khi giành vị trí này.

* * * * *

Alma gọi điện suốt cuối tuần mời Claire và Max tới ăn tối. Claire chấp nhận, nhưng bình tĩnh nói với Alma rằng gần đây cô không còn gặp Max nữa. Không thể tin là sau đó Martine lại gọi, cố tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Em đã cố nói với chị và mẹ là không có gì nghiêm túc giữa chúng em cả”, Claire chỉ rõ. Đó là sự thật mà! Nhưng giọng cô hoàn toàn thần nhiên, và cô tự hào về bản thân mình.

“Nhưng anh ấy cư xử quá... quá cuồng nhiệt với em. Anh ấy không bao giờ rời mắt khỏi em. Bọn em đã mâu thuẫn hay gì đó à?”

“Không, không mâu thuẫn gì cả. Chỉ là chẳng có gì hết”. Ít ra là về phía anh ta. Tuy vậy Martine đã gõ đúng vào điểm then chốt của cả tình huống này: Max đang diễn và anh ta thủ vai giỏi tới mức biến tất cả mọi người thành lũ khờ.

Rất muộn đêm hôm chủ nhật, khi cô cuối cùng cũng lơ mơ ngủ, thì điện thoại đổ chuông. Cô ngái ngủ chống người trên khuỷu tay và với điện thoại, nghĩ có thể là nhầm số. Không ai trong gia đình cô lại gọi muộn thế này, và Claire không phải típ người nghĩ rằng mọi cuộc gọi lúc đêm muộn có nghĩa là khẩn cấp. “Hello”, cô thở dài, gạt món tóc rối khỏi mặt.

“Claire, có phải anh đánh thức em không, em yêu?”

Cô đông cứng, kinh hãi, chất giọng trầm sâu quen thuộc với âm sắc quý phái làm cơn run ớn lạnh chạy suốt cơ thể cô. Cô không nghĩ gì cả, chỉ phản ứng lại, gác ống nghe vào giá nhẹ tới mức không có cả một tiếng cạch. Một tiếng rên yếu ớt dội lên trong họng. Sao anh ta dám gọi cho cô sau những việc đã làm. Có phải anh ta trở lại Houston không? Sam đã cảnh báo rằng Max sẽ trở lại, nhưng cô không nghĩ anh ta ngạo mạn đến mức gọi cho cô.

Chuông reo lần nữa, cô gơ tay bật đèn, trừng trừng nhìn vào điện thoại với nỗi thống khổ và do dự hằn trên nét mặt. Nhiều lúc cô sẽ phải đương đầu với anh ta và làm điều này qua điện thoại có lẽ tốt hơn là gặp mặt. Cô thật hèn nhát. Nhưng cô đã chịu quá nhiều đau đớn. Cô không dám chắc có thể chịu đựng thêm chừng nào nữa, lòng kiêu hãnh ở cô đòi hỏi anh ta không được biết đã làm cô tổn thương tới mức nào. Nếu cô vỡ vụn trước mặt anh, anh ta sẽ biết cô đã ngu ngốc khủng khiếp thế nào.

“Xin chào”, cô lại nói, nhắc điện thoại lên và làm giọng mình sôi nổi hơn.

“Chắc tín hiệu liên lạc kém”, anh nói. “Anh biết giờ đã muộn, em yêu, nhưng anh cần gặp em. Anh có thể tới được không? Chúng ta phải nói chuyện”.

“Chúng ta á? Tôi không nghĩ vậy, thưa ông Conroy”.

“Khốn kiếp, Claire..”. Anh ngừng lại, nhận ra cái tên cô đã gọi anh. “Em đã biết”, anh nói, giọng thay đổi khi căng thẳng xen vào.

“Phải, tôi đã biết. Nhân tiện, tín hiệu liên lạc không tồi. Tôi đã gác máy bởi cú điện của ông. Tạm biệt, ông Conroy”. Cô lại đặt máy xuống, nhẹ nhàng như trước. Đập ống nghe xuống sẽ là quá nhẹ để bước đầu biểu lộ cảm nhận nên cô không uống phí cố gắng này. Cô tắt đèn và làm mình thoải mái hơn trên chông gối, nhưng cơn ngái ngủ lúc trước đã tan biến, cô nằm chong chong, mắt mở to và nóng bỏng. Thanh âm giọng anh dội lại trong tâm trí, quá sâu lắng và mượt mà và cô nhớ rõ đến mức không cần thiết để nhận diện anh. Cô đã biết đó là ai từ lời đầu tiên anh nói. Anh có thực sự nghĩ có thể tiếp tục ở chỗ anh đã bỏ đi? Phải, có thể vậy. Đối với anh, cô chỉ là người dễ bị dụ dỗ ngay lần đầu, nên anh chẳng thấy có gì khó trong việc quyến rũ cô lần sau.

Tại sao cô vẫn yêu anh? Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô căm ghét anh, nhưng không thể. Cô đau đớn, tức giận và bị phản bội, cô đã tin tưởng anh, chỉ để bị ném lòng tin ấy vào mặt. Nhưng cô không ghét anh. Không đêm nào cô không khóc vì anh, không đêm nào cơ thể cô không đau đớn vì sự trống rỗng không tan biến được. Ô, nếu cô không thể căm ghét anh, ít nhất cô có thể tự bảo vệ bằng cách không bao giờ, không bao giờ để anh gần gũi trở lại đến mức có thể làm đau cô lần nữa.

Trong phòng mình, Max chửi rủa dữ dội và quẳng điện thoại ngang qua phòng trong cơn kích động hiếm có. Cái điện thoại rít chói tai rồi lật nghiêng với ống nghe bên cạnh. Chết tiệt! Chết tiệt! Bằng cách nào đó cô đã phát hiện ra anh thực sự là ai và chắc đã gán vào những ý nghĩa tồi tệ nhất. Anh thà nói với cô đêm ấy còn hơn tiến vào văn phòng của Bronson Alloys ngày mai và giáng một cú đấm lạnh lẽo vào cô về chuyện này, bởi ít nhất sau đó anh vẫn được ở cùng cô, có thể ôm cô và yêu cô cho đến khi hết giận. Giờ sẽ là địa ngục khi bước qua cửa nhà cô lần nữa, hẳn cô sẽ đóng sầm ngay trước mặt anh.

Điện thoại bắt đầu bip bip những tiếng trầm đục báo hiệu bị rơi khỏi giá, và anh lại nguyên rửa, rồi hiên ngang đi tới nhắc nó lên và đập ống nghe xuống. Công việc khổ giờ này chẳng là gì ngoài rắc rối. Nó đã mang Claire vào đời anh, nhưng nó cũng ở giữa họ ngay từ đầu, giờ anh phải đàm phán về sự hợp tác giữa hai bên xong xuôi trước khi anh có thể tiếp cận cô lần nữa. Anh ngồi xuống, nhăn nhó với tấm thảm. Anh nhớ cô hơn từng nhớ bất cứ ai trong đời.

* * * * *

Cô nhìn lên từ máy tính khi cửa văn phòng mở ra và tìm cô ngừng đập. Max đứng đó, kèm bên là hai người đàn ông xách vali căng phồng. Khuôn mặt anh vô cảm, đôi mắt ngọc lam cảnh giác. Chẳng còn gì trong trò chơi nữa, nên anh nói thẳng: “Tôi muốn gặp Sam Bronson”.

Claire không phản bội những cảm xúc của mình bằng xúc động thoáng qua. “Vâng, thưa ông Conroy”, cô nói trung dung, cứ như chẳng có gì bất thường trong sự hiện diện của anh ở đây, cứ như cô chưa bao giờ trần trụi nằm trong tay anh và cháy bỏng vì ham muốn. Cô đứng dậy không nhìn anh lần nào nữa và gõ dứt khoát lên cửa phòng Sam, rồi bước vào và đóng lại, để Max và đồng sự chờ. Cô bước ra sau giây lát. “Xin mời vào” cô nói, giữ cửa mở cho họ.

Mắt anh nấn ná trên khuôn mặt cô một lúc khi đi ngang qua cô, có chút gì khắc nghiệt và đe dọa ở đó, điều gì đó làm cô kinh hãi. Cô giữ khuôn mặt mình trống rỗng, anh phải là người lạ với cô. Khi cửa khép lại sau lưng họ, cô trở về bàn ngồi và xiết cứng hai bàn tay run rẩy để giữ chúng yên. Nhìn thấy anh giống như đâm dao vào ngực, nỗi đau đón bạo liệt, nhức nhối gần như gập đôi người cô lại. Thật kỳ cục, nhưng cô đã quên anh điển trai thế nào, hay có lẽ điều đó đã bị xoá sạch. Gương mặt thanh tú như được chạm khắc một lần nữa làm cô sững sờ và dưới đó là ký ức về vẻ mặt anh quẩn quại trong cơn mê, mái tóc dầy mỡ hời, đôi mắt cháy rực trên gương mặt căng thẳng. Anh đã gắn kết trên cô và những cơ bắp thân thể anh cuộn lên với sức mạnh....

Dừng lại! cô ra lệnh cho mình, bậm mạnh vào môi đến rướm máu. Cô nhả mặt và chộp chiếc khăn giấy thấm sạch những giọt máu lấm tấm. Cô không thể cho phép mình tiếp tục nghĩ về anh. Chẳng có gì hay ho trong đó, chẳng có ích gì khi tra tấn mình với những hồi tưởng về đêm ấy. Cô có công việc phải làm và nếu cô tập trung vào công việc, cô có thể sống qua ngày.

[alobooks]

Nhưng hôm ấy đúng là ác mộng. Cô bị gọi vào để ghi chép và hầu như vượt quá sức chịu đựng của cô khi ngồi quá gần Max như thế, cảm thấy ánh mắt anh trên mình khi cô nguệch ngoạc hết trang này đến trang khác. Sam là một nhà đàm phán cứng đầu và ông quyết dành mọi thứ có thể. Ban giám đốc triệu tập một cuộc họp khẩn cấp và văn phòng hoạt động nhộn nhịp.

Cuối cùng họ ra ngoài ăn trưa. Ngay lúc văn phòng vắng lặng, Claire đổ sụp người lên ghế, mắt nhắm nghiền nhẹ nhõm. Cô không biết gặp lại anh khó khăn đến thế. Anh chẳng nói một lời riêng tư với cô, nhưng cô vẫn nhận biết anh một cách sống động, đau khổ.

Cô nghe thấy tiếng cửa và mở choàng mắt. Max đứng đó đặt tay trên nắm cửa. “Lấy túi của em và đi với chúng tôi”, anh nói cộc lốc. “Em còn chưa ăn trưa”.

“Tôi đã mang theo bữa trưa, ông Conroy, nhưng cảm ơn vì lời mời”. Cô giữ giọng đều đều khi thốt ra những lời lịch thiệp cần trọng đó, mặt cô là một bức tường trống rỗng che giấu mọi suy nghĩ. Miệng anh mím chặt và cô biết câu trả lời làm anh tức giận. Chẳng nói một lời, anh quay người và rời khỏi văn phòng.

Cô đã nói dối là mang theo bữa trưa. Cô làm một tách cà phê mới và ăn một gói bánh tìm thấy trong ngăn bàn, tự nhủ mình phải bắt đầu ăn uống tốt hơn. Cô sẽ không để mình suy sụp như những trinh nữ thời Victoria. Bằng cách nào đi nữa cô cũng phải vượt qua chuyện này.

Bản năng đầu tiên của cô là bỏ việc và chạy khỏi Max càng xa càng tốt chừng nào có thể. Cô muốn được an toàn, cô muốn lấy lại cảm giác yên ổn, vững vàng và quên anh đi, nếu có thể. Cô thậm chí còn thảo một bức thư từ nhiệm, nhưng khi đọc lại, cô biết mình không thể làm vậy và xé vụn bức thư thành những mảnh nhỏ. Cô không muốn chuyện này điều khiển cuộc đời cô. Cô sẽ tiếp tục như trước đây vẫn thế. Cô sẽ xoay sở mọi việc trong cuộc sống hàng ngày. Cô sẽ không chạy trốn. Chạy trốn và lảng tránh là những phản ứng trẻ con. Đương đầu với Max và làm việc của mình, không để anh biết đã tác động tới cô thế nào không dễ, nhưng cô thực không còn lựa chọn nào khác nếu cô muốn đối mặt với mình trong gương mỗi sáng.

Cô đã thay đổi nhiều trong những năm qua, những thay đổi không dễ đạt được. Giờ cô trở nên tự tin hơn. Cô không bao giờ bạo dạn và háo hức với những trải nghiệm mới như Martine nhưng cô tìm thấy sức mạnh nội tại lặng lẽ mà cô dần biết tin tưởng. Dù mọi chuyện có thế nào, dù đau đớn tới cỡ nào, cô cũng phải làm việc của mình và lờ Max Conroy nhiều nhất có thể.

Họ trở lại sau bữa trưa và buổi đàm phán tiếp tục. Không hiểu sao Max làm mọi thứ để ngồi cạnh cô trong lúc cô ghi chép, buộc cô phải tập trung vào việc ghi cho đúng và không để anh biết sự gần gũi của anh ảnh hưởng tới cô thế nào. Bất cứ lúc nào liếc anh, cô đều thấy mắt anh chiếu vào cô, nheo nheo chăm chú và cô biết anh sẽ không để những vấn đề trong mối quan hệ của họ buông lơis dễ dàng. Cô không nhìn anh khi anh nói. Đó là cách duy nhất có thể giữ mình điềm tĩnh, giả vờ là anh không tồn tại.

Max ngắm cô, cố đọc những biểu hiện của cô, nhưng khuôn mặt lạnh lẽ hoàn toàn trống rỗng. Nếu cô trước đây chỉ xa cách, bây giờ cô hoàn toàn không thể với tới được, và khoảng cách giữa cô với anh làm anh giận điên lên. Cô đang lờ anh đi, và đó là điều mà anh sẽ không cho phép. Anh đang bị công việc trước mắt cản trở, nhưng chuyện này không kéo dài mãi. Khi nó kết thúc anh sẽ đập tan những hàng rào phòng thủ chết tiệt của cô và không bao giờ để cô dựng chúng lên lần nữa.

15. Chương 08 Part 1

CHƯƠNG 8

Mất gần hai tuần trời đằng đằng cuộc đàm phán mới đi đến thoả thuận. Đó là một sự thật khó chịu mà Spencer-Nyle phải chấp nhận, nhưng Sam Bronson vẫn còn một quân bài mà họ không thể hạ được: bản thân ông. Thực chất, ông chính là tài sản có giá trị nhất của Bronson Alloys. Tài năng của ông, bản năng của ông, nghiên cứu của ông, đó là điều tạo nên công ty kim loại này. Họ đang cố mua người đàn ông này lẫn công ty và Sam biết điều đó, họ biết điều đó, và họ biết là ông cũng biết điều đó. Để giữ người đàn ông này, họ phải làm ông vui và để làm ông vui nghĩa là phải nhượng bộ. An ninh trong công việc của các nhân viên được bảo đảm; không ai bị hất ra khỏi ngôi nhà được dọn dẹp chuẩn bị cho cuộc chuyển giao. Phúc lợi gia tăng nhanh chóng dù cho toàn bộ cơ cấu của công ty sẽ thay đổi, các nhân viên sẽ vui sướng bởi họ rất được quan tâm.

Cuối cùng Max cũng quyết định lập một hợp đồng mà Spencer-Nyle phải trả ít hơn Anson lo ngại. Anh tiến hành cuộc đàm phán với sự điềm tĩnh không nao núng, không nhượng bộ bất cứ điều gì mà anh nghĩ là quá đáng và từng chút một, đặt Bronson vào một vị trí mà cả hai bên đều chấp nhận được. Anh phải trao cho Bronson danh tiếng; người đàn ông rắn như đinh này, chiến đấu nhọc nhằn hết mức có thể vì công ty ông, mặc dù cái kết này là không thể tránh khỏi ngay từ đầu.

Và Claire ở đó hàng ngày, điềm tĩnh ghi chép, chính sự có mặt của cô kiềm chế những cơn nóng giận có nguy cơ bùng phát. Có gì đó ở vẻ mặt êm ả như đá chạm và đôi mắt sẫm mượt như nhung đã khiến mọi người kiểm soát cơn giận và ngôn ngữ của họ. Max quan sát cô kỹ lưỡng mà không để lộ ra điều này, Anh không ngăn được mình khao khát chỉ một ánh nhìn từ cô. Anh vẫn chưa thử gọi lại, không chỉ vì cô có thể buộc tội anh cố moi thông tin từ cô, mà anh muốn chờ tới lúc có thể dành bản thân mình làm cô hiểu được lý do những việc làm của anh. Thời gian sẽ ủng hộ anh trong việc mài mòn những cơn giận ở cô. Anh liên tục ngắm cô thật kỹ, cố đọc những suy nghĩ đằng sau khuôn mặt trống rỗng bình lặng đó. Cô hẳn phải giận điên lên với anh, nhưng chẳng có dấu hiệu nào trong lời nói hay cử chỉ. Cô vẫn nhã nhặn xa cách với anh như thường thể với người lạ, cứ như anh chẳng có chút ý nghĩa nào với cô vậy, cứ như họ chưa bao giờ ân ái với khát khao bùng nổ, điên cuồng. Sau một tuần Max quyết định là thà cô gào lên nguyên rửa anh, bất cứ điều gì, còn hơn đối xử với anh một cách hoàn toàn hờ hững như vậy. Anh có thể đối phó với cơn giận và nước mắt; chính là khoảng cách tinh thần với cô đã đẩy anh tới ngưỡng phát điên.

Claire biết Max quan sát cô, dù cô không bao giờ phản ứng chuyện này theo bất kỳ cách nào. Cách duy nhất cô có thể làm là đặt mọi đau đớn và cảm giác bị phản bội vào một góc nhỏ trong đầu và giữ chúng ở đó tách rời phần còn lại. Cô không còn nghĩ về chúng, không còn quằn quại khổ sở về những điều đã xảy ra. Cô đã sống sót khỏi sự huỷ hoại cuộc sống mà cô đã một lần xây dựng trước đây và cô quyết định làm lại điều này. Kết thúc một ngày đánh dấu một chiến thắng nhỏ đối với cô: một ngày mà cô đã vượt qua mà không gục ngã. Cô không đắm mình trong việc than thân trách phận; cô phải hoàn thành nhiệm vụ đã đặt racho mình, vượt qua từng ngày một. Cô không thể dự đoán cuộc đàm phán sẽ tiếp tục bao lâu nữa, nên cô

không có lên kế hoạch hoặc mong đợi những ngày sắp tới lúc Max sẽ đi. Có thể là vài ngày hoặc vài tuần, thậm chí vài tháng, nếu anh phải ở lại để giám sát việc chuyển giao quyền sở hữu cho Spencer-Nyle.

Sam không bàn luận chuyện Max với cô, và ông hành động như ông đã quên cô có dính dáng tới anh. Thực tế, họ có rất ít cơ hội nói chuyện. Dường như chẳng bao giờ có một phút rảnh, và luôn có ai đó ở văn phòng. Max và các đồng sự đang xem xét kỹ lưỡng sổ sách, có nghĩa họ liên tục gây trở ngại và Sam cũng như Claire cẩn thận từng lời.

Cuộc gặp cuối cùng dài dằng dặc và mệt mỏi. Phòng họp của ban giám đốc đầy khói hôi rình và mùi khó chịu của những tách cà phê cũ. Tâm trạng bức dọc ngày càng trở nên gay gắt và giọng nói khản đi sau nhiều giờ tranh cãi. Claire ghi chép đến khi những ngón tay cứng đờ và lưng như bị gẫy đôi vì ngồi quá lâu. Mùi phòng kín làm dạ dày cô nhộn nhạo đầy đe dọa, cô không thể ăn trưa khi bánh xăng uých và cà phê mới được mang vào. Tất cả những gì cô muốn là chuồn tới nơi không khí trong lành và lắng nghe sự tĩnh lặng. Chiều muộn, một cơn giông đổ xuống thành phố, nước mưa rửa sạch những con đường. Sam nhìn một cách hiểu biết vào khuôn mặt xanh tái của Claire, đứng dậy và mở cửa sổ để dòng không khí tươi mát, sạch sẽ, ngọt ngào của nước mưa tràn vào. Những đám mây tím nặng trĩu phủ kín bầu trời và đèn đường bật sáng khi bóng tối nhanh chóng bao phủ trên thành phố. Với cơn bão xen ngang, dường như việc đàm phán cũng tạm dừng. Tất cả mọi người mệt lử và buồn ngủ, tiếng mưa đều đều gõ vào cửa sổ càng gây tác động buồn ngủ hơn. Những điểm cốt yếu trong sáng nay dường như không còn quá quan trọng nữa. Điều chủ yếu là đi tới thoả thuận, kết thúc chuyện này và trở về nhà.

Cuối cùng mọi chuyện đã xong những người đàn ông trong chiếc áo nhàu nhĩ so vai khoác áo choàng, bắt tay và mỉm cười. Claire gom lại những bản ghi chép. Cô còn vài việc vặt vãnh trước khi kết thúc ngày làm việc. Lặng lẽ cô lướt ra khỏi phòng họp và đi về phía văn phòng. Cô định đánh luôn bản thoả thuận cuối cùng vào tối đó. Cô cũng mệt mỏi, cả người đau nhức nhưng muốn hoàn thành tài liệu này trong lúc những ghi chép còn tươi mới. Sáng hôm sau họ sẽ cần bản hợp đồng đầu tiên nên hoặc làm ngay lập tức hoặc phải đi làm sớm. Cô không chọn để việc vặt lại. Giờ làm việc này sẽ thanh thản hơn để đến sáng mai. Toà nhà vắng lặng, ngoại trừ vài người đàn ông kiệt sức đàm phán những chi tiết của việc chuyển giao. Chẳng còn cú điện thoại nào, chẳng còn sự ngắt quãng nào, chẳng còn hàng loạt những vụ lộn xộn nhỏ cần giải quyết. Tất cả việc cô cần làm là hoàn thành g việc này và ra về.

Cô vừa bắt tay vào đánh máy tài liệu trên máy tính cơ quan thì cửa văn phòng mở ra. Cô liếc lên dò hỏi, và một chiếc mặt nạ vô cảm phủ lên mặt khi nhìn thấy Max. Không nói một lời, cô trở lại công việc.

Anh thông thả bước tới bàn cô với sự duyên dáng lười biếng và chống tay vào máy tính. Anh cau mày khi thấy việc cô đang làm. “Chuyện này không cần làm tới nay đâu”, anh nói.

“Tôi phải làm bây giờ hoặc sáng mai phải đến sớm”. Cô vẫn chăm chú vào công việc. Tại sao anh ta không biến đi? Sự có mặt của anh làm cô căng thẳng và khuấy lên nỗi đau âm ỉ trong tim mà cô đã lãng quên chốc lát.

“Để nó đấy”. Đó là một mệnh lệnh ngắn gọn, anh đưa tay tắt phụt máy tính. Màn hình đen ngòm, xoá sạch những thứ cô đã đưa vào máy tính. “Em kiệt sức rồi, Claire, và hôm nay em vẫn chưa ăn gì. Anh sẽ đưa em đi ăn tối, rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Em lơ anh đủ lâu rồi”.

Giờ, cô nhìn anh, cô ngồi dựa vào ghế và chìa đôi mắt lạnh đạm vào anh. “Tôi không biết chúng ta đang nói chuyện gì, ông Conroy. Tôi chẳng còn bất cứ bí mật nào của công ty mà ông quan tâm nữa”.

Cơn giận u tối tràn qua mặt anh. “Đừng ép anh”, anh nói với giọng như băng vỡ. “Anh đã để em lơ anh đi suốt hai tuần qua, nhưng chuyện đó kết thúc rồi”.

“Thế à?” cô dừng dừng hỏi và đưa tay bật máy tính lên. “Thứ lỗi cho tôi, tôi còn phải làm việc”. Cô không để mình đáp trả anh, không thể phản ứng lại anh theo bất cứ kiểu nào hoặc cô sẽ trượt khỏi vòng kiểm soát. Hai tuần qua cô đã giữ vững mình bằng một sợi chỉ mỏng manh. Túm chặt lấy nó không hiệu quả lắm.

[alobooks]

Max lại tắt phụt máy tính lần nữa, đập nút tắt với sự dữ dội được kiểm soát. Mắt anh xanh lục- lơ, cháy lên như tia lade. “Em sẽ đi với anh. Lấy túi đi, và đừng bật cái máy tính chó chết này lần nữa”, anh gầm gừ khi cô với tới nút bật.

Claire nhìn thẳng vào màn hình trống rỗng. “Tôi không đi đâu với ông hết”.

Lông mày anh nhướn lên. “Em muốn anh ép em? Em quên hiện em đang là nhân viên của Spencer-Nyle à?”

“Tôi chẳng quên gì cả, nhưng công việc không buộc tôi phải giao thiệp với ông ngoài văn phòng. Tôi vẫn giữ vị trí đặc biệt trong công ty này”. Cô bình tĩnh đương đầu với anh, quyết không bao giờ để anh thấy sự phiền muộn trong lòng. Nhìn anh, cô thấy một người đàn ông hoàn toàn khác người cô vẫn nghĩ. Anh ta không hề là phiên bản của người Anh kiểu cũ cực kỳ dè dặt và kiểm soát. Anh ta là ngọn lửa đằng sau chiếc gương phản ánh hình ảnh anh chọn, một người đàn ông tàn nhẫn, quả quyết, người không để bất cứ điều gì ngăn cản mình. Về ngoài của anh là của một người từng trải và bình thản, văn minh đến tận đầu ngón tay, nhưng đó chỉ là dối trá. Anh ta là một kẻ hoang dã lịch lãm, một con cá mập xuyên qua đại dương đầy màu sắc, làm mọi người loá mắt choáng váng bởi hình ảnh đẹp dễ trước khi anh ta tấn công.

Anh vẫn ở đó, mắt lấp lánh như thường lệ khi điều gì làm anh khó chịu. Miệng mím lại thành một đường trắng bệch sắt đá. “Anh biết em giận, nhưng em phải nghe anh dù anh phải mang em tới nhà anh và trói em vào giường”.

“Tôi không giận”, Claire chỉ rõ và cô không giận thật. Cô bị tổn thương quá nhiều để giận dữ. Cô có thể cảm thấy cơn run nhẹ bắt đầu trong sâu thẳm khi sự mệt mỏi lớn dần và biết mình không thể xử lý chuyện này ngay lúc này. “Như ông nói rõ hiện tôi đang là nhân viên của ông, nếu ông không muốn tôi làm việc tối, tôi sẽ không làm. Nhưng tôi cũng không đi đâu với ông hết. Tạm biệt, ông Conroy”. Cô với cái túi và đứng dậy, và Max túm lấy cánh tay cô xiết chặt tới mức thâm tím.

“Đừng gọi anh là ông Conroy ” anh bình tĩnh nói.

“Tại sao? Đó cũng là biệt hiệu à?”

“Không, và Benedict cũng không, đó là tên lót”.

“Phù hợp làm sao. Benedict Arnold cũng là gián điệp”.

“Khốn kiếp, anh không phải gián điệp”, anh rít lên. “Chẳng có giấy tờ nào bị lục soát, chẳng có cuộc trò chuyện nào bị ghi âm. Em trao cho anh thông tin đó mà anh không giục giã chút nào cả”.

Mắt cô còn không chớp. “Anh đeo bám tôi tại bữa tiệc của Virginia bởi anh biết tôi làm ở đây”.

“Chuyện đó không quan trọng! Phải anh đã cố ý làm quen em. Có thể em có một số thông tin hữu ích về Bronson Alloys”. Anh lắc nhẹ tay cô. “Chuyện đó thì có vấn đề gì?”

“Không, chả có vấn đề gì”. Cô nhìn xuống tay anh và giọng cô lạnh lẽo. “Anh làm tôi đau”.

Anh thả cô ra, có bóng tối chuyển động trong mắt anh khi anh nhìn cô xoa xoa cánh tay. “Đó là công việc. Nó không thành vấn đề gì giữa chúng ta cả”.

“Thật dễ chịu cho anh nhỉ, có thể xếp đặt những phần cuộc đời vào những ngăn nhỏ gọn ghê và không để chúng chạm nhau. Tôi không thích vậy. Tôi nghĩ một kẻ đề tiện trong chuyện này, anh ta cũng như vậy ở chuyện khác.”

“Đừng vô lý khốn kiếp như vậy...”

“Đó là cuộc tập kích chớp nhoáng mà anh đã khai mào”, Claire ngắt lời, giọng cô vút lên khi cảm thấy sự kiểm soát Tuột ra. Dữ dội, cô dò dẫm để dành lại kiểm soát. “Anson Edwards biết ông sẽ có chiến lợi phẩm nào từ anh không? Có người đàn bà nào kháng cự được anh khi anh khuấy lên sự nóng bỏng không? Tôi đổ sụp hoàn toàn vì thế, nên anh có thể giở mình ra để an ủi. Anh chàng tội nghiệp”, cô thở mạnh, mắt cháy rực. ” Quá đẹp trai tới mức phụ nữ chỉ đối xử với anh như một cơ thể không có tâm hồn, anh mệt mỏi vì những cuộc làm tình vô nghĩa và muốn ai đó thực sự là bạn. Tôi hẳn đã đóng lên trán cái từ “ngu”, bởi anh biết cách nào để đối xử với tôi. Anh trở nên quyến rũ, ép anh vào đời tôi và lấy thông tin anh muốn rồi chuồn thẳng, tốt thôi. Tôi đã ngu một lần, đừng trông chờ tôi lại ngu lần nữa. Tôi cũng không thực ngốc đâu, tôi không phải chường mặt ra lải nhải thanh minh trong chuyện này!”. Thở nặng nhọc, cô quay đi, xoa trán mình bằng bàn tay run rẩy. Có lẽ trong chuyện này cô ngốc thật, cô vẫn chưa học được mọi thứ từ sự phản bội của Jeffs. Nó làm cô thận trọng nhưng chưa đủ. Cuối cùng cô lại mắc vào bẫy tình xấu xa của

một gã đẹp trai quyến rũ, người có thể có bất kỳ ai hân muốn và mơ một giấc mơ khờ dại rằng hân có thể yêu lại cô.

“Anh không ”chuồn“!, anh gào lên, nhìn trừng trừng vào cô. Max ít khi mất bình tĩnh. Đó là điều hiếm lúc cần, anh thường có cái anh muốn mà không phải cố nhiều, chỉ bằng cách sử dụng sự quyến rũ và khả năng tình dục của mình. Nhưng phản ứng của anh với Claire đã quá khích ngay từ đầu và sự khinh miệt lạnh lẽo trong mắt cô đã khuấy động điều gì dữ dội trong lòng anh. ”Anh bị gọi về Dallas. Em nên biết. Em ở trên giường với anh khi có cuộc gọi đó mà!”.

Chút màu hồng còn lại tan biến khỏi mặt cô và cô nhìn anh với nỗi thống khổ trần trụi không kìm nén nổi làm anh do dự. “Claire...” anh bắt đầu, chìa tay cho cô, nhưng cô giật lùi khỏi anh dữ dội tới mức va mạnh vào cạnh bàn khiến giấy tờ văng tung toé”.

“Anh thật tử tế quá khi nhắc tôi chuyện đó” cô thì thào. Mắt cô tối tại trên khuôn mặt trắng bệch. “Cút đi cho khuất mắt tôi”.

“Không. Mọi chuyện giữa chúng ta đã tốt đẹp. Anh muốn nó trở lại. Anh không để em đẩy anh ra khỏi đời em đâu”.

Cô run lên bần bật, anh muốn đặt tay mình lên cô để an ủi nhưng không dám. Tất cả sự lạnh lùng băng giá của cô bất ngờ vỡ vụn trước mắt anh, để lại một người đàn bà sững sờ vì đau khổ. Nhận biết đó đập vào anh như một cú đòn tổng thẳng vào ngực, cướp hết hơi thở của anh. Cô không hề là người đàn bà kiêu căng và xa cách, không chút tình cảm, một thách thức đối với khả năng tình dục đàn ông nơi anh. Cô đặt một vách ngăn giữa bản thân và những người khác để cố bảo vệ bản thân mình bởi cô quá nhạy cảm và dễ bị tổn thương sâu sắc bởi cuộc sống. Anh không hiểu cô tí nào, thần nhiên dựa vào sự quyến rũ tình dục và sức hấp dẫn của mình để giải quyết mọi chuyện như vẫn thường làm, cố ý đưa cô vào giường mà bỏ qua mọi dấu hiệu nhỏ cô đã trao anh. Chúa ơi, anh đã làm gì cô thế này. Anh đã làm cô tổn thương tới mức nào để tạo về đau đớn ấy trên mặt cô.

“Trong chuyện này anh không có lựa chọn nào cả”, cô nói nhát gừng. “Anh có thực sự nghĩ tôi ngu đến mức tin anh lần nữa không? Anh đã lừa dối tôi, lợi dụng tôi. Đó là tất cả vì một nguyên do hay ho, dù vậy, vẫn làm cho mọi thứ chấp nhận được trong mắt anh. Kết quả biện hộ cho phương tiện, phải vậy không? Xin anh, để tôi yên”.

“Không”, anh cay nghiệt nói, cảm thấy cơn đau nhức nhối bất ngờ quặn thắt trong ruột với ý nghĩ có thể mất cô mãi mãi. Anh không thể chấp nhận điều này. Anh sẽ không chấp nhận điều này! Vì nhiều lý do không thể phân tích, Claire trở nên ngày càng quý giá đối với anh. Cô đã chiếm toàn bộ suy nghĩ của anh suốt cả ngày và lấp đầy mọi giấc mơ trong đêm. Cái đêm anh đã ở cùng cô chỉ khiến anh muốn cô nhiều hơn nữa, thật nhiều hơn nữa.

“Tôi nói là anh nên đi, ít nhất là bây giờ”, Sam cắt ngang từ ngưỡng cửa, giọng ông lạnh lẽo như ánh mắt. “Chăm dứt quầy rầy cô ấy, cô ấy kiệt sức rồi”.

16. Chương 08 Part 2

Max không nhúc nhích một cơ bắp ngoại trừ quay đầu nhìn thẳng vào Sam, nhưng bất thành linh có chút gì hoang dại ở anh, một sự căng thẳng hiển hiện trong vóc dáng ngỡ là mảnh mai nhưng thực sự vạm vỡ, rắn chắc, mắt anh băng giá và chết chóc. “Chuyện này không liên quan tới ông”, anh nói và anh là con thú sẵn mồi tới từng phân nhỏ, một gã hiếu chiến với bản năng nguyên thủy chiến đấu với mọi kẻ tiếp cận người phụ nữ mà anh ta đã chọn là của mình.

“Tôi nói ngừng làm phiền cô ấy. Sau hết, anh đã chiếm công ty của tôi bằng việc sử dụng thông tin Claire đã đưa cho anh”.

Max đông cứng, rồi nhìn Claire gay gắt. “Ông ta biết à ?”

Cô cảm lạnh gật đầu.

“Claire nói với tôi ngay”, Sam nói, dựa vào cửa. “Ngay khi cô ấy nhận ra anh là ai. Cảm giác về danh dự của cô ấy quá mạnh mẽ cho những trò chơi mua bán công ty, cô ấy muốn thôi việc ngay sau đó, nhưng tôi đã nói cô ấy bỏ qua chuyện này”. Khi Max nhướn mày, ông chêm vào “Tôi biết cô ấy không bao giờ để mình mắc lỗi như vậy nữa”.

Claire chẳng thể ở lại và nghe họ nói về mình, cô cảm thấy bị lột trần và sống sượng, những bí mật sâu kín bị phơi ra cho thế giới này xem xét và cười nhạo. Một âm thanh đau buồn mỗi một phút ra khi cô đi qua Max, ngoảnh đầu đi chỗ khác.

“Claire”, anh cử động mau lẹ, lại nắm tay cô và kéo cô đứng lại. Tuyệt vọng, cô giật mạnh cánh tay, cố vịn tay thoát khỏi sự nắm giữ của anh, nhưng anh lại nắm tay kia và giữ cô đứng trước anh. Cấn môi, cô nhìn trần trối vào nút thắt cà vạt của anh và vật lộn để tìm cách. Tại sao anh lại giữ cô gần gũi thế? Cô có thể cảm nhận hơi ấm của anh, ngửi thấy mùi xạ đàn ông nồng nàn của làn da anh. Sự gần gũi của anh nhắc cô nhớ về những điều cô sẽ phải quên để sống tiếp. Cơ thể cô cảm nhận sự đụng chạm khiến cô phát sốt vì khao khát và phản ứng một cách hoang dại, độc lập với sự kiểm soát nơi cô. Nắm vú cô cứng lại, thềm cái vuốt ve mơn trớn của tay anh, của miệng anh. Chân cô run rẩy, muốn cuộn quanh hông anh và sự trống rỗng trong cô khao khát được lấp đầy.

“Để tôi đi”, cô thì thào.

“Em không ở tình trạng lái xe được. Em đã không ăn gì suốt cả ngày và trông em như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào. Anh sẽ đưa em về”, anh nhất định nài.

“Tôi sẽ không đi cùng anh tới một trận đấu đá chó má đâu”, cô nói, sử dụng chút thách thức cuối cùng. Nắm tay anh lơ lửng và cô giật ra, tận dụng cơ hội đó để ra khỏi văn phòng một mình. Có thể đó là cơ hội duy nhất của cô và cô quá đau đớn để chịu đựng thêm chút nữa. Một phút nữa là cô oà khóc, hoàn toàn làm mình bẽ mặt.

* * * * *

Cô bước vội ra khỏi toà nhà, tới nơi đỗ xe. Trời vẫn mưa nhỏ, những cơn gió mạnh liên hồi tấp vào người cô, chớp sáng loè trong những đám mây tím nặng trĩu thấp sáng đêm tối với những khoảnh khắc chói lóa. Cơn bão càng làm bóng tối thêm u ám, khiến ánh sáng đèn đường dường như chẳng ăn thua gì cả. Gót giày cô gõ lách cách trên vỉa hè dầm nước và cô chạy đến xe. Cô dừng lại mở khoá, và chỉ lúc đó mới nghe thấy tiếng bước chân sau lưng mình. Nỗi kinh hoàng lạnh buốt chạy dọc xương sống và câu chuyện về những vụ cưỡng hiếp và cướp bóc tràn ngập trong đầu. Chộp lấy chùm chìa khoá như một vũ khí, cô quay phắt lại đối diện với kẻ tấn công nhưng không ai ở gần cô cả. Ở phía khác của khu đỗ xe, Max đi tới xe anh và bước vào, Claire chùng người nhẹ nhõm.

Tay cô run lật bật khi mở cửa xe và trượt vào sau tay lái, cẩn thận khoá cửa lại. Nhờ có một kẻ tấn công hay một tên yêu râu xanh thì sao? Bao nhiêu bài báo cô đọc đã cảnh báo phụ nữ đừng vào xe một mình trong đêm? Cô thật ngốc khi để cảm xúc đẩy mình vào tình huống nguy hiểm và cô hít một hơi thật sâu. Cô phải lấy lại tự chủ.

Cô vẫn còn run rẩy và cơn mưa làm đèn đường phản chiếu ánh loang loáng trên những con phố ướt. Cô lái xe cực kỳ cẩn thận, không muốn xảy ra tai nạn. Cô không để ý chiếc xe đằng sau đến khi rẽ vào con phố tới khu nhà mình và chiếc xe ấy cũng rẽ theo. Căng thẳng, cô nhìn kỹ vào gương xe, cố xem loại xe đó là gì, nhưng ánh sáng đèn pha trước chiếu thẳng vào mắt nên cô chẳng nhìn thấy gì. Có phải cô đã bắn loạn cả tối nên đâm ra mắc chứng hoang tưởng? Cô nhanh chóng tìm chỗ đỗ và lái xe vào đó, quyết định chờ đến khi chiếc xe kia đi khuất rồi mới ra khỏi xe.

Nhưng chiếc xe kia đi chậm lại và đỗ vào chỗ trống bên cạnh xe cô. Đó là một chiếc Mercedes đen, và người đàn ông lái xe có mái tóc vàng lấp lánh như vầng hào quang trong ánh sáng bàng bạc lung linh của đèn đường.

Vẫn run rẩy, Claire gục đầu trên tay lái. Anh đã quyết nói chuyện với cô, và cô bắt đầu nhận ra anh sẽ không bỏ cuộc một khi đã quyết định. Sao cô từng nghĩ là anh văn minh nhỉ? Anh tàn bạo như bất cứ tên

cướp biển nào, và cô sợ anh cũng nhiều như yêu anh vậy bởi anh sẽ huỷ hoại cô nếu cô không tìm được cách giữ anh ở xa, để bảo vệ mình bằng sự đứng vững.

Anh gõ vào cửa kính xe và cô giật mạnh đầu lên.

“Mưa ngày càng to” Max nói, giọng nghệt lại qua cửa kính. Mưa tuôn rào rào chảy dọc theo cần gạt nước, như nhấn mạnh lời anh. “Ta vào nhà đi, em yêu. Em sắp ướt như chuột lột nếu đợi lâu hơn đây. Anh nghĩ một cơn bão nữa đang tới”.

Cô nao núng trước sự âu yếm ấy, kinh ngạc vì những lời đó buột khỏi lưỡi anh thật dễ dàng. Bao nhiêu phụ nữ đã bị lừa bởi những lời dối trá ngọt ngào ấy?

Anh sẽ không bỏ cuộc và đi cho khuất mắt, và cô thì quá mệt để ngồi mãi trong xe không biết đến bao giờ. Thu hết chút sức lực yếu ớt, cô ra khỏi xe và cẩn thận khóa cửa rồi hấp tấp bước lên vỉa hè, không nhìn anh.

Anh đưa tay ra mở cửa cho cô và ở ngay bên cạnh cô trong thang máy. Claire nắm chặt chùm chìa khoá, chuẩn bị sẵn sàng. Khốn khiếp anh ta, sao anh ta không thôi đi? Dù gì đi nữa? Dầu sao, chuyện này có ý nghĩa gì với anh ta chứ?

Nắm chắc cổ tay cô, anh đỡ lấy chùm chìa khoá và mở cửa, bước vào bật đèn rồi kéo cô vào cùng. Anh thả tay cô ra để đóng cửa và ném chùm chìa khoá lên chiếc bàn nhỏ kê cạnh cửa, chiếc bàn cô đã tìm ở một chợ đồ cũ và đã sửa lại.

Cô nhìn trân trân vào cái bàn, đó không phải là chiếc Nữ hoàng Anne, như chiếc trong sảnh nhà anh. Cô nhớ cách anh nhắc cô lên chiếc bàn thanh nhả đó và chuyển vào giữa hai đùi cô và trong giây lát cô nghĩ mình sắp xỉu, sau mọi chuyện. Chân cô run rẩy loạng choạng và có tiếng gầm rít xa xôi trong tai cô. Cô hít một hơi thật sâu hy vọng chút không khí có thể làm mình bình tâm lại.

“Ngồi đi”, Max nói cộc lốc, đẩy cô tới trường kỉ. “Em trông trắng bệch như xác chết. Em có thai à?”

Choáng người, cô nhìn anh bất lực, lún sâu trong tấm đệm khi chân cô cuộn lại dưới người. “Cái gì?” cô hồn hển.

“Em không ăn uống gì cả. Em xanh xao. Em sụt cân và thuốc lá làm em phát ốm”. Anh liệt kê mọi thứ ám ảnh anh kể từ lúc nguyên do này lần đầu nổ bùng trong tâm trí. “Em có nghĩ anh không hề để ý khi Sam mở cửa sổ cho em chiều nay? Sao em lại nói với ông ta chứ không phải anh?”

“Tôi chẳng nói gì với ông ấy cả”, cô phản đối, quăng luôn cả sự cân bằng bởi cách hỏi của anh. “Tôi không có thai!”.

“Em chắc chứ? Em đã đến chu kỳ tháng này chưa?”

Lần đầu tiên trong tối ấy màu đỏ tràn lên má cô. “Đó không phải việc của anh!”.

Mặt anh quả quyết khi đứng choán lấy cô. “Anh nghĩ đó là việc của anh. Anh không bảo vệ em tối đó, bất kỳ lúc nào tối đó, và anh không nghĩ em đã uống thuốc tránh thai, phải không?”. Biểu hiện trên nét mặt cô đủ trả lời. “Không, anh không nghĩ vậy”.

“Tôi không có thai”, cô ngoan cố nhắc lại.

“Anh biết. Em chỉ đang ăn kiêng thôi, phải thế không?”

“Không. Tôi quá mệt, đơn giản là vậy”.

“Đó là một triệu chứng khác”.

“Tôi không có thai!”, cô gào lên, rồi úp mặt vào hai bàn tay, kinh hãi bởi mất tự chủ như vậy.

“Em chắc chứ?”

“Phải!”

“Được rồi”, anh bất ngờ bình tĩnh nói. “Anh xin lỗi vì đã làm em khổ sở, nhưng anh muốn biết rõ. Giờ ngồi đây trong lúc anh lấy gì đó cho em ăn”.

Điều cuối cùng cô muốn ăn gì đó. Cô muốn anh ta ra khỏi nhà cô để cô đổ sụp xuống giường và ngủ vùi. Nhưng cô không thể tống cổ anh ta ra được bởi chân cô nặng như chì và bất ngờ chuyện đó chẳng còn đáng phải cố gắng nữa. Cô ngồi đó nhìn một cách vô hồn ra phía trước, tự hỏi sao cô lại ngốc đến vậy và không cân nhắc khả năng có thai, nhưng sự thực điều đó chưa bao giờ nảy ra trong suy nghĩ của cô cả. Tự nhiên đã bảo đảm cô không có thai, nhưng cô đã không nghĩ về chuyện này ngay cả sau đó. Đó là điều hay, bởi cô không chắc có thể chịu đựng thêm nỗi lo ấy. Sẽ thế nào nhỉ nếu cô có thai? Lúc này chuyện đó có ổn không? Cô có được ôm con trong tay mình không? Một đứa con của Max, với mái tóc vàng rực và đôi mắt xanh như biển. Bất thành linh nỗi thống khổ xuyên suốt người cô, bởi chuyện đó đã không xảy ra và cô ước gì nó đã có thể như vậy.

Cô hoàn toàn kiệt sức đến mức tiếp tục ngồi thẳng đòi hỏi quá nhiều sức lực. Với một tiếng thở dài nhẹ cô ngã lưng vào nệm ghế, mắt sụp xuống như bị kéo bởi sức mạnh không cưỡng lại được. Một bức màn đen bất ngờ chụp xuống, cô ngủ thiếp đi.

Khi Max trở lại phòng khách với cái khay chất đầy đồ ăn đã chọn, bánh xăng ụch, một cốc sữa cho Claire và một cốc cà phê cho anh, bởi anh cũng đói ngấu. Anh gắng nhận mọi lời buộc tội đầy tổn thương từ cô, nhưng anh cũng sẵn sàng ở đây suốt đêm, nếu cần, để giải thích chuyện này từ phía anh và thuyết phục cô rằng giữa họ đã có gì đó thật đặc biệt. Rồi anh thấy cô cuộn tròn trên nệm ghế, một tay co lại trong lòng và tay kia gác bên cạnh trong trạng thái mềm rũ chứng tỏ một giấc ngủ sâu. Tay cô nằm ngửa, lòng bàn tay hướng lên trên, những ngón tay cong cong, và anh nhìn chăm chăm về yếu ớt ngây thơ đặc biệt của bàn tay để mở màu hồng mềm mại. Trí nhớ thiêu đốt anh. Trong suốt tối họ đã ở cùng nhau, trong suốt cuộc ân ái điên cuồng và háo hức ấy, anh đã nắm tay cô lướt xuống cơ thể mình, và mọi cơ bắp giật lên phản ứng với những ngón tay dịu dàng khép chặt quanh anh. Giờ, anh cũng nảy lên phản ứng với kí ức ấy, cơ thể trở nên cứng ngắt và mồ hôi nhỏ thành giọt trên lông mày.

Anh âm thầm rửa và đặt cái khay xuống, đưa ham muốn vừa trỗi dậy dưới sự kìm chế sắt đá. Giờ không phải là lúc quyến rũ cô, dù anh có thể đánh thức cô dậy. Anh nhìn xuống khay đồ ăn rồi nhìn Claire đang ngủ thật sâu. Cô cần cả hai, đồ ăn và nghỉ ngơi, nhưng rõ ràng cơ thể cô đã dẫn dắt và ưu tiên trước cho giấc ngủ. Điều tử tế nhất bây giờ là để cô ngủ, dù như vậy có nghĩa là trì hoãn cuộc trò chuyện một lần nữa.

Cúi xuống, anh nhẹ nhàng vòng tay quanh người cô, một tay dưới gối và tay kia dưới lưng, bế cô lên dễ dàng. Đầu cô ngã sang bên dựa vào vai anh, hơi thở nhẹ của cô làm ấm da thịt anh xuyên qua lần vải áo, và anh đứng lặng một lúc ôm cô trong tay, mắt nhắm nghiền khi tận hưởng sự gắn gũi của cô, sự mềm mại của cơ thể cô trong tay anh và hương vị ngọt ngào phảng phất, khó nắm bắt của làn da cô. Trước đây anh vẫn chưa nhận thấy anh nhớ cô đến thế nào, nhưng giờ sự đau đớn ngọt ngào được ôm cô trong tay gần như làm anh rên lên. Cô vừa khít trong tay anh như chưa người đàn bà nào từng như thế. Max đã ôm rất nhiều thân thể mềm mại, run rẩy dựa vào anh và ở dưới anh, nhưng giờ anh chẳng còn nhớ bất kỳ ai khác. Chỉ có Claire. Cô làm anh cảm thấy mình thật kỳ cục, và điều đó làm anh khó chịu bởi đó có nghĩa là anh chưa hoàn thiện nếu thiếu cô.

Anh bế cô vào phòng ngủ và đặt cô xuống giường. Cô ngủ im thin thít thậm chí không một tiếng lẩm bẩm mà nằm đúng như anh đặt cô xuống. Với sự thành thạo của một người đàn ông đã cởi quần áo cho nhiều phụ nữ, Max gỡ chiếc áo khoác ngăn cô mặc, rồi kéo áo sơ mi khỏi váy. Đó là một chiếc áo lụa mỏng và dưới nó anh có thể thấy bờ ren của chiếc áo lót, nhắc anh nhớ về đồ lót cực kỳ gợi cảm cô đã mặc. Nhắc nhở anh? Anh lau văng trán đầm mồ hôi. Vấn đề của anh phải gạt sang một bên.

Luôn xuống bên dưới, anh cởi cúc và kéo khoá váy, rồi tuột chiếc váy xuống. Cô không mặc đồ lót mà mặc một chiếc váy lót dài bằng lụa và ren. Tay anh bắt đầu lấy bối khi cởi giầy cho cô và đặt chúng bên cạnh. Anh không dám đi xa hơn nữa. Không chỉ cô sẽ không thích bị lột trần mà anh đột nhiên sợ rằng sự kiểm chế của mình sẽ vỡ vụn nếu tiếp tục. Anh nghĩ về chiếc nịt tất sa tanh và ren cô đã mặc, chiếc quần lót mỏng dính và người anh trần ngập hơi nóng. Khốn kiếp. Anh rửa mặt một cách lạnh lẽo và giận dữ, buộc mình đứng tại chỗ. Sở thích các đồ lót gợi cảm của anh có khuynh hướng làm anh say mê quá đáng.

Không cần chút cố gắng nào, anh nâng cô lên và kéo chăn xuống rồi đặt cô vào giữa. Trông cô quá mỏi mệt, anh nghĩ, vén một món tóc khỏi thái dương cô. Khuôn mặt cô tái xanh và căng thẳng với quần thâm dưới mắt, nhưng thật nhẹ nhõm khi biết đó chỉ là do mệt mỏi chứ không phải sự căng thẳng đầu thai kỳ đã

tạo nên những dấu hiệu đó. Anh chưa bao giờ mất kiểm soát như vậy, không chỉ cơ thể mà cả trí óc. Anh luôn chắc chắn bạn tình được bảo vệ, sẵn lòng nhận trách nhiệm nếu cô ta không để ý chuyện này. Chỉ sau đó, anh mới giải phóng khả năng tình dục, đánh mất mình trong thú vui xác thịt. Nhưng với Claire, anh không kịp nghĩ tới chuyện này. Anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là chiếm lấy cô và mù tịt mọi chuyện khác. Thậm chí bây giờ anh vẫn bị ám ảnh bởi sự khẩn thiết sai khiến mà anh đã cảm nhận, bản năng giao phối nguyên sơ và đầy sức mạnh của động vật nắm quyền kiểm soát. Anh không thích cảm giác đó. Anh luôn nghĩ sức mạnh tâm trí có thể kìm chế sự thèm khát nhục dục của thể xác. Trí thông minh siêu việt, lạnh lùng của anh luôn nằm trong tầm kiểm soát, đến khi Claire hưởng ứng lại, và sự kìm chế của anh vỡ vụn dưới cơn dâng trào dữ dội của ham muốn.

[alobooks]

Anh không có được sự kiểm soát ấy, sự cân nhắc ấy để đưa cô tới giường. Anh chỉ nhắc cô lên chiếc bàn trong sảnh, tốc chiếc váy nhung đến tận eo và đi vào trong cô. Cô là một phụ nữ mỏng manh, thanh nhã, như được làm từ thứ đồ sứ đẹp nhất và anh đã chiếm lấy cô với tất cả sự thành thạo của một chiến binh xâm lược. Điều duy nhất giữ anh không hoàn toàn ghê tởm bản thân mình là kí ức về sự hưởng ứng của cô, cách cô dính chặt lấy anh, quấn quýt trong anh, những tiếng rên rỉ nho nhỏ trong cổ họng cô khi đón chào sự xâm chiếm của anh, cách cô đã hét lên và những cái xiết chặt ngọt ngào bên trong báo hiệu đỉnh điểm khoái lạc. Đằng sau cách xử sự xa cách là khả năng đam mê choán ngập anh và khiến anh khao khát cô. Anh muốn tất cả cô cho riêng anh thôi.

Nhận ra mình đang run rẩy với nhu cầu chiếm cô lần nữa, anh ngoảnh khỏi chiếc giường khi còn có thể. Nơi nào mà liên quan tới Claire thì sự tự chủ của anh hoàn toàn không đáng kể.

Anh đi vào phòng khách, nuốt vội vài cái bánh sừng ếch và uống tách cà phê vừa pha, không lo ngại chất caffeine ảnh hưởng lên cơ thể mình lúc đêm muộn thế này. Một nếp nhăn hằn sâu giữa đôi lông mày khi anh cân nhắc tình thế với Claire.

Đến tận tối đó, rốt cục anh vẫn không nghi ngờ khả năng nói chuyện với cô. Chưa bao giờ trong đời, anh bị từ chối bất cứ điều gì thực sự muốn. Trời đã phú cho anh một thuận lợi vô cùng lớn cả về khuôn mặt và thân hình với trí thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng lần đầu tiên anh không chắc sẽ thắng. Anh đã thấy phía sau tấm lá chắn của Claire, lần đầu tiên, thấy sự tổn thương thực sự của người phụ nữ và nhận ra sự cần thiết của lá chắn ấy. Cô cảm nhận quá nhiều, yêu quá sâu đậm, hiến dâng mình quá trọn vẹn... và sự phản bội như giáng một cú đấm mạnh vào trái tim quá yếu mềm ấy.

Bất cứ điều gì xảy ra, anh phải chắc rằng cô không thể trốn tránh anh được nữa, anh biết cô đủ rõ để nhận ra rằng đó là hàng rào phòng thủ đầu tiên của cô. Cô sẽ làm bất cứ điều gì có thể để tạo khoảng cách giữa họ, nếu không phải về thể xác thì là tinh thần. Thời gian ủng hộ cô. Nhanh thôi, anh sẽ phải trở về Dallas và họ sẽ bị chia cách bởi hơn 200 dặm, anh sẽ đến nhiều thành phố khác nữa, điều đó làm khoảng cách giữa họ xa hơn. Anh cân nhắc các lựa chọn, và một kế hoạch hình thành trong đầu. Điều duy nhất phải làm là đưa cô tới Dallas với anh, vấn đề là phải đưa được cô tới đó.

Anh dọn dẹp sạch sẽ rồi đi vào phòng ngủ kiểm tra, để yên tâm là cô vẫn ổn. Cô vẫn ngủ ngon lành, và màu hồng khoẻ khoắn bắt đầu trở lại trên đôi má khi cô nghỉ ngơi. Anh nhìn đồng hồ báo thức một cách suy tư rồi nhắc lên để tắt chuông báo thức, để cô ngủ lâu chừng nào cô cần. Anh viết một bức thư ngắn và để cạnh đồng hồ, rồi ra khỏi căn hộ. Anh đã có những kế hoạch cần làm và đêm nay chưa quá muộn để đưa những kế hoạch này vào thực hiện.

Một cái cười ngoác thoảng qua làm dịu đi vẻ khắc nghiệt trên khuôn mặt khi anh lái xe dưới đêm mưa Houston. Một cú điện thoại chắc sẽ không làm Rome bức bối tỉnh khỏi một giấc ngủ ngon. Xét cho cùng, chính cú điện thoại của Rome ba tuần trước đã kéo Max khỏi chiếc giường đã chia sẻ với Claire. Số phận có cách khiến mọi thứ phải lặp lại.

17. Chương 09 Part 1

CHƯƠNG 9

Sáng hôm sau, khi Claire tỉnh dậy, lần đầu tiên cô cảm thấy thực sự thư thái trong nhiều tuần. Cô nằm thư giãn trong cơn ngái ngủ, chờ chuông báo thức reo. Tiếng kim phút kêu tích tắc mà không hề có tiếng reo báo thức và cuối cùng cô mở choàng đôi mắt tò mò xem giờ là mấy giờ. Điều đầu tiên cô thấy là căn phòng rất sáng so với buổi sớm thế này, và điều thứ hai lúc đó đã là chín rưỡi. “Ôi, không!” Cô ghét bị muộn bất cứ chuyện gì, dù chỉ vài phút, và cô đã muộn nhiều hơn là vài phút. Đáng lẽ cô phải đi làm từ một tiếng rưỡi trước.

Cô trườn ra khỏi giường, vẫn hơi mất phương hướng bởi giấc ngủ quá dài và chằm chằm nhìn mình hoang mang. Sao cô lại mặc sơ mi và váy lót thay vì váy ngủ nhỉ? Rồi trí nhớ ùa về, và mặt cô nóng bừng. Max! Cô đã ngủ gục trên trường kỷ. Chắc Max đã đặt cô vào giường. Ít nhất anh ta đã không lột trần cô ra. Cô không thể chịu được điều này. Thật tệ vì anh ta đã thao túng cô quá dễ dàng trong lúc ngủ, cởi quần áo và đặt cô vào giường cứ như anh ta có mọi quyền để thân mật như thế với cô. Cô thích anh ta để mình ngủ trên ghế hơn.

Nhưng điều đó giải thích tại sao cô ngủ quá muộn. Anh không đặt chuông báo thức. Cô nhìn đồng hồ rồi để ý mẫu giấy bên cạnh. Cô đọc mà không buồn cầm lên. Bức thư được viết bằng những vạch đậm bởi một bàn tay mạnh mẽ. Đừng lo muộn giờ làm. Em cần nghỉ ngơi. Anh đã xử lý chuyện đó với Bronson rồi. Max.

Cô chộp mẫu giấy và vò nhàu với một tiếng kêu tuyệt vọng. Thật đúng cái cô cần, để anh ta “xử lý” chuyện đó với Sam! Anh ta sẽ nói gì nhỉ? Rằng đã đặt cô vào giường, rằng cô mệt đến mức anh để cô ngủ muộn? Sam sẽ phải lấy một trong những thư ký khác điều hành văn phòng và lý do cô đi làm muộn sẽ lan nhanh khắp cơ quan.

Dạ dày cô nhộn nhạo và cô nhận ra mình vừa đói vừa nhếch nhác vì ngủ thiếp đi trong bộ quần áo đi làm và còn nguyên trang điểm. Cô đã muộn giờ quá rồi nên vội đi làm bây giờ cũng chẳng có ích gì. Cô quyết định tận dụng thời gian. Sau khi tắm gội khá lâu và thông thả ăn sáng, cô cảm thấy khá hơn. Cô sẽ không đi làm trong bộ dạng nhàu nhĩ, mà sẽ trông thật chuyên nghiệp ngay cả điều đó có giết chết cô đi nữa.

Đã gần trưa cô mới bước vào văn phòng, nhưng bụng no nê thoải mái và tóc cô sạch sẽ, chải lật ra sau và búi lại một cách duyên dáng, cô mặc chiếc váy ưa thích, một chiếc váy ôm eo màu xanh lính thủy viễn trắng. Nỗ lực khích lệ tinh thần mình đã có tác dụng, hoặc giả đó là bởi cô đã có giấc ngủ bù. Dù bất cứ lý do nào, cô cũng cảm thấy hoàn toàn bình tĩnh. Đúng là có một thư ký khác tại bàn cô, một phụ nữ trẻ làm ở công ty này mới vài tháng và mắt cô ấy mở to ngạc nhiên khi thấy Claire. “Cô Westbrook! Cô đã cảm thấy khá hơn chưa? Ông Bronson nói rằng cô đã ngất xỉu tối qua và hôm nay không thể làm việc được”.

Chúa phù hộ Sam vì đã bao che cho cô! Claire điềm đạm nói, “Tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều, cảm ơn cô. Tôi đã rất mệt mỏi, không có gì khác”.

Cô trấn an cô gái trẻ và bảo cô ấy trở lại việc của mình. Khi ngồi vào bàn, Claire cảm thấy bình thường hơn, cứ như mọi thứ đã trở lại đúng chỗ. Rồi cửa văn phòng Sam mở ra và có người đứng trong ấy nhìn cô. Đó không phải Sam. Cô chưa bao giờ cảm thấy cái râm ran lan khắp người vì cái nhìn chăm chú của Sam hết. Không nhìn Max, cô gom các ghi chép trên bàn vào tập tài liệu cần đánh máy.

“Để chúng đây”, anh ra lệnh, đến đứng sau cô. “Anh đưa em đi ăn trưa”

“Cảm ơn, nhưng tôi không đói. Tôi vừa ăn sáng xong”.

“Thế thì em nhìn anh ăn vậy”.

“Cảm ơn, không”, cô nhắc lại. “Tôi còn nhiều việc phải làm...”

“Đây không phải chuyện cá nhân”, anh cắt ngang. “Nó liên quan đến công việc của em”.

Tay cô cứng đờ. Tất nhiên rồi. Tại sao cô lại không nghĩ về chuyện này nhỉ? Sam không còn cần thư ký nữa, nên cô cũng không còn việc này. Cô không thể trông chờ sự bảo đảm công việc dành cho người khác có thể áp dụng cho mình. Cô ngược đôi mắt choáng váng nhìn Max, cổ đương đầu với ý tưởng bỗng nhiên

thất nghiệp. Tất nhiên là vẫn có những việc khác. Houston là một thành phố đang phát triển và cô sẽ tìm được công việc khác, nhưng cô có thích nó nhiều không và liệu có được trả lương khá không? Dù căn hộ của cô không cao giá như của Max, nó cũng đẹp và ở vị trí tốt trong thành phố. Nếu phải cắt giảm chi phí nhiều, cô sẽ không thể trả tiền thuê nhà. Trong khoảnh khắc kinh hoàng cô thấy mình không chỉ mất việc mà còn mất cả nhà nữa.

Max đưa tay kéo cô đứng lên. Mắt anh lấp lánh với thắng lợi đã đạt được bằng cách thực hiện kế hoạch của mình. “Chúng ta sẽ tới nhà hàng Riley, giờ chưa phải đứng trưa, nên ta có thể lấy một bàn đẹp, tách biệt khỏi đám đông”.

Claire im lặng khi họ rời toà nhà và đi sang đường. Đang tiết xuân ẩm áp, nhiệt độ ban ngày lên tới 90 độ F, dù lúc này trời xanh thăm trong sáng, dự báo sẽ có dông vào buổi chiều. Ngay trên đoạn đường ngắn tới nhà hàng Riley, chiếc váy xanh lính thủy bắt đầu khiến cô thấy nóng. Lo lắng gặm nhấm cô. Cô đã bị để ý từ bao lâu rồi? Hai tuần? Một tháng? Mất bao lâu để chuyển Sam hoàn toàn sang việc nghiên cứu?

Họ tránh xa những người ăn trưa đông đúc tại nhà hàng Riley và lấy một bàn ở vị trí tách biệt đằng sau. Claire gọi một cốc trà lạnh, nhận được một cái nhìn nghiêm khắc của Max. “Em phải ăn chút gì đó. Em đã sụt cân và chỉ còn chút ít quý báu dự trữ thôi”.

“Tôi không đói”.

“Em đã nói rồi. Cái chính là em nên ăn dù không đói để dành lại số cân đã mất”.

Tại sao anh cứ băn khoăn về cân nặng của cô nhỉ? Cô đã sụt chỉ một hay hai pound gì đó, và dù vậy cô luôn giữ cho dáng dấp thanh mảnh. Cô có khối chuyện khác cần lo lắng. “Anh sa thải tôi à?” cô hỏi, giữ nét mặt trống rỗng.

Lông mày anh nhướng lên: “Sao anh lại sa thải em?”

“Tôi có thể nghĩ ra vài lý do. Điều trước nhất là công việc của tôi đã bị xoá sổ, từ lúc Sam không còn cần thư ký cho việc nghiên cứu nữa và dù ai dành cái ghế CEO hẵn cũng sẽ mang theo thư ký riêng”. Cô đáp trả cái nhìn của anh một cách thẳng thắn, đôi mắt sẫm màu khó dò và hơi căng thẳng, bất chấp nỗ lực giữ mọi biểu hiện bình thường. “Sự thật đó là một cơ hội tốt để loại trừ một nguy cơ bảo mật kém”.

Cơn giận trào lên làm tối đôi mắt anh. “Em không phải là một nguy cơ bảo mật kém”

“Tôi làm rò rỉ thông tin mật. Tôi đã tin lầm người nên tôi rõ ràng là kẻ không biết mình biết người”.

“Quý tha ma bắt chuyện này, anh...” Anh tự dừng lại, nhìn cô bằng đôi mắt sáng rực nheo lại. “Em không bị sa thải”, cuối cùng anh tiếp tục bằng giọng cộc lốc. “Em được điều chuyển đến Dallas, trụ sở của Spencer-Nyle”.

Sững sờ, cô há miệng để nói gì đó rồi ngậm lại khi chẳng có gì trong đầu. Chuyển công tác! “Tôi không thể đến Dallas!”

“Tất nhiên em có thể. Em có là đồ ngốc mới từ chối cơ hội này. Tất nhiên em không phải là thư ký điều hành của CEO, nhưng lương sẽ tăng cơ bản. Spencer-Nyle lớn hơn Bronson Alloys nhiều và trả lương nhân viên khá đầy”.

Nỗi sợ chớm vào đôi mắt, giọng nói cô. “Tôi không làm việc cho anh”.

“Em không làm cho anh”, anh dần từng tiếng. “Em sẽ làm việc cho Spencer-Nyle”.

“Theo cách nào? Cất vào kho những ghim giấy đã phân loại, để tôi không bao giờ chạm tay vào bất cứ thông tin có giá trị nào nữa phải không?”

Anh ngả qua bàn, cơn giận dữ biến đôi mắt thành màu xanh lá cây sẫm. “Nếu em chỉ nói thêm một từ về nguy cơ bảo mật, anh sẽ đặt em vắt qua chân anh bất cứ nơi nào chúng ta ở, cho dù giữa phố, hay trong nhà hàng”.

Claire thụt lại, bị cảnh báo bởi cái nhìn và vẻ dữ tợn ít kìm chế trên khuôn mặt anh. Sao cô lại nhầm lẫn khủng khiếp nghĩ anh ta vẫn minh chứ? Anh ta có khí chất của một kẻ hoang dã điên cuồng.

[alobooks]

“Giờ, nếu em đã xong những nhận xét mĩa mai này rồi, anh sẽ đưa cho em bản mô tả công việc”, anh nói lạnh băng.

“Tôi chưa nói là sẽ nhận việc này”

“Em có là đồ ngốc mới bỏ qua cơ hội đó. Như anh đã chỉ rõ, công việc của em tại Bronson Alloys không còn chỉ trong một thời gian ngắn nữa”. Anh nêu ra một con số mà mức lương hiện tại của cô chỉ bằng phân nửa. “Em có đủ sức gạt bỏ một cơ hội kiếm nhiều tiền như vậy không?”

“Vẫn còn khối việc khác ở Houston. Cả gia đình tôi ở đây. Nếu tôi chuyển tới Dallas, tôi chẳng có ai cả”.

Quai hàm anh bạnh ra, và mắt anh tối hơn. “Em có thể thăm họ vào cuối tuần”, anh nói.

Claire nhấp một ngụm trà, không nhìn anh. Sẽ thật ngốc nếu bỏ qua số tiền nhiều như vậy, dù điều đó có nghĩa là phải chuyển tới Dallas, nhưng dù thế nào bản năng của cô là gạt bỏ nó. Nếu chuyển tới trụ sở của Spencer-Nyle, cô sẽ ở trong phạm vi của Max, gặp anh hàng ngày và anh sẽ có quyền hạn với cô. Chính vì vậy cô không thể quyết định ngay được dù logic nói rằng nên chộp lấy cơ hội đó.

“Tôi sẽ suy nghĩ chuyện này”, cô nói với sự bướng bỉnh âm thầm mà gia đình cô đã phải thừa nhận.

“Rất tuyệt. Em sẽ có cơ hội này đến thứ hai”.

“Chỉ có ba ngày kể từ hôm nay!”

“Nếu em quyết định không nhận việc, sẽ phải tìm người khác”, anh chỉ rõ. “Quyết định của em không phải quá khó, hoặc em chuyển đến đó hoặc gia nhập danh sách thất nghiệp. Chỉ đến thứ hai thôi”.

Cô không thấy dấu hiệu thông cảm nào trong mắt anh, dù ba ngày dường như không đủ cho cô. Claire không háo hức thay đổi. Cô thích làm mọi chuyện từ từ, trở nên quen dần với thay đổi bằng những hành động chậm rãi. Cô đã sống cả đời ở Houston hoặc gần đó và đến thành phố khác đòi hỏi cô phải thay đổi cả cuộc sống. Mọi chuyện giờ đủ khó khăn nên không còn là mất mát trong một môi trường hoàn toàn mới.

Món ăn của Max được mang tới, và trong vài phút anh hoàn toàn chú tâm vào việc này trong khi Claire uống trà và lật đi lật lại ý tưởng này trong đầu. Cuối cùng cô gạt nó ra, bởi không thể quyết định lúc này, cô có những chuyện khác muốn hỏi anh.

“Anh đã nói gì với Sam?”

Anh nhìn lên: “Liên quan tới chuyện gì?”

“Chuyện tối qua. Cô thư ký làm thay nói Sam đã bảo cô ấy là tôi ngắt xỉu và hôm nay không làm việc được”.

“Ông ta thêm mắm thêm muối vào thôi. Sáng nay, khi ông ta hỏi anh đang làm cái quái gì mà theo đuổi và làm phiền em tối qua, anh nói với ông ta là nên nghĩ về mấy cái chuyện khốn kiếp của mình thì hơn và đó là điều tốt nếu ai đó bảo đảm em về nhà an toàn bởi em đã đổ sập xuống rồi”

“Tôi không đổ sập”.

“Thế à? Em có nhớ gì khi anh cởi quần áo em không?”

Cô nhìn đi chỗ khác, má cô nóng rần. “Không”.

“Anh không lừa đảo. Anh không lợi dụng một phụ nữ bất tỉnh. Khi anh ngủ với em lần nữa, em sẽ hoàn toàn tỉnh táo như quỷ vậy”.

Cô để ý thấy anh càng bực bội chừng nào thì âm sắc giọng anh càng mạnh mẽ chừng ấy, và lúc này, anh đang thực sự dần từng tiếng một. “Nếu tôi không tới Dallas”, cô đứng dậy nói khê, “đó chính là vì anh, bởi tôi không chịu nổi ở gần anh”. Rồi cô đi mất trước khi anh kịp nói gì, băng ngang phố chuẩn về nơi trú ngụ khá an toàn là văn phòng cô.

Max nhìn cô đi, mặt anh cứng lại. Anh không nghĩ là cô sẽ từ chối lời đề nghị công việc, nhưng giờ dường như cô có thể làm vậy và anh sợ là nếu để mất dấu cô bây giờ, anh sẽ mất cô mãi mãi. Chết tiệt, sau khi anh đã giật mọi sợi dây, cô phải nhận việc này!

* * * * *

Rome không vui vì cú điện thoại muộn mằn đêm trước. “Khốn kiếp, Max, tốt hơn đây là chuyện hay ho”, anh gầm gừ. “Jed đang mọc răng và nặng trĩu hết cả lên, chúng tôi vừa mới chợp mắt sau khi dỗ bé yên trở lại”.

“Hôn chúc Sarah ngủ ngon hộ tôi”, Max nói, buồn cười vì vẻ cáu tiết của Rome.

Rome rửa anh biển đi cho nhanh, từ xa Max nghe loáng thoáng tiếng cười của Sarah “Chuyện này quan trọng”, cuối cùng anh nói. “Văn phòng còn việc nào trống không? Việc nào cũng được?”

Họ làm việc với nhau ăn ý đến mức Rome không phí thời giờ hỏi những câu vớ vẩn, như dành cho ai, và tại sao. Họ tin vào bản năng và kế hoạch của nhau. Rome im lặng một lúc, bộ não thép lướt qua các khả năng. “Delgado ở bộ phận tài chính sẽ được chuyển tới Honolulu”.

“Ôn chúa, anh ta đã giật dây nào để dành được điều này?”

“Anh ta hiểu biết tiền bạc”.

“Được rồi, ai thế chỗ anh ta?”

“Ta đang bàn về việc đưa Quinn Payton từ Seattle về”.

Đến lượt Max im lặng. “Tại sao không phải là Jean Sloss ở bộ phận nghiên cứu và phát triển? Cô ta có bằng cấp về tài chính kinh doanh, và cô ta làm tốt công việc khốn kiếp đó. Tôi nghĩ cô ta là mẫu người điều hành”.

Đến lúc này Rome đã hiểu tất cả những chuyện này xoay quanh cái gì. “Anh gợi ý ai thay thế Jean Sloss? Tôi đồng ý là cô ấy đáng được thăng chức, nhưng cô ấy khá giỏi nên việc thay thế không dễ dàng”

“Tại sao không phải là Kali? Cô ấy thích làm việc ở bộ phận nghiên cứu và phát triển, và đó sẽ là cơ hội để cô ấy vào vị trí quản lý. Cô ấy hiểu biết công ty này”

“Chết tiệt, cô ấy là thư ký của tôi!” Rome rống lên. “Sao anh không đi mà điều chuyển thư ký riêng của anh?”

Max đã cân nhắc chuyện này, nhưng không nghĩ Claire chịu nhận việc ấy. Suy nghĩ thứ hai, là thư ký của Rome sẽ quá thân cận và cũng làm công việc khó khăn. “Thôi, quên Kali đi. Caulifield, tay chánh văn phòng ... tên thư ký của ông ấy là gì nhỉ? Bằng cấp của cô ta tốt đấy, và cô ta đầy tham vọng. Carolyn Watfort, đúng vậy”.

“Tôi khó mà nuốt trôi chuyện này. Chúng ta không có thói quen chơi trò luân phiên công việc. Vậy ai sẽ đảm nhận vị trí của Carolyn Watfort?”

“Claire Westbrook”.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Rome nói “Quý tha ma bắt tôi đi”, và Max biết anh không cần giải thích thêm nữa.

“Tôi biết mình có thể làm gì. Điều chuyển nhiều người như vậy mà chỉ báo trước ngắn ngủi thế không dễ đâu. Tôi có thể báo cho anh lúc nào đây?”

“Trước bữa trưa mai”, Max nói.

“Khỉ thật!” Rome khịt mũi và gác máy, nhưng anh đã gọi điện trước 10 giờ báo tin lành. Rome Mathews là một người đề xuất và thực hiện. Khi anh quyết định làm gì, tốt nhất là đừng có ngáng đường anh, và nói chung Anson Edwards thường cho anh rảnh tay

Max không nghĩ thuyết phục Claire chuyển đi còn rắc rối hơn là khiến Rome làm náo động cả văn phòng, nhưng lẽ ra anh nên biết điều này. Anh đã mắc nhiều sai lầm trong quan hệ với cô, những lỗi lầm mà đáng

lẽ anh nên biết trước là sẽ trở lại ám ảnh anh. Nếu anh có thể khiến cô tới Dallas, anh sẽ có nhiều thời gian để thuyết phục cô anh không hoàn toàn là một tên con hoang. Nếu phải mất thời gian để xây dựng lòng tin của cô, anh sẵn sàng dành thời gian. Anh đã làm cô tổn thương, và nhận thức đó ăn mòn anh. Claire buộc tội anh về việc chia cuộc đời thành nhiều ngăn thật đúng. Anh không cho phép Claire nghĩ anh lợi dụng sự cô độc của cô nhằm mục đích moi thông tin. Giờ anh không thể khiến cô lắng nghe mình nữa và anh cảm thấy lạnh buốt trong lòng bởi nếu như vậy thì cô không còn tin anh nữa. Anh đã phá huỷ lòng tin nơi cô, và bây giờ anh mới nhận ra lòng tin ấy hiếm hoi và quý giá thế nào.

* * * * *

Claire làm những công việc vặt thường lệ sáng thứ bảy, thấy thoải mái trong những việc hàng ngày, khi cô cố sắp xếp lại suy nghĩ của mình và ra các quyết định hợp lý. Cô lau chùi và đánh bóng sàn bếp, cọ rửa toàn bộ phòng tắm, giặt quần áo, thậm chí còn lau cả cửa sổ, cổ đốt lên cơn giận đã thiêu cháy cô. Trong cơn choáng váng, cô nhận ra mình không chỉ giận dữ mà còn cực kỳ điên tiết. Cô vốn là người điềm đạm, thậm chí cô không thể nhớ được lần cuối cùng mình thực sự giận dữ, giận đến mức muốn ném một vật gì đó và hét đến xé phổi là khi nào. Đồ khốn, sao anh ta dám! Sau khi nhấn tâm lợi dụng cô, giờ anh ta lại trông chờ cô rút bỏ nơi chôn rau cắt rốn và thay đổi cả cuộc sống của mình, đồng ý chuyển đến thành phố khác và ném mình vào mối liên hệ tiếp với anh ta. Anh ta đã nói cô sẽ không làm việc cho anh, nhưng cô sẽ ở cùng toà nhà, cùng thành phố, và anh ta đã nói rõ là không nghĩ mọi chuyện giữa họ đã kết thúc. Anh ta đã nói chuyện đó thế nào nhỉ? “Khi anh ngủ với em lần nữa, em sẽ hoàn toàn tỉnh táo.” Lần nữa? Đó là từ chính.

18. Chương 09 Part 2

Sự trớ trêu của anh ta khiến cô rối bời vì tức giận và cô tự cầu nhàu khi dọn dẹp nhà cửa. Thật kỳ quặc nhưng cô không thể nhớ đã từng giận dữ khi Jeff bỏ cô đi với Helene. Cô quá mệt mỏi và mang nặng đau buồn vì đứa bé, và cay đắng chấp nhận Jeff sẽ muốn ai khác, nhưng cô không giận dữ. Chỉ có Max đã chạm vào cô đủ sâu để tìm thấy tận cùng đam mê bên trong. Anh đã lôi ra mọi tình cảm, sự xúc động mà cô đã dành cả cuộc đời để kìm chế và bảo vệ: tình yêu, ham muốn mãnh liệt, ngay cả sự giận dữ.

Cô vẫn yêu anh, cô không cố dối mình về điều này. Cô yêu anh, cô cháy lên vì anh, cô muốn anh và mặt khác của đồng xu là cơn giận khủng khiếp. Đó là quy định của tự nhiên rằng mọi hành động đều có một phản ứng cân bằng, và đó cũng là sự chân thực của cảm xúc. Nếu cô không yêu anh quá nhiều như vậy, cô có thể phủi tuốt sự phản bội và chấp nhận nó như một bài học về việc tin lầm người. Nhưng bởi yêu anh, cô muốn lắc anh đến lúc rằng anh va vào nhau lập cập. Cô muốn hét vào giả định ngạo mạn rằng cô là của anh, để cho anh chiếm đoạt và cô muốn cho anh thấy giả định ấy đã sai bét thế nào.

Cô có thể bảo anh ta đi mà giữ lấy công việc của mình, quay lưng lại và bỏ đi. Điều đó cho anh ta biết là không thể lợi dụng cô nữa và trông chờ cô lại ngã vào giường anh ta bất cứ lúc nào anh ta vẫy tay ra hiệu. Điều đó sẽ cho anh ta thấy cô hoàn toàn có khả năng sống thiếu anh ta... phải thế không? Hay thay vào đó là thú nhận rằng anh ta đã làm cô tổn thương sâu sắc tới mức không thể đương đầu với việc gặp gỡ anh hàng ngày? Cô phải thú nhận rằng gia nhập đội quân thất nghiệp khi được đề nghị một công việc tốt là một hành động quyết liệt phi lôgic. Anh ta sẽ biết là đã làm cô đau lòng đến mức nào, và lòng kiêu hãnh đòi hỏi cô phải dựng lên một tấm bình phong tốt. Dẫu sao nó cũng cần thiết để cô tự bảo vệ, ngăn anh ta không biết sự phản bội ấy đã làm cô tổn thương sâu sắc đến mức vết thương lòng vẫn còn rỉ máu.

Nhưng cô còn lựa chọn nào khác? Nếu tới Dallas, cô sẽ phải chơi trong bàn tay anh ta, nhảy theo điệu của anh ta như một con rối trên dây vậy.

Claire đuổi thẳng người khi đang phủi bụi, miệng mím lại cương quyết và mắt đầy suy tư. Điều cô phải làm là không cho phép Max còn là một nhân tố trong quyết định của mình nữa. Đó là công việc của cô, tương lai tài chính của cô và cô không cho phép cơn giận dữ lu mờ phán đoán của mình. Ngay cả nếu tới Dallas

đi nữa, cô sẽ không phải nhảy theo điệu của Max. Khi nói tới điều này, cô là một phụ nữ, không phải một con rối. Lựa chọn ấy, quyết định ấy chính là của cô.

Nhìn vào chuyện đó từ một quan điểm logic như vậy, cô biết mình sẽ nhận việc này. Có lẽ đó là cách tốt nhất để dựng lên một bình phong thật hiệu quả. Nếu cô tiếp tục sống như bình thường, dường như Max không còn ảnh hưởng quá nhiều đến trái tim cô nữa, và chỉ cô mới biết sự thật này mà thôi.

Một khi đã quyết định, cứ như đã cắt bỏ được một gánh nặng. Nói với gia đình mới là chuyện khó, Claire chọn nói với Martine đầu tiên. Chiều hôm đó, cô lái xe tới nhà Martine ở ngoại ô, một khu vực sang trọng thể hiện chính xác thành công kép của cả Martine lẫn Steve. Dù vậy, ngôi nhà của Martine không hề lạnh lẽo và không phải là một hình ảnh hoàn hảo. Nó phản chiếu tính cách nồng ấm và thân thiện của Martine, cũng như niềm vui về những đứa con của chị. Một chiếc xe đạp ba bánh đỗ gần bậc cấp đầu tiên, và một quả bóng đỏ nằm dưới một bụi cây được xén tỉa cẩn thận, tất cả đồng đồ chơi lộn xộn vui tươi đó ở trong khoảng sân sau có hàng rào, bao quanh một bể bơi. Đó là một ngày chủ nhật đầy nắng ấm, Claire đi thẳng ra sau nhà. Khi cô vòng qua góc nhà, tiếng gót giày gỗ lạch cạch trên những phiến đá lát báo cho Martine biết sự hiện diện của ai đó và chị lười biếng mở mắt. Đúng như Claire nghĩ, chị cô đang nằm dài trên một chiếc ghế xếp, lười nhác phơi nắng trong bộ bikini trắng nhỏ xíu hẳn sẽ làm anh Steve ngêth thở khi nhìn thấy. Ngay cả khi không hề trang điểm, với mái tóc vàng óng túm lại đằng sau thành một đuôi ngựa rồi tung trong một sợi cao su bình thường, Martine vẫn cực kỳ đẹp và gợi cảm.

“Lấy ghế ngồi đi”, chị uể oải mời. “Chị sẽ ôm em, nhưng chị đang dính dớp đầy dầu bắt nắng”

“Bọn trẻ đâu rồi?” Claire hỏi, ngồi vào chiếc ghế dài và chống chân lên. Ánh nắng mặt trời tạo cảm giác thật tuyệt, ấm nóng và sạch sẽ và cô hướng mặt về phía mặt trời như một bông hoa.

“Một bữa tiệc sinh nhật mà bọn trẻ chơi đùa với giày trượt. Đó là sinh nhật bạn thân nhất của Brad. Bữa tiệc giày trượt suốt cả một ngày”. Martine vui sướng nói. “Và anh Steve chơi gôn với khách hàng. Hôm nay có lẽ là ngày duy nhất chị được ở một mình đến lúc cả hai đứa lại đi học, nên chị đang hưởng thụ nhiều nhất ngày này”.

“Em có nên về không nhỉ?” Claire trêu.

“Em dám à. Với lịch làm việc của chị em mình, chúng ta có gặp nhau được mấy đâu”.

Claire nhìn xuống, nghĩ về quyết định của cô sáng nay. Giờ cô là người duy nhất bắt đầu nhận ra gia đình cô gắn kết chặt chẽ đến mức nào, dù không sống phụ thuộc kinh tế vào người khác; rời xa họ sẽ là sự chia ly đau đớn. “Sẽ thế nào nếu chị còn gặp em ít hơn nữa? Nếu em chuyển đến Dallas thì sao?”

Martine đứng phắt dậy trên chiếc ghế dài, đôi mắt xanh mở to sững sờ. “Cái gì? Sao em lại chuyển tới Dallas? Còn công việc của em thì sao?”

“Em đang được đề nghị một công việc ở Dallas. Dù sao, em cũng không còn việc ở đây nữa”.

“Tại sao không? Chị nghĩ em và Sam cực kỳ gắn bó mà ”.

“Đúng vậy, nhưng Sam, công ty của ông ấy bị tập đoàn Spencer-Nyle có trụ sở ở Dallas mua lại rồi”.

”Chị đã đọc chuyện này trên báo, nhưng vẫn hy vọng điều đó không xảy ra. Vậy nó đã kết thúc rồi phải không? Nó xảy ra khi nào, và dù vậy, chuyện đó ảnh hưởng gì tới em? Họ chắc chắn không sa thải Sam. Ông ấy là bộ não của Bronson Alloys. Sao em không tiếp tục làm thư ký của ông ấy?”

“Hôm qua đã ký bản thoả thuận cuối cùng”. Claire nhìn xuống tay cô, ngạc nhiên khi thấy những ngón tay xiết chặt vào nhau. Cô cố thư giãn. “Sam sẽ hoàn toàn làm công việc nghiên cứu nên ông ấy không cần thư ký nữa”.

“Tệ thật. Chị biết ông ấy quý em thế nào. Nhưng cũng tốt khi em đã có một đề nghị khác. Công ty đó là gì?”

“Spencer-Nyle”.

Mắt của Martine mở lớn. “Trụ sở của công ty ấy! Chị thực sự ấn tượng, và chắc em cũng đã gây ấn tượng với ai đó rồi”

“Không hẳn”. Claire hít một hơi thật sâu. Chuyện này không dễ hơn chút nào, nên cô quyết định nói thẳng. “Max Benedict tên thật là Maxell Conroy, và anh ấy là phó chủ tịch của Spencer-Nyle”.

Suốt trong năm giầy Martine chỉ nhìn Claire trân trân với vẻ sững sờ. Rồi màu đỏ tràn lên hai má và chị đứng dậy, nắm tay xiết chặt. Chị hiếm khi chửi rủa, nhưng đó là lựa chọn của chị chứ không phải thiếu từ. Giờ chị dùng mọi từ đó, vừa đi đi lại lại vừa nguyên rủa Max với mọi lời thóa mạ tồi tệ nhất mà chị nghĩ ra được, sáng tác những tổ hợp mới khi đã tuôn hết những gì đã biết. Chị chẳng cần nghe chi tiết cũng biết Claire bị tổn thương. Martine hiểu Claire rất rõ và chị cô bảo vệ em dữ dội bởi cô là một trong những người mà chị yêu quý.

Khi Martine tỏ dấu hiệu dịu xuống, Claire lặng lẽ cắt ngang. “Chuyện đó phức tạp hơn bởi chính em đã đưa cho anh ta thông tin mật mà anh ta cần để Spencer-Nyle tiến hành vụ thôn tính. Điều đó giải thích tại sao anh ta lại tới đây, tại sao anh ta lại thể hiện quan tâm tới em quá nhiều như vậy. Em đã buột ra tất cả như một con ngốc”.

“Chị sẽ xé xác hắn ra”, Martine nổi xung, bắt đầu đi đi lại lại như một con hổ cái trong chuồng. Rồi chị dừng lại, có một biểu hiện kì lạ trên mặt. “Nhưng em sắp tới Dallas với anh ta?”

“Em sẽ tới Dallas vì công việc”, Claire khẳng định. “Đó là điều hợp lý duy nhất em làm được. Em thậm chí còn khờ hơn trước nhiều nếu em cố tình chọn thất nghiệp thay vì một công việc tốt. Lòng tự trọng không giúp trả các hoá đơn đâu”.

“Phải, đó là điều hợp lý cần làm”, Martine nhắc lại và ngồi xuống. Chị vẫn có vẻ kì lạ trên mặt, cứ như cố nghĩ thông chuyện gì và nó vẫn chưa thật ăn khớp. Rồi một nụ cười chậm rãi bắt đầu hiện lên nơi khoé mắt chị. “Anh ta chuyển em đi để em sẽ ở đó với anh ta, chính là vậy, phải không? Người đàn ông này yêu em!”.

“Không phải đâu”, Claire nói, cổ họng nghẹn lại. “Nói dối và phản bội không phải là những dấu hiệu tốt của tình yêu. Em yêu anh ấy, nhưng chị đã biết rồi, phải không? Em không nên yêu anh ấy, không phải lúc này, nhưng em không thể lúc yêu lúc không như một cái van được. Đừng bảo em tin rằng anh ta đã từng thấy điều gì đó ở em ngoại trừ phương tiện để đi đến kết cục”.

“Nhưng nghĩ về chuyện này, anh ta luôn ngắm em... ồ, chị không mô tả được”, Martine mơ màng. “Cứ như là anh ta quá khao khát em, cứ như anh ta muốn thu hút em. Chỉ nhìn anh ta ngắm em cũng làm chị run rẩy. Run rẩy với nghĩa tốt, nếu em hiểu điều chị muốn nói”.

Claire lắc đầu. “Chuyện này không phải vậy. Chị đã thấy anh ấy”, cô nói, cảm thấy cơ thể lại căng lên. “Anh ấy thật điển trai, điều đó làm em ngưng thở khi nhìn anh ấy. Sao anh ấy phải quan tâm tới em chứ, ngoại trừ vì thông tin anh cần?”

“Sao lại không ? Theo chị anh ta có ngốc mới không yêu em”.

“Thế thì tất cả đàn ông đều ngốc hết rồi” Claire chán nản chỉ rõ.

“Vớ vẩn. Em không cho họ yêu em. Em không bao giờ để bất cứ ai gần em đủ để hiểu em, nhưng Max thông minh hơn tất cả những kẻ khác. Tại sao anh ta lại không yêu em được?”, Martine nồng nhiệt hỏi.

Đối với Claire thật khó để nói ra điều ấy, hầu như không thể được. Cổ họng cô nghẹn ắng. “Bởi em không xinh đẹp như chị, đó dường như là điều đàn ông mong muốn”.

“Tất nhiên em không đẹp giống chị! Em đẹp như chính em vậy”. Martine tiến đến gần Claire và ngồi trên chiếc ghế xếp cùng cô, khuôn mặt đáng yêu nghiêm nghị bất ngờ. “Chị rực rỡ, chói sáng, nhưng đó hoàn toàn không phải phong cách của em. Em có biết anh Steve đã từng nói với chị thế nào không? Anh nói anh ước chị giống em hơn, rằng chị nên suy nghĩ trước khi hành động. Tất nhiên chị đã đâm anh ấy, và hỏi anh ấy còn thích gì nữa ở em. Anh ấy nói thích đôi mắt to nâu sẫm của em, anh ấy gọi đó là ”đôi mắt trên giường ngủ“, và chị sẵn lòng đâm anh thêm vài quả nữa! Tóc vàng mắt xanh như chị thì cả đồng, nhưng có bao nhiêu người tóc vàng mắt nâu chứ? Chị chết đi được vì ghen tị, bởi em chỉ cần chiếu đôi mắt sẫm màu đó vào một người đàn ông là anh ta sẵn sàng đổ sập dưới chân em rồi, nhưng dường như em không bao giờ biết điều này và rốt cục anh ta đành từ bỏ”. Bất ngờ, Martine ngừng thở, mắt chị mở to: “Max vẫn chưa bỏ cuộc đấy chứ?”

Claire nhìn chị trân trân, không thể tin Martine xinh đẹp đã từng thấy điều gì đó ở cô đáng để ghen tị. Rồi bởi, cô nói: “Max còn không biết hai từ đó lại được dùng cùng nhau cơ”. Rồi cô nhận ra mình vừa thú nhận, và đỏ bừng mặt. Cô thường không nói thật với bất cứ ai, ngay cả chị gái, nhưng cô đang tìm hiểu vài điều về bản thân mà trước đây cô chưa bao giờ từng ngờ vực. Có thực là cô đã giữ mọi người cách xa mình, rằng cô không để họ đến gần đủ để quan tâm? Trước đây, cô đã không nhìn chuyện này từ góc đó, cô đã nghĩ rằng cần giữ một khoảng cách giữa mình và người khác nên cô không chú ý, không nghĩ là người đó bị giữ ngoài tầm tay.

“Max không bỏ em một mình. Anh ấy khẳng khái là chuyện đó chưa kết thúc. Anh ấy bị gọi về Dallas”, cô giải thích chắc chắn. “Lúc anh trở lại Houston, em vừa phát hiện tên thật của anh ấy và việc anh ấy làm ở đây. Anh ấy gọi điện, nhưng em từ chối ra ngoài với anh ấy. Nên giờ em bị chuyển tới Dallas”.

“Tối chỗ anh ta. Một hành động khôn ngoan”, Martine nhận xét.

“Vâng, em biết tất cả chuyện này. Em biết anh ấy phản ứng thế nào trước thách thức và đó là tất cả những gì em có ý nghĩa với anh ấy. Chị thử nghĩ bao nhiêu phụ nữ từng từ chối được anh ấy?”

Martine suy nghĩ, rồi rầu rĩ thú nhận: “Chắc em đứng một mình rồi”.

“Vâng. Nhưng em phải có việc làm, nên em sẽ đi”. Thậm chí khi nói những từ này, Claire tự hỏi cô còn có thể làm được gì nữa không. “Chị sẽ làm gì nếu ở vị trí của em?”

“Chị cũng sẽ đi”, Martine thú nhận và phá lên cười. “Hẳn là chúng ta giống nhau hơn em nghĩ. Chị biết chị không bao giờ để anh ta nghĩ anh ta làm chị phải bỏ chạy!”.

“Chính là vậy”. Đôi mắt nâu sẫm của Claire gần như chuyển thành đen. “Anh ta làm em điên tiết tới mức em có thể phun phì phì được”.

Martine giờ ngay nắm đấm hiểu chiến lên. “Em yêu quý, hãy làm hấn ta điều đúng!” Nhìn cơn giận dữ hiển hiện trên khuôn mặt Claire Martine muốn nhảy múa quanh sân. Claire quá thường xuyên giữ mọi xúc cảm trong lòng, che giấu sự tổn thương của cô trước mọi người xung quanh. Ngay cả khi cô mất đứa trẻ, Claire xanh xao và lặng lẽ. Chỉ có Max kéo cô ra khỏi sự điềm tĩnh ấy. Chắc Claire không nghĩ rằng Max quan tâm tới cô chút nào, nhưng Martine đã thấy Max nhìn em chị, và nghĩ Claire thực sự đánh giá thấp sức quyến rũ của cô với anh. Không nghĩ ngờ gì nữa, anh ta thích thách thức. Anh ta có ngọn lửa tự tin ngạo mạn ấy trong mắt. Nhưng Claire không nhận ra rằng cô vẫn là một thách thức, với sự lặng lẽ và sáng suốt của cô, và chiều sâu của tính cách cô. Nếu Martine hiểu đúng, Max sẽ bị mê hoặc bởi sự tính cách phức tạp của Claire. Và, quỷ tha ma bắt anh ta, nếu anh ta còn làm Claire đau lòng, anh ta sẽ phải trả lời Martine về chuyện này!

Claire cảm thấy mình vừa có một quyết định quan trọng, nhưng cô rất bình tĩnh, dù cho suy nghĩ thay đổi cuộc đời hoàn toàn cũng là một quyết định đau đớn. Cô đã sống trong căn hộ ẩm cúng, bình yên của mình suốt 5 năm trời, thật đau lòng khi nghĩ về việc ra đi, nhưng cô biết mình đã có lựa chọn duy nhất đúng. Chỉ là cô thích thay đổi diễn ra chậm rãi để có thể điều chỉnh theo, hơn là sự vội vàng rồi bởi.

Đêm đó, cô ngồi trong yên lặng, nhìn xung quanh và cố buộc mình quen với ý tưởng về một căn hộ mới, một thành phố mới. Cô không có tâm trạng xem ti vi hay nghe nhạc và quá lo âu để tìm sự nương náu trong một cuốn sách. Có những kế hoạch cần thực hiện, công việc cần làm. Cô phải tìm căn hộ khác, xúc tiến các dịch vụ điện nước, đóng gói đồ đạc... và chào tạm biệt gia đình. Martine đã biết chuyện, nhưng mẹ Alma là người khó tính. Đây cũng không hẳn là tạm biệt, nhưng sự tiếp xúc dễ dàng với gia đình sẽ chấm dứt. Khoảng cách giữa họ đủ lớn để cô không thể chỉ vào ô tô và lái đi bất cứ lúc nào nảy ra ý định.

Chuông cửa reo, và cô ra mở cửa không hề suy nghĩ. Max đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn xuống cô với ánh mắt lấp lánh khác thường. Tay Claire sững lại trên nắm đấm cửa. Cô không lùi lại để anh vào nhà. Tại sao anh ta không để cô yên? Cô cần thời gian để quen với những xáo trộn lớn lao cô vừa gây ra trong cuộc đời mình.

Mắt anh lấp lánh hơn khi nhận ra cô sẽ không mời anh vào. Anh đặt tay lên tay cô và nhẹ nhàng nhưng dứt khoát bứt nó khỏi nắm cửa rồi tiến tới, ép cô lùi vào căn hộ. Anh đóng cửa sau lưng. “Em đang ngồi đây ủ ê nghiền ngẫm à?” anh hỏi ngắn gọn, liếc quanh căn hộ yên ắng.

Claire tránh xa anh, mặt kín như bưng. “Phải, tôi đang suy nghĩ”.

Thói quen mạnh mẽ đã hình thành trong thời gian ngắn họ ở cùng nhau. Claire tự động vào bếp và pha một tách cà phê, rồi quay ra thấy anh đang dựa vào ngưỡng cửa, vẫn ngắm cô theo cái cách làm cô muốn kiểm tra mọi khu vực để chắc chắn là chúng vẫn cài kín. Cô sẽ phải lướt qua anh để vào phòng khách, nên cô chọn duy trì khoảng cách tương đối an toàn giữa họ và đứng nguyên tại chỗ. “Chắc anh đã biết rõ”, cô nói, ném từng từ vào sự im lặng giữa họ. “Tôi đã quyết định nhận việc này”.

“Có phải em đang nghĩ về chuyện đó không?”

“Đó là thay đổi lớn”, cô lạnh nhạt trả lời, sử dụng từng chút tự chủ mà cô có. “Anh không lường lự chút nào khi chuyển từ Montreal tới Dallas nhỉ?”

[alobooks]

Sự tò mò làm cái nhìn của anh thêm sắc bén. “à, phải, anh đang muốn hỏi em chuyện này. Chính xác là em đã phát hiện ra họ của anh thế nào?”

“Tôi đọc một bài báo viết về Spencer-Nyle trên tạp chí. Nó có ảnh của anh”.

Anh ung dung bước vào bếp, và Claire quay đi để lấy hai cái cốc khỏi tủ. Trước khi cô kịp quay lại, anh đã ở ngay sau, cánh tay anh chống vào tủ cạnh người cô, hoàn toàn bao bọc cô. “Anh đã định nói với em ngay sáng đó, khi chúng mình tỉnh dậy” anh nói, đầu hướng tới cái hòm nhỏ ở tai cô. Claire hít một hơi và ngoảnh đi, vừa giận dữ vừa hoảng sợ bởi đụng chạm nhẹ nhất của anh cũng khiến tim cô chạy đua. Anh phớt lờ cử động từ chối của cô và rúc vào tai cô lần nữa, tiếp tục giải thích dù cô muốn nghe hay không. “Nhưng cú điện thoại đó đã cắt ngang mọi chuyện và vào lúc anh trở lại Houston thì em đã phát hiện ra rồi, cái vận may chết tiệt của anh!”

“Chẳng có vấn đề gì”, cô phản kháng yếu ớt. “Anh đã nói gì nhỉ? Nhân tiện, em yêu, anh chính là điều hành của công ty đang nhắm mua lại công ty em và anh đang lợi dụng em để thu thập thông tin?”. Cô nhại lại giọng nuốt âm quý tộc của anh và thấy tay anh siết lại trên tủ bếp trước mặt cô.

“Không, anh không hề nói vậy”. Anh giật ra xa cô, và Claire quay lại, ôm cốc cà phê trước ngực, thấy anh đang nhìn cô đăm đăm với ánh tàn nhẫn hiển hiện trong mắt. “Cho đến lúc em vào giường với anh, anh chẳng nói gì hết. Cố thuyết phục em hoá ra là lãng phí thời gian”.

“Ồ?” cô hét lên. “Tôi nghĩ anh thậm chí vô lý khi nghĩ anh có thể trở lại đời tôi và tiếp tục nơi anh bỏ lại, sau những gì anh đã làm!”. Cô giơ cái cốc xuống tủ bếp và nhìn chúng trần trối trong kính hải. Nếu cô đập vỡ chúng thì sao? Cô chưa bao giờ mất bình tĩnh, chưa bao giờ la hét hay ném vật gì hay đập chúng xuống, nhưng giờ đây, dường như cơn giận của cô quá gần bề mặt nên Max có thể lòi nó ra bất cứ lúc nào anh ta nói chuyện với cô. Cô đang phản ứng theo cách hoàn toàn không giống mình chút nào. Cũng có thể, cô nghĩ một cách cứng cổ, cô đã khám phá ra sự thật về bản thân mình mà trước đây cô chưa từng nghi ngờ. Max có tài trong việc tạo nên những phản ứng quá khích ở cô. Cô hít một hơi thở nhẹ nữa, cố lấy lại kiểm soát: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Anh nghĩ hẳn em sẽ muốn biết nhiều hơn về công việc trước khi quyết định”, anh nói nhỏ, nhìn giận dữ. Anh vừa tự thú nhận rằng đang nói dối. Anh chỉ muốn gặp cô, không còn lý do nào khác.

“Tôi đánh giá cao ý nghĩ ấy”, Claire nói, xa vời như mặt trăng. Cô rút cà phê vào cả hai cốc và đưa một cốc cho anh, rồi ngồi lên chiếc bàn nhỏ trong bếp, cái bàn chỉ vừa đủ lớn cho hai người. Max lấy cái ghế ngồi đối diện với cô, vẫn bực bội khi uống cà phê.

“Rồi sao?” vài phút sau cô giục, khi anh vẫn chẳng nói một lời.

Nếp nhăn ở anh hẳn sâu hơn. “Em sẽ là thư ký của chánh văn phòng, Theo Caulfield. Công việc của phòng này là làm bảng lương, bảo hiểm, công việc kế toán nói chung, duy trì, xử lý dữ liệu, cung cấp và trang bị cho cơ quan cũng như nhóm thư ký trực, tất cả đều dưới quyền điều hành của ông ấy, dù mỗi phòng có quản lý riêng. Đó là một công việc đòi hỏi khắt khe”.

“Nghe thú vị đấy”, cô lịch sự nói nhưng thực sự chân thành. Một công việc đa dạng chắc chắn phải thú vị và đầy thách thức.

“Đôi lúc em sẽ phải làm việc muộn, nhưng không phải làm thêm quá nhiều đâu. Em có hai tuần để ổn định. Anh muốn dành cho em một tháng nhưng văn phòng đang náo động vì vô số cuộc điều chuyển, và em rất cần cho công việc.” Anh không nói thêm anh chính là lý do khiến văn phòng náo loạn lên như vậy. “Anh sẽ giúp em tìm một căn hộ. Em đã giúp anh, nên anh vẫn nợ em một việc”.

Mặt Claire cứng lại khi đề cập đến căn hộ. Đó là một chỗ ở đắt giá, một phần trong sự bực bõm của anh. Căn hộ đó đã tạo cho anh diện mạo ổn định và lâu bền. “Không, cảm ơn. Tôi không cần anh giúp”.

Mặt anh sạm lại, và anh đập mạnh cái cốc xuống. “Tốt thôi”, anh ngắt lời, đứng dậy xiết cứng tay cô và kéo cô lên. “Em đã quyết không nhân nhượng một ly, thậm chí không nghe tiếng nói từ phía anh. Để an toàn đằng sau những bức tường của em, và nếu em từng nghĩ mình có thể đang mất đi điều gì, hãy nghĩ về cái này!”

Miệng anh nóng bỏng và mạnh mẽ. Cánh tay anh ôm nghiêng lấy cô, cứ như anh không thể gần cô đủ. Lưỡi anh lườn vào thật sâu nhắc nhở cô.

Claire nấc lên, nước mắt bỏng cháy mắt cô khi ham muốn cuộn lên trong cô một lần nữa, nóng bỏng và sống động như đã từng như thế.

Max đẩy cô ra, thở nặng nhọc. “Nếu em nghĩ có việc gì đó cần làm thật, thì em đúng là đồ khờ chết tiệt!” anh cay nghiệt nói rồi đóng sầm cánh cửa và ra khỏi căn hộ cứ như không thể tin vào mình nếu ở thêm một phút nữa.

19. Chương 10 Part 1

CHƯƠNG 10

Trước sự ngạc nhiên, Claire quá bận suốt hai tuần tiếp theo nên không thấy háo hức nhiều về việc chuyển tới Dallas. Tìm một căn hộ không dễ. Cô dành nhiều giờ đi xem các căn hộ rồi lại loại bỏ, mất nhiều thời gian, lại thêm ở thành phố lạ lẫm, nhưng dù sao cô cũng thấy vui vui trong việc này. Mẹ Alma một khi đã vượt qua cơn choáng bởi một cô con gái không còn trong vòng tay mình nữa, hăng hái xông vào việc tìm căn hộ với sự thích thú rõ rệt và dành nhiều ngày đi thăm Dallas với Claire, liên tục phát hiện bất cứ rắc rối tiềm tàng nào trong một căn hộ. Claire để mẹ tiếp tục làm việc đó, buồn cười bởi năng lượng tràn ngập của bà. Thật kỳ cục là càng trưởng thành, cô càng gần gũi với gia đình Ở một vài điểm, vẻ đẹp và sự tự tin của họ đã không còn đe dọa cô nữa. Cô yêu họ và tự hào về tài năng của họ.

Ngay cả Martine cũng bị kéo vào cuộc săn lùng căn hộ và họ cùng nhau làm một danh sách những địa điểm phù hợp nhất sau đó bắt đầu thu hẹp lựa chọn. Claire không thích những căn hộ cực kỳ hiện đại, dù chúng rất thuận tiện, tuy vậy cô cũng không nghĩ chuyện thuê nhà riêng. Cuối cùng một ngôi nhà nhỏ ngăn nắp đã vượt lên những căn hộ. Tiền thuê nhà khá hợp lý bởi kích cỡ nhỏ bé của nó. Chuẩn bị căn hộ sẵn sàng để Claire chuyển tới là việc chính của cả gia đình. Claire và bố cô sơn lại căn phòng thành màu trắng để chúng có vẻ rộng hơn, trong khi mẹ Alma và chị Martine mua vài tấm vải may rèm cho vừa cỡ oái oăm của cửa sổ. Anh Steve đặt những ổ khoá mới cố định vào các cửa và khoá tất cả cửa sổ lại, rồi lau chùi và đánh bóng những sàn gỗ kiểu cũ. Hai đứa trẻ Brad và Cassie nô đùa ở cái sân bé xíu như con tem, thỉnh thoảng lại xuất hiện đôi bánh xăng ụch và Kool-Aid (đồ uống pha từ bột trái cây)

Vào ngày cô chuyển tới, cả ngôi nhà thật hỗn loạn, với những đồ gỗ và vô số hộp được chuyển vào bằng xe hai bánh, trong lúc cô, mẹ Alma và chị Martine cố xếp sắp mọi thứ cho có trật tự một chút. Bố Harmon và anh Steve đứng ngoài mọi quyết định, chỉ ở bên cạnh giúp sức khi cần. Claire đang cúi đầu vào hộp sách thì một giọng lãnh đạm từ cửa cất lên : “Một đôi tay giúp sức nữa có được chào đón không ạ?”

Claire đột ngột căng người, mặt cứng lại khi cố đối phó với cách âm thanh của giọng anh tác động đến cô. Suốt hai tuần rồi Max lịch thiệp như người lạ, và cô bị tra tấn bởi cảm giác mất mát âm ỉ. Sự rối loạn của việc chuyển nhà, những giờ khắc pha trộn giữa vui vẻ và thất vọng và sự mệt mỏi về thể chất do quá nhiều việc khiến cô bớt suy nghĩ, nhưng vẫn có nhiều lúc cô ước mình chưa bao giờ phát hiện sự thật về anh, rằng

nổi đau và cơn giận sẽ mất đi. Khoảng cách giữa họ hai tuần qua cũng làm cô tổn thương, dù đã cố làm ngơ. Tại sao giờ anh lại xuất hiện, bình thần tiến vào giữa đồng lộn tùng phèo này với vẻ duyên dáng khó tả như thế?

Harmon rên lên, duỗi thẳng người. “Một sự hỗ trợ tích cực nữa chính là cái chúng tôi cần đây ! Nhắc đầu bàn kia lên, nó nặng đến cả tấn”.

Max lách qua sà nhà hỗn độn giúp Harmon khênh cái bàn đặt vào nơi Claire chỉ. Alma lướt ra khỏi bếp và một nụ cười sáng rỡ nở trên khuôn mặt bà khi thấy Max. “Ồ, xin chào! Cháu tình nguyện hay bị bắt cóc đây?” bà hỏi, đi tới ôm lấy anh.

“Cháu tình nguyện. Bác biết người ta nói gì về lũ chó điên và đàn ông Anh mà” , anh cười đáp lại cái ôm của bà.

Claire quay trở lại hộp sách cô vừa dỡ ra, một nếp hằn nhẹ làm tối đi đôi mắt cô. Cô vẫn chưa nói với mẹ Alma về hoàn cảnh khiến cô tới Dallas, nhưng cô không nghĩ gia đình mình còn tiếp tục liên hệ với Max nữa. Có lẽ Martine đã tiết lộ điều gì đó, nhưng Claire không biết và cũng không muốn hỏi. Alma có còn thân thiện như thế với Max nếu bà biết sự thật không? Điều này hơi khó xử. Họ biết Max là Max Benedict, nhưng anh ta thực sự là Max Conroy. Cô nên để họ tiếp tục nghĩ đó là tên anh hay giới thiệu lại? Cô phải nói gì nhỉ? “Conroy là họ thật của Max, đôi lúc anh ấy chỉ dùng Benedict như biệt hiệu thôi”. Cô nghĩ Hoa hậu ứng xử chắc cũng không xử lý được tình huống đặc biệt này, nên quyết định không nói gì.

Anh dễ dàng hoà nhập với gia đình cô, cười đùa và chuyện trò thoải mái như trước. Họ không biết sự ăn ý ấy chỉ che đậy năng lực điều khiển người khác trong tính cách thực của anh. Cô nhìn anh, nhưng không nói gì ngoại trừ trả lời những câu hỏi trực tiếp, và cô cảm thấy anh cũng đang quan sát mình. Cô đã nghĩ là anh bỏ cuộc, nhưng giờ cô nhớ đã nói với Martine là anh thậm chí không quen với từ này. Anh không bao giờ bỏ cuộc. Anh chỉ chờ đợi. Anh bình thần ghi số điện thoại chưa đăng ký của cô, và khi nhìn lên thấy cô đang sẫm soi mình, anh nhướn mày trong một lời mời thăm lặng để cô gây sự về chuyện này. Claire chỉ quay đi tiếp tục những việc lặt vặt khác của mình. Tấn công anh ta lúc này về chuyện số điện thoại sẽ khiến cô trông như một kẻ bạc ác, sau khi anh đã làm việc mệt mỏi suốt cả ngày giúp cô ổn định.

Khi mọi thứ được xếp vào đúng chỗ thì đã muộn và mọi người ngáp ngắn ngáp dài. Gia đình cô chọn ở lại trong một nhà nghỉ và lái xe trở về Houston sáng hôm sau thay vì cố lái cả một đoạn đường dài về thành phố ngay tối đó. Dù sao Claire cũng thấy mình đang vẫy tay tạm biệt cả nhà từ hiên ngôi nhà mới, Max đứng cạnh cô cứ như anh ta thuộc về nơi đó.

“Sao anh lại đến đây?”, cô lặng lẽ hỏi, nhìn ánh đèn hậu khuất dần cuối phố. Đêm ẩm áp nghe rõ tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng lá xào xạc trên những cành cây gió thổi nhẹ xung quanh họ, nơi chỉ một lát trước đây còn rộn rã tiếng cười, tiếng náo loạn ầm ĩ và những tiếng hét nồng nhiệt “Chào nhé. Hãy chăm sóc bản thân. Mai bố mẹ sẽ gọi lại cho con!”

“Để giúp em xếp đồ”, anh nói, giữ cánh cửa mở khi cô trở vào nhà. Cô không tin cái giọng ôn tồn của anh chút nào. “Và để đảm bảo là em thoải mái. Không có gì xấu xa hơn chuyện đó đâu”.

“Cảm ơn vì đã giúp đỡ”

“Anh luôn sẵn lòng. Còn chút cà phê nào trong ấm không?”:

“Tôi nghĩ là có, nhưng giờ chắc không uống được nữa. Dù sao anh cũng uống quá nhiều cà phê rồi”, cô nói mà không nghĩ ngợi gì cả, cô đi vào bếp đổ hết cả phê cũ đi. Anh ngăn lại khi cô bắt đầu pha ấm mới.

“Em đứng đây. Anh không muốn uống cà phê nữa”, anh nói, nhắc cái ấm khỏi tay cô và đặt vào bồn rửa. Tóm lấy khuỷu tay cô, anh kéo cô quay lại đối mặt với anh. “Điều anh muốn là cái này”.

Tay anh cuốn quanh eo cô, kéo cô sát vào mình, và anh cúi đầu. Miệng anh bao phủ miệng cô và mùi vị nóng bỏng đậm đà của anh tràn ngập. Anh hôn cô với khao khát dữ dội, tham lam đến lúc nổi khát thêm đau đớn bắt đầu cuộn lên trong thân thể cô. Cơn tức giận và hoảng hốt bởi anh có thể khơi lên ham muốn trong cô quá dễ dàng như thế khiến cô giật ra khỏi anh và đẩy vào vai anh, cảm nhận những cơ bắp vạm vỡ dưới lòng bàn tay mình.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh dễ dàng để cô đi, thả cô ra và bước lùi lại. Mắt anh ngập vẻ hài lòng, cứ như anh chỉ chứng minh điều gì đó với bản thân mình. Anh chắc phải cảm nhận được sự hưởng ứng từ cô, bởi trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô không thể ngăn mình tan chảy vào anh, thân thể cô tìm kiếm anh.

“Tôi ước anh không đến” cô thì thầm, đôi mắt tối sẫm dán chặt vào anh. “Tại sao anh dính dáng tới gia đình tôi? Tôi biết nói với họ thế nào rằng anh rốt cuộc không phải là Max Benedict?”

“Em chẳng cần nói gì cả, cả nhà biết hết rồi. Anh đã giải thích chuyện đó với mẹ em”.

Sững sờ, Claire nhìn anh trân trối. “Cái gì?”, cô lắp bắp. “Tại sao? Anh nói với bà lúc nào? Anh nói cái gì?”

Anh trả lời nhẹ nhàng thoải mái. “Anh nói với bà việc công ty anh mua lại Bronson Alloys làm phức tạp mối quan hệ của chúng ta, nhưng anh chuyển em tới Dallas để chúng ta vẫn được ở cùng nhau và có thể giải quyết vấn đề đó”.

Anh khiến mọi chuyện nghe thật đơn giản, cứ như anh chưa từng bỏ rơi cô sau khi lấy được thông tin anh cần. Anh thực không mong cú điện thoại đó buộc anh trở lại Dallas, nhưng đúng là anh không hề cố gắng liên lạc với cô sau đó, đến lúc tiến trình thực tế của vụ chuyển giao buộc anh trở lại Houston. Giờ đây, trong kiểu cách ngạo mạn điển hình, anh ta tin rằng mọi chuyện cần làm chỉ là chuyển cô tới Dallas và “những rắc rối” sẽ được giải quyết.

Biểu hiện của cô không rắc rối như vậy, mà đã một lần quá dễ đoán, với mọi nghi ngờ và tổn thương anh đã thấy, buộc anh phải kháng cự thôi thúc kéo cô vào lòng và bao bọc cô trong tay mình. Max chưa bao giờ biết đến thất bại với người phụ nữ anh muốn. Họ dễ dàng đến trong tay anh và vào giường anh, họ luôn quá dễ đoán. Thật mỉa mai là Claire, người phụ nữ duy nhất anh không dễ hiểu được, lại là người anh muốn thật nhiều, nhiều hơn anh từng mơ có thể muốn một phụ nữ đến thế. Anh không đoán được cô đang nghĩ gì, hàng rào phòng thủ của cô quá mạnh, tính cách cô quá phức tạp. Mỗi cái nhìn vào bên trong người phụ nữ này anh có được chỉ khiến anh khao khát khám phá cô nhiều hơn, vào sâu tâm trí cô hơn. Nhìn cô lúc này, với áo quần nhàu nhĩ bởi lao động suốt cả ngày, tóc lộn xộn tuột ra khỏi búi, khuôn mặt không trang điểm và đôi mắt nâu sẫm mướt mà đầy đau khổ và do dự, Max thấy điều gì nhói lên trong ngực.

Anh đã yêu cô mất rồi.

Sự thú nhận này làm anh choáng váng, dù lúc này công nhận điều đó, anh biết cảm xúc ấy đã có từ lâu. Anh đã gọi nó là sự cuốn hút, ham muốn, thậm chí là thách thức và đó là tất cả những thứ đó, và còn nhiều hơn. Trong tất cả những phụ nữ trên thế giới này, anh chưa từng yêu bất kỳ một nhan sắc mềm mại, sẵn lòng nào, những người đã chia sẻ chiếc giường cùng anh, và làm bất kỳ chuyện gì vì anh. Thay vào đó, một phụ nữ khó gần, xa cách, nhưng cực kỳ dễ tổn thương làm anh cảm thấy như nổ tung vì vui sướng nếu cô mỉm cười với anh. Anh muốn bảo vệ cô, muốn khám phá mọi chiều sâu còn ẩn giấu trong tính cách cô, anh muốn đánh mất mình trong nỗi đam mê vỡ vụn và không thể đoán trước mà cô đem lại.

Claire lảng ra xa, chà xát cổ một cách mệt mỏi và không thấy vẻ kìm nén trên khuôn mặt anh. “Anh giải thích việc thay đổi họ thế nào?”

Mất cả phút anh mới tỉnh lại và hiểu điều cô hỏi. “Anh đã nói sự thật, là anh đã tìm kiếm vài thông tin và không muốn Bronson biết nhân dạng thật của mình”.

Claire nghĩ mẹ Alma đã bị Max mê hoặc tới mức sẵn lòng tin mọi điều anh nói. “Thế mẹ bảo sao?”

[alobooks]

Một nụ cười tán thưởng kéo nhếch khoé miệng Max khi anh nhớ chính xác điều Alma nói. Quý bà này thật biết dùng từ dù anh không thể kể cho Claire những gì mẹ cô đã bảo: “Nếu cậu làm con gái ta đau lòng, Max Benedict, hay Conroy, hay bất cứ ai cũng vậy, ta sẽ moi ruột cậu ra làm nịt tất đấy!” (ặc ặc). Claire dường như không nhận ra cả gia đình bảo vệ cô dữ dội đến thế nào.

Anh chỉ nói: “Bà hiểu”, ngấm Claire khi cô lùi xa hơn, tiếp tục mở rộng khoảng cách giữa họ. Cô thật cảnh giác!

“Tôi chắc mẹ đã làm thế”, Claire thở dài.

Max nôn nóng khép lại khoảng cách giữa họ, những sải chân nhanh nhẹn đưa anh tới bên cô. Claire nhìn lên, run rẩy bởi chuyển động bất ngờ của anh, rồi kêu lên yếu ớt khi anh đặt tay lên eo cô và nhấc cô lên để mắt cô ngang với anh. “Phải, mẹ hiểu. Thật tiếc là em lại không!”, anh thì thào, rồi đặt miệng anh lên miệng cô.

Có một tiếng thét nhỏ tuyệt vọng sâu trong tâm trí. Làm sao cô kiểm soát được bản thân nếu anh cứ hôn cô thế này? Đặc biệt những nụ hôn như thế, sâu, khao khát, cứ như anh không thường thức cô đủ. Môi anh thả cô ra và trượt xuống cổ họng, bậm vào da cô khi lướt xuống. Anh ôm cô chặt tới mức tay anh làm cô đau và cô không quan tâm. Mắt cô khép chặt và nước mắt dâng đầy bờ mi.

“Tại sao anh vẫn làm thế với em?” cô khóc thật. “Có phải anh chỉ đuổi theo những gì bỏ chạy? Có phải bởi em đã nói với anh hãy để em yên, điều đó xúc phạm lòng tự hào của anh?”

Anh ngẩng lên, mắt cháy rực ngọn lửa xanh biếc. Anh thở nặng nhọc. “Đó là điều em nghĩ à? Rằng cái tôi của anh lớn tới mức không chịu nổi việc một phụ nữ cho anh ra rìa phải không?”

“Phải, đó là điều em nghĩ! Em chỉ là một thách thức đối với anh, không gì khác!”

“Chúng ta đã đốt cháy nhau trên giường, đàn bà ạ, và em nghĩ rằng đó chẳng là gì ngoài thoả mãn cái tôi của anh?” Anh đặt cô xuống, tức điên vì cô tiếp tục giải thích những hành động của anh theo hướng xấu nhất.

“Chính anh bảo em! Em không hiểu anh chút nào! Em nghĩ anh là một quý ông, nhưng thực sự anh là kẻ hoang dã trong bộ tuxedo, phải không? Bản năng của anh là chiến thắng, không quan tâm đến việc phải tàn nhẫn thế nào để đạt được điều anh muốn?”

“Rốt cuộc em hiểu anh khá rõ đấy”, anh dần từng tiếng. “Anh theo đuổi điều anh muốn, và anh muốn em”.

Claire rùng mình, hoảng hốt bởi vẻ khắt nghiệt trên mặt anh. Lầm bầm chữ thề trong hơi thở, anh lại ôm cô trong tay lần nữa, giữ đầu cô ngả trên ngực anh, ngón tay anh luồn vào mái tóc mềm. “Đừng e sợ anh, tình yêu ạ”, anh nói khẽ. “Anh sẽ không làm em tổn thương. Anh chỉ muốn chăm sóc em thôi”.

Như cái gì? Như nhân tình nhân ngãi à? Cô mù quáng lắc đầu, cử động này bị hạn chế bởi cái cách anh ôm cô vào ngực.

“Em sẽ lại tin anh thôi, anh hứa”. Anh thì thào những từ ấy vào tóc cô, và tay anh trượt xuống ghì lấy lưng cô. Claire thấy tay mình bầu vào áo sơ mi của anh và cô dính vào anh thay vì cố đẩy anh ra. “Anh sẽ làm em tin tưởng anh, tình yêu ạ. Chúng ta sẽ hiểu nhau, chúng ta có thời gian mà. Sẽ không còn mặt nạ nào giữa chúng ta nữa”.

Anh cúi đầu và lại hôn cô và lúc này sự tự chủ của Claire không còn đủ mạnh để ngăn cô đáp trả anh. Mù quáng cô nhón chân lên, áp sát vào anh, miệng cô mở ra dưới sự thăm dò của lưỡi anh. Cô sẽ vẫn mắc những sai lầm ngớ ngẩn bất cứ nơi nào liên quan tới Max, và lần gần nhất là ý tưởng cô có thể giữ anh cách xa. Run rẩy bởi tình yêu và nỗi đau hoà trong một mớ hỗn độn, cô để sự thích thú xuyên suốt cơ thể, bởi không thể làm gì để dừng lại nữa. Tay anh đặt trên cúc áo cô và cô cũng không làm được gì để ngăn lại, cô run lên, đau đớn chờ cái vuốt ve của anh, thân thể cô khao khát hơi ấm và sức mạnh của anh. Rồi những ngón tay của anh trên người cô, trượt vào bên trong chiếc áo mở để bao trọn lấy phần da thịt trần trụi căng phồng và một luồng điện chạy thẳng từ cái đỉnh nhỏ sẵn cứng xuống dưới thắt lưng.

“Anh biết em mệt, nhưng anh không phải là một quý ông lịch lãm, biết hy sinh”, anh nghiệt ngã nói, ngừng đầu nhìn cô. “Nếu lúc này em không ngăn anh lại, thì tối nay anh không về đâu”.

Cô không thể từ chối chuyện này, ngay cả vì bản thân mình. Anh đang trao cô cơ hội cuối cùng để cân nhắc kỹ. Trong khoảnh khắc, cô gần như kéo đầu anh xuống mình, rồi ý thức trở lại và cô đẩy vào cánh tay anh đến lúc chúng rơi khỏi người cô. Ngón tay cô lấy bối và cô không dám nhìn anh khi vụng về cài cúc áo đến lúc thân mình được che phủ trở lại.

“Cảm ơn”, cô nói ám chỉ điều này. Cô cảm thấy bị bóc trần và tổn thương, bởi chính sự tự chủ của anh đã cho cô cơ hội để nghĩ lại, còn cô thì chẳng làm được gì nữa, và anh biết điều này.

Chính anh đã đề nghị nhưng điều đó không giúp cơn thất vọng điên cuồng chạy suốt thân thể. Anh nhìn cô đăm đăm. “Đừng cảm ơn anh vì đã là một thằng khờ ngu dại chết tiệt”, anh nói, giọng dữ tợn vì cău kỉnh. “Anh phải ra khỏi đây trước khi đổi ý. Hãy chuẩn bị sẵn vào sáu rưỡi tối mai. Anh sẽ đón em đi ăn”.

“Không, em không nghĩ...”

“Được rồi” anh cắt ngang, ôm cầm cô trong tay. “Đừng nghĩ ngợi, và trên hết, đừng tranh cãi với anh lúc này. Anh muốn em quá nhiều tới mức đau đớn. Anh sẽ ở đây lúc sáu rưỡi, nếu em muốn ra ngoài, chuẩn bị sẵn sàng. Nếu không, chúng ta sẽ ở lại. Quyền lựa chọn là ở em”.

Cô ngậm ngay miệng lại. Tính khí anh thật đáng sợ, mắt anh lấp lánh. Anh hôn cô lần nữa rồi đường hoàng ra khỏi nhà.

Khi anh đi khuất, ngôi nhà âm vang lạ lẫm. Cô khoá cửa, kiểm tra mọi cửa sổ để chắc chắn chúng đã khoá chặt, rồi đi tắm và chuẩn bị đi ngủ. Tất cả đồ đạc đều quen thuộc và chiếc giường này cô đã ngủ trong suốt năm năm, nhưng cô nằm tỉnh rụi nhìn chằm chằm vào bóng tối. Chính suy tư chứ không phải sự xa lạ với xung quanh làm cô mất ngủ. Tại sao anh cho cô cơ hội dừng lại? Anh đã nói anh không quý phái lẫn biết hy sinh, nhưng anh đã có một lời đề nghị đầy hy sinh. Anh có thể đưa cô lên giường, cả hai đều biết thế. Anh đã ham muốn cô, chẳng có bí mật nào trong cách phần nam tính của anh thúc vào người để cô cảm nhận sự kích động của mình. Vậy tại sao anh lại cho cô cơ hội cuối cùng để dừng lại.

Nỗi đau vặn xoắn trong ngực. Ai mới là kẻ ngốc nhất đây? Anh, vì đã cho cô cơ hội dừng lại hay chính cô, bởi đã tận dụng cơ hội đó? Anh đã làm cô tổn thương và cũng làm cô tức điên đến mức muốn ném mọi thứ vào anh, nhưng không điều gì có thể làm cô thôi yêu anh. Cô muốn bám vào cơn giận dữ, sử dụng nó vừa như một vũ khí vừa như hàng rào bảo vệ chống lại anh, nhưng cô có thể cảm thấy nó ngày càng rút khỏi mình và để cô trần trụi trước sự thật. Cô yêu anh, dù điều gì xảy ra chẳng nữa, ngay cả nếu anh chỉ muốn cô cho một cuộc tình ngắn ngủi, cô vẫn yêu anh. Với nhận thức đó, cô cảm thấy hàng rào phòng thủ cuối cùng vỡ vụn trong lòng.

Chẳng có gì xảy ra theo cách cô dự định. Cô không định ra ngoài với Max nữa, cô định làm việc và phớt lờ anh, nhưng anh không cho cô lựa chọn. Anh vẫn tiếp tục mọi thứ và với hàng rào phòng thủ đã sụp đổ, cô hoàn toàn bất lực trong chuyện này. Mọi dự định của cô đã tiêu tan cùng cơn giận dữ. Cô không còn xây dựng kế hoạch hay thiết lập dự định nào nữa. Tất cả mọi chuyện có thể làm là đối mặt với sự thật là cô yêu anh, và tận dụng từng ngày khi nó đến.

* * * * *

20. Chương 10 Part 2

Claire căng thẳng tới mức đánh rơi những cái cặp cô dùng để ghim tóc lên. Đây là ngày đầu tiên làm công việc mới, và Max lại đưa cô đi ăn tối nữa. Cô cần tập trung vào công việc, nhưng vẫn nghĩ về Max. Anh chỉ không thể rời khỏi tâm trí cô.

Cái cặp lại tuột khỏi ngón tay run rẩy, và cô lảo bảo sốt ruột “chết tiệt!” khi cúi xuống nhặt. Cô phải bình tĩnh lại, nếu không hôm nay sẽ là thảm họa.

Cuối cùng cô ghim tóc lại chắc chắn, cuống cuống liếc vào đồng hồ cô đặt trên chiếc áo khoác tiếp với cái váy xám, chớp lấy ví và chạy vội khỏi nhà. Cô không chắc chắn mất bao lâu mới tới được toà nhà văn phòng Spencer-Nyle trong tình trạng giao thông lúc sáng sớm, nên cô cẩn thận dành thêm 15 phút, rồi dùng hết cả thời gian đó nhặt cặp tóc. Thật ấn tượng làm sao khi đi muộn trong ngày làm việc đầu tiên!

Nhưng cô vẫn đến sớm năm phút, và người lễ tân mỉm cười chỉ cô tới văn phòng của Theo Caulfield ở tầng năm. Một người đàn ông cao, ngăm đen với khuôn mặt như đá granit tình cờ dừng lại, đôi mắt đen nhìn Claire. Cô cảm thấy cái nhìn chăm chú của anh và vội nhìn lảng ra chỗ khác. Anh có vẻ quen quen, nhưng

cô chắc mình chưa bao giờ gặp người này. Có vẻ quyền lực hiển hiện ở anh, và người lễ tân trở nên căng thẳng rõ rệt khi nhận ra người đàn ông này đang lắng nghe.

“Cô là Claire Westbrook?”, anh đột ngột hỏi, đi tới bên Claire.

Sao anh ta lại đoán được nhỉ, trừ phi anh là Theo Caulfield? Cô nhìn lên anh, cảm thấy mình bé nhỏ bởi tầm vóc to lớn của anh mặc dù cô đã đi đôi giày cao tới 10 phân, cô hy vọng anh không phải là xếp mới. Anh không phải là người dễ chịu khi làm việc cùng. Bởi anh cũng làm cô căng thẳng, cô lại phản ứng bằng cách trốn sau cái mặt nạ điềm tĩnh thường lệ.

“Đúng vậy”.

“Tôi là Rome Matthews. Tôi sẽ chỉ đường tới văn phòng cho cô và giới thiệu cô với Caulfield. Xin chào, Angie”, anh nói với cô lễ tân khi đưa Claire đi.

“Xin chào, ông Matthews”, cô lễ tân lẩm bẩm sau lưng anh.

Tên anh cũng quen quen. Claire liếc trộm lên khuôn mặt như tạc vẻ cương nghị, gần như khắc nghiệt và trí nhớ dội lên. Ảnh anh ở bên cạnh Max trong bài báo cô đã đọc, khi cô phát hiện ra nhân dạng thật của Max. Anh là phó chủ tịch điều hành và là cánh tay phải của Anson Edward, được chọn lựa là người kế vị của ông. Sao anh ta biết tên cô nhỉ và sao anh ta lại đưa cô tới văn phòng một cách cá nhân như thế?

Dù là lý do gì, anh ta không hề có ý định giải thích. Anh hỏi những câu lịch thiệp xem cô có thích Dallas không, cô đã thu xếp cuộc sống ổn thỏa chưa, nhưng cô có thể cảm thấy anh đang quan sát mình. Tay anh đỡ khuỷu tay cô và cô lấy làm lạ bởi sự đụng chạm nhẹ nhàng ấy.

“Đây rồi”, anh nói, dừng cô lại và đưa tay mở cửa. “Cô biết đấy, cô sẽ rất bận rộn. Hôm nay người tiền nhiệm của cô đã chuyển tới công việc mới, nên cô tự xoay sở một mình vậy”.

Claire nghĩ về việc chạy trốn khi còn có thể, nhưng một người đàn ông từ phòng trong bước ra khi nghe giọng họ, và cô mắc kẹt. Cô nhẹ cả người bởi Theo Caulfield là một người đàn ông bình thường, xương xương, tầm tuổi trung niên, không có uy lực đáng sợ như Rome Matthews. Ông ấy dường như cũng căng thẳng với sự hiện diện của người đàn ông này và nhẹ cả người khi màn giới thiệu ngắn gọn đã xong và vị phó chủ tịch điều hành đi khỏi văn phòng riêng của ông.

Cô nhẹ nhõm bởi nhiệm vụ của cô chỉ là những việc thường nhật và cô nhanh chóng bắt tay vào việc. Theo Caulfield ít nói và cẩn thận, nhưng không quan trọng hoá vấn đề. Cô nhớ Sam, nhưng ông vui sướng khi trong phòng thí nghiệm hơn bất cứ lúc nào ở văn phòng. Có lẽ việc chuyển giao công ty này là tốt nhất cho ông, cũng như cho công ty.

Max gọi cho cô ngay trước khi ngày làm việc kết thúc- lần duy nhất cô nghe thấy tiếng anh- để bảo cô ăn mặc bình thường để đi ăn tối. Claire vội vã trở về căn nhà nhỏ của mình, sợ anh coi việc cô chưa sẵn sàng khi anh tới là dấu hiệu cô muốn ở nhà. Ăn mặc bình thường là bình thường thế nào? Cô chọn cách an toàn với một chiếc váy và áo giản dị và một đôi giày đế bằng và chờ mở cửa trước khi anh kịp gõ.

“Chúng ta đi đâu đây?” cô hỏi, ngẩng cái quần và chiếc sơ mi lụa cổ mở của anh.

“Chúng mình sẽ ăn tối với vài người bạn” anh nói, kéo cô vào lòng hôn nhẹ. “Hôm nay thế nào? Có rắc rối nào xảy ra không?”

“Không, chẳng có gì khó khăn cả. Nó chỉ là những việc thư ký bình thường thôi”.

Max hỏi cô vài câu về ngày làm việc, làm cô xao lãng. Cô vẫn lạ lẫm với thành phố này, nên không quan tâm họ sẽ tới đâu, đến lúc cô thấy họ ở trong khu dân cư. “Chúng ta ở đâu đây?” cô hỏi.

“Gần tới rồi”.

“Gần tới đâu chứ?”

“Nhà Rome. Chúng ta sẽ ăn tối với anh ấy và vợ, Sarah”.

“Cái gì?”, Claire hỏi khê. “Max, anh không thể đưa em tới nhà ai đó khi họ không mời em!” Và lại chính là nhà Rome Matthews chứ không phải ai khác! Cô không thoải mái với anh ta. Anh ta là người đàn ông uy lực nhất mà cô từng thấy.

Nhìn anh có vẻ buồn cười. “Họ đã mời em. Sarah bảo nếu không đưa em đến cùng anh tối nay, thì đừng có đến nữa”. Có một vẻ trêu mến không thể nhầm lẫn trong giọng anh. Anh rẽ vào con đường có các ngôi nhà lô nhô theo phong cách Tây Ban Nha và Claire căng người lên.

Anh đặt tay lên lưng cô khi họ đi trên con đường lát gạch tới cửa trước, và nếu không có áp lực sau lưng, thì Claire đã quay lại và chuồn thẳng. Anh bấm chuông và chỉ một lát chính Rome Matthews ra mở cửa.

Claire nhìn chằm chằm, hoàn toàn không nhận ra nhà điều hành đầy quyền thế trong người đàn ông đang đứng đó, chiếc quần jean bó khít ôm lấy đôi hông và đôi chân mạnh mẽ và chiếc áo phông đỏ. Mặt anh vô cùng thoải mái, có một vẻ vui thích trong đôi mắt đen. Thậm chí còn buồn cười hơn bởi anh bế một đứa bé bụ bẫm chập chững bằng một tay vạm vỡ và một bé gái nhỏ xíu trong tay kia. Dù sao chẳng nữa Claire cũng không thể hình dung anh như một người đàn ông của gia đình, đặc biệt với những đứa trẻ bé xíu như vậy. Rồi mắt cô bị hút về hai đứa bé và cô há ra vì kinh ngạc. “Hai bé xinh quá”, cô lẩm bẩm, tự động chìa tay ra. Cả hai đứa trẻ có mái tóc và đôi mắt đen của bố và làn da màu ôliu, với đôi má hồng rực thật xinh mà chỉ trẻ con mới có được. Hai cặp mắt đen to tròn tò mò nhìn cô chăm chú, rồi bé trai cười mồm mím và nhào khỏi vòng tay của bố, hướng tới cô, đôi tay bụ bẫm chìa ra.

“Cảm ơn”, Rome nói, sự thích thú của anh tăng lên và Claire đỏ bừng mặt. Cô ôm cậu bé, yêu cái cảm giác cơ thể cứng cáp bé bỏng ngọt ngào trong lòng. Bé thơm mùi phấn và cô muốn vùi mặt mình vào cái cổ nhỏ mập mạp ấy.

“Đến đây, bé yêu”, Max nói, chìa tay ra với bé gái và bé cũng cười rúc rích, bỏ rơi luôn bố. Cô bé ôm quanh cổ Max và hôn má anh. Max đặt bé thoải mái trong tay và bế vào nhà, tay kia vẫn đặt trên lưng Claire.

“Cái thùng bé xíu mà cô đang bế tên Jed”, Rome nói, đưa tay cù cậu con trai. “Còn kẻ ve vãn đang bám quanh cổ Max là Missy. Cháu ba tuổi và Jed vừa một tuổi.”

Claire dịu dàng xoa lưng đứa bé, và bé trai rúc vào lòng cô cứ như biết cô cả đời rồi vậy. Bé nặng khó tin, nhưng cân nặng của bé rất dễ chịu trong vòng tay cô. “Cháu yêu”, cô nựng nịu, hôn vào mái tóc đen mềm mại.

Max nhìn lên từ trò chơi với Missy và mắt anh long lanh khi nhìn Claire đùa với đứa bé.

Một tiếng cười trầm trầm vang tới chỗ họ và Claire quay lại khi một phụ nữ mảnh dẻ, tao nhã với mái tóc vàng sáng bước vào phòng. “Tôi là Sarah Matthews”, người phụ nữ nồng nhiệt nói và Claire nhìn vào khuôn mặt trong sáng, thanh thản nhất cô từng thấy. Sarah Matthews đáng yêu và mỏng mảnh, khi chồng cô nhìn cô, có một biểu hiện trong đôi mắt đen khiến Claire muốn ngoảnh đi cứ như cô đã thấy điều gì cực kỳ riêng tư vậy.

“Sarah, đây là Claire Westbrook”, Max nói, tay anh ấm áp trên cánh tay Claire.

“Chị có những đứa con thật xinh”, Claire chân thành nói và Sarah sáng bừng niềm tự hào.

“Cảm ơn. Chúng còn bé quá. Các bạn đến làm Rome được xả hơi chút xíu rồi”, Sarah trả lời, liếc chồng trêu chọc. “Bọn trẻ luôn phát cuồng lên khi anh ấy về nhà, đặc biệt là Jed”.

Lúc ấy Jed đang say sưa nằm trong lòng Claire, và Rome cười với con. “Nó không thể cưỡng lại một phụ nữ đẹp. Nó là kẻ tán tỉnh ghê gớm nhất đây, chỉ trừ Missy thôi”.

Missy hoàn toàn hài lòng trong tay Max, và Claire để ý vẻ dịu dàng khi anh chơi với bé cùng khả năng bình tĩnh nữa. Cô đã thấy sự khéo léo của anh khi chơi với bọn trẻ từ trước, ngay sau khi họ gặp nhau. Đó là lúc anh đùa với lũ trẻ nhà Marline tại bữa tiệc ngoài trời và cô đã yêu anh từ đó. Thật giản dị, dễ dàng và không thể thay đổi.

“Thưởng thức sự bình yên đi” Sarah khuyên, cắt ngang suy nghĩ của Claire và Jed chọn đúng lúc đó để nhấc đầu khỏi vai Claire và nhìn xuống đồng hồ chơi vương vãi trên sàn. Với một tiếng làu bàu, bé nhào khỏi tay cô. Claire hét lên kinh hoàng và chộp lấy bé và Rome cũng làm vậy, túm lấy con trai. Thở dài nhẹ nhõm,

anh đặt đứa bé lên sàn. Hoàn toàn chú tâm vào đồ chơi, Jed chap chững đi về phía chiếc xe tải nhựa màu đỏ mà bé chọn.

“Nó không hề đánh giá cao lực hấp dẫn và không sợ độ cao”, Rome giễu. “Nó cũng khoẻ như con la vậy, không có cách nào bế được khi nó cương quyết muốn xuống”.

“Bé làm em sợ chết khiếp” Claire hỗn hển.

“Nó làm tôi sợ từ lúc biết bò”, Sarah nói, cười tủm tỉm. “Rồi nó bắt đầu tập đi khi mới tám tháng tuổi và mọi chuyện còn tệ hơn từ đó. Tất cả những gì có thể làm là chạy theo nó”.

Không thể tin người phụ nữ mảnh dẻ này lại sinh được một cậu bé khoẻ mạnh cứng cáp như vậy, cậu con trai thể hiện rõ mọi dấu hiệu thừa hưởng từ tầm vóc của người cha. Lũ trẻ ít giống Sarah, ngoại trừ vóc dáng thanh nhả của Missy và nét gì đó trong khuôn miệng mềm mại của bé.

Đó thật là một gia đình dễ chịu, tràn ngập tiếng cười khanh khách của lũ trẻ sung sướng làm Claire quên hẳn là đã sợ Rome. Ở đây anh là một người chồng và một người cha, không phải một nhà điều hành. Hiển nhiên Max là bạn thân tới thăm họ thường xuyên, bởi lũ trẻ háng hái trèo lên anh khi chúng đã trèo qua bố và anh không chỉ thoải mái với chuyện đó mà dường như còn thích nó.

Bọn trẻ được cho ăn và đặt vào giường, rồi người lớn mới ngồi ăn tối. Claire không nghĩ cô thích buổi tối nào hơn thế. Cô thậm chí không co lại khi Rome trêu. “Tôi phải đến xem cô sáng nay” anh nói, cái miệng cứng rắn nhếch lên thích thú. “Sarah chết đi được vì tò mò”.

“Tôi không tò mò! Max đã nói hết với tôi về cô rồi”, Sarah nói với Claire “Đó là sự tò mò của giới đàn ông mà Rome muốn thoả mãn thôi”.

Rome nhún vai trề nải, mỉm cười khi nhìn vợ. Claire tự hỏi Max đã nói gì về cô và tại sao anh lại kể về cô như vậy. Cô liếc anh và đỏ bừng mặt khi thấy anh đang ngắm cô chăm chú.

[alobooks]

Khi Max lái xe đưa cô về nhà thì đã muộn. Và Claire ngái ngủ cuộn tròn trong góc ghế. “Em thực sự thích họ”, cô thì thầm. “Em không tin được anh ấy cũng là người đã làm em phát sợ sáng nay”.

“Sarah đã thuần hoá anh ấy. Cô ấy thanh thản, trầm tĩnh khó tin”.

“Họ thật hạnh phúc, phải không?”

Giọng Max hơi thô ráp. “Phải, họ đã vượt qua những thời điểm khó khăn. Nếu họ không yêu nhau nhiều đến vậy thì họ không làm được điều này. Rome đã kết hôn một lần trước đây và có hai con. Nhưng vợ cũ anh ấy và hai bé trai chết trong một tai nạn xe hơi. Anh ấy đau đớn cùng cực vì chuyện đó”.

“Em hình dung được” Claire nói, cơn đau giằng xé cô. Cô chưa bao giờ được ôm con mình. Nó đã biến mất ngay trước khi làm được gì nhiều hơn là chỉ mơ về sự tồn tại của nó. Sẽ thế nào nếu như hai đứa con cô bị cướp đi một cách bí hiểm như vậy? Cô nghĩ về cách Jed rúc vào lòng mình và nước mắt nóng bỏng mắt cô. “Em cũng mất đứa bé. Ngay trước khi ly hôn”, cô nói khẽ. “Và mất đứa bé gần như giết chết em. Em vô cùng muốn có bé”.

Đầu của Max giật mạnh và anh nhìn cô chăm chăm trong ánh sáng lung linh mờ ảo của những đèn đường họ đi ngang qua. Một cơn ghen dữ dội choán lấy anh bởi cô đã có thai và đó không phải con anh. Anh muốn cô mang con mình, anh muốn con của anh cũng là con của cô. Cô là một người mẹ bẩm sinh, quá yêu thương trẻ nhỏ và chúng cũng bám lấy cô một cách bản năng.

Khi họ tới nhà, anh đi vào trong nhà cùng cô và lặng lẽ khoá cửa lại. Claire nhìn anh, đôi mắt sẫm trở nên to hơn khi anh đi tới nắm tay cô.

“Max?” Cô thì thầm, giọng run run.

Mặt anh vừa dịu dàng vừa hoang dại và mắt anh lấp lánh. Anh đặt tay cô quanh cổ mình rồi kéo cô lại sát tới mức áp cả người vào anh.

“Anh sắp đưa em tới giường, tình yêu của anh”, anh êm ái nói, và một đợt thủy triều khoái cảm nóng rực chạy suốt thân thể cô với lời anh. Cô hít một hơi sâu và nhắm mắt lại, thời điểm phản kháng đã qua rồi. Cô yêu anh và lúc này cô nhận ra chính xác điều đó có nghĩa gì. Cô yêu anh quá nhiều để giữ bất kỳ khoảng cách nào giữa họ.

Anh bế cô tới giường, và lúc này anh thật chậm rãi, dịu dàng, tận dụng thời gian để hôn và mơn trớn cô, khuấy động cô tới tình trạng kích thích cao độ trong lúc anh vẫn kiểm soát chặt chẽ cơ thể mình. Rồi anh nhẹ nhàng đẩy vào trong cô và Claire kêu lên khi anh lấp đầy cô. Móng tay cô cắm vào lưng anh, hông cô uốn cong điên dại áp vào anh. Sự kiềm chế của Max vỡ tan và anh hét một tiếng khàn đục khi chộp lấy hông cô và bắt đầu đi vào trong cô. Nhu cầu điên cuồng, không thể kiểm soát bùng nổ giữa họ, giống hệt lần đầu. Họ không có nhau đủ, không thể gần gũi đủ, sự kết nối mãnh liệt và dữ dội như một cơn bão.

Trong lúc im lặng sau đó Max ôm cô sát vào người, tay anh đặt trên bụng cô. Chuyện đó lại xảy ra và anh không hề hối tiếc. Người đàn bà này là của anh, anh không bao giờ để cô đi được. Cô dịu dàng và đáng yêu, nhạy cảm và tổn thương, dễ đau đớn. Anh sung sướng dành cả phần đời còn lại bảo vệ cô khỏi mọi đau đớn ấy, nếu cô ở lại cùng anh.

Claire nhìn bằng đôi mắt to, sâu thẳm khi anh chống khuỷu tay lên và nghiêng qua cô. Anh thật đàn ông và chưa bao giờ đàn ông hơn lúc anh hoàn toàn trần trụi, sức mạnh của cơ thể phơi bày. Cô đặt bàn tay lên đám lông nâu bao phủ ngực anh, dịu dàng ve vuốt. Anh đang nghĩ gì nhỉ? Anh là người nghiêm nghị, gần như lạnh lùng, đôi mắt xanh màu biển nheo lại chỉ còn là một khe hẹp sáng rực và anh quá điển trai đến mức cướp hết cả hơi thở của cô.

“Có thể anh sẽ làm em mang thai tối nay”, anh nói, ngón tay trượt trên bụng cô. Claire nuốt nhẹ, mắt cô mở to. Tay anh trượt xuống sâu hơn chạm vào cô thật mật thiết và tìm kiếm cô theo cách khiến những tên lửa chạy dọc các dây thần kinh, làm cô uốn cong người và vặn xoắn lại dán vào những ngón tay anh. Anh nghiêng xuống sát hơn, miệng anh tìm kiếm môi cô. “Anh muốn làm em có thai”, anh gầm gừ, suy nghĩ ấy gợi tình đến nỗi cơ thể anh cứng lại lần nữa. “Claire, em sẽ mang con anh chứ?”

Nước mắt chảy thành những vệt sáng bạc dọc theo đôi gò má. “Vâng”, cô nói khẽ, đưa hai tay lên ôm choàng lấy anh khi anh lăn trên người cô. Anh lại đẩy vào thật sâu trong cô và họ đắm đắm nhìn vào mắt nhau khi ân ái, cùng chuyển động và tìm thấy sự kỳ diệu không thể tin được. Nếu cô có thể có con của anh, cô sẽ không bao giờ đòi hỏi gì hơn nữa ở cuộc đời này. Cô chuyển động bên dưới anh. Cô cảm nhận, cô yêu, cô trải nghiệm và cô khóc.

Anh nằm trên cô, vẫn ở thật sâu trong cô, và hôn hết những giọt nước mắt. Sự thỏa mãn khó tin tràn ngập trong lòng. “Claire” anh nói, ôm khuôn mặt cô trong tay. “Anh chẳng nghĩ được gì ngoài việc chúng mình phải kết hôn thôi”.

21. Chương 11 Part 1

CHƯƠNG 11

Claire cảm thấy tim mình như đã ngừng đập, mọi thứ bên trong cô trở nên bất động, chờ đợi thời khắc thời gian bắt đầu hiện hữu trở lại. Cô không thở được, không nói được, không cử động được. Rồi trái tim cô nảy khẽ, phục hồi lại chức năng của nó, giải thoát cô khỏi sự tê liệt tạm thời. “Cưới ư?” cô thì thào.

“Mẹ anh sẽ sướng ngây ngất nếu em khiến anh trở thành người đàn ông đích thực” anh nói, ngón tay cọ cọ vào môi dưới của cô. “Em biết đấy, bà sẽ từ anh mất. Cưới anh nhé, và có con của anh. Anh nhận ra mình quá mong muốn điều này, Khi anh nhìn em ôm Jed tối nay, anh đã nghĩ em trông tuyệt làm sao với một đứa trẻ trong tay và anh muốn đó là con của anh”.

Chẳng có gì về tình yêu trong lời cầu hôn ấy, nhưng Claire thấy không cần thiết. Cô có thể chấp nhận sự thật anh không yêu cô, cô sẽ nhận bất cứ điều gì anh dành cho cô và làm mọi điều có thể để khiến anh hạnh phúc với quyết định của mình. Có thể cô nên kiêu hãnh hơn là muốn ổn định vì điều gì đó lại không

phải tình yêu, nhưng lòng kiêu hãnh không cho cô điều gì ngoài một chiếc giường trống trải và một cuộc đời trống trải. Hạnh phúc mãi mãi chỉ là chuyện cổ tích mà thôi.

“Được thôi”, cô nói khẽ.

Vai anh chùng xuống một chút và anh nhích ra để nằm cạnh cô, ôm cô sát vào mình. Tay kia lơ đãng vuốt ve bờ vai mịn mượt như sa tanh của cô và khuôn mặt điển trai đầy suy tư. “Điều đó có nghĩa em đã tha thứ cho anh phải không?”

Cô ước anh đừng hỏi chuyện này. Nó đã chạm vào vết thương còn chưa kín miệng, nhắc cô nhớ nỗi đau vẫn âm ỉ. Cô không muốn nghĩ về quá khứ, không phải lúc này, khi cô chỉ vừa đồng ý tiến một bước vào tương lai, một bước tiến làm cô hoảng sợ bởi nó quá lớn. Nếu Max chỉ như một người đàn ông bình thường có lẽ cô không cảm thấy do dự như vậy, nhưng Max khác thường về mọi mặt, và cô tràn đầy nghi ngờ là mình có thể làm anh hài lòng.

“Chắc là em phải vậy thôi, đúng không?”

“Anh không bao giờ có ý làm em tổn thương. Anh chỉ muốn kết thúc phần công việc trong chuyện đó để có thể tập trung vào em. Anh đã muốn em một cách tuyệt vọng ngay từ đầu”, anh giấu cột thú nhận. “Em đập tan tự chủ của anh, nhưng điều đó quá rõ ràng, phải không?”

Đầu cô tìm được cái hõm trên vai anh và thoải mái rúc vào đó. “Tại sao lại quá rõ ràng?”

Anh cười một tiếng ngắn. “Khỉ thật, em không tin là anh thường chiếm lấy phụ nữ trên một chiếc bàn trong sảnh đây chứ? Em hôn trả lại anh và anh lập tức phát điên lên được. Anh không nghĩ được gì ngoài việc ở trong em. Cứ như bị cuốn đi bởi một cơn bão, không thể làm được gì ngoài việc tiếp tục”.

Đối với cô cũng vậy, sự bùng nổ của mọi giác quan đã xoá sạch mọi thứ trên thế giới ngoại trừ khoảnh khắc ấy, người đàn ông ấy. Ký ức về lần ân ái đầu tiên sẽ làm cô đỏ mặt suốt phần đời còn lại, bởi cô không biết mình có khả năng đam mê đến vậy. Từ đó cô luôn trông đợi sự cháy bùng bên trong bất cứ lúc nào anh chạm vào cô.

Cô thở dài, bất ngờ mệt mỏi tới mức không mở mắt được nữa. Max hôn cô rồi rời khỏi giường và đứng dậy. Claire mở choàng mắt, nhìn anh hoang mang khi anh tìm quần áo và mặc vào.

“Nếu em không nửa tỉnh nửa mơ như thế thì chúng ta đã lên kế hoạch cho đám cưới”, anh nói, cúi xuống dèm chán quanh thân thể cô trần trụi. “Nhưng em mệt rồi, chúng ta sẽ làm việc đó ngày mai vậy, quần áo của anh lại để ở nhà, tốt hơn cả là anh nên về”.

Có nghìn lẻ một vấn đề cần thực hiện, từ nhỏ đến lớn nhưng cô không nghĩ được về chúng lúc này. Cô đang buồn ngủ díp mắt, cơ thể hoàn toàn thoải mái, và dù cô thất vọng vì anh không ở lại đây cả đêm, cô hiểu chuyện đó là không thực tế. Anh hôn cô, tay anh lướt trên người cô với vẻ sở hữu rõ rệt.

“Anh hy vọng em thích một đám cưới to”, anh thì thầm.

Mắt cô chớp chớp “Tại sao?”

“Bởi hàng trăm bà con họ hàng nhà anh sẽ giận đến chết mất nếu không được mời tới đám cưới”.

Cô cười khúc khích, rúc sâu hơn nữa vào giường. Max hôn cô lần nữa, miễn cưỡng rời khỏi cô tới mức anh nghĩ về việc mặc xác cái công việc chết tiệt và trèo vào giường lại với cô. Cô thật ầm ập, hồng hào và thư giãn, anh biết điều đó là bởi cuộc yêu đương vừa rồi. Không điều gì giống cái cảm giác anh chắc chắn đã khiến cô thoải mái và cảm xúc của anh trải qua từ niềm kiêu hãnh tới sự sở hữu rồi kinh ngạc. Dưới tất cả những thứ đó là sự hài lòng sâu trong tận xương tủy. Bên dưới cái mặt nạ lạnh nhạt, tự chủ là một bản tính đam mê. Những người khác chỉ thấy cái vỏ, nhưng cô đã cháy lên vì anh với ngọn lửa ngọt ngào đã để lại những vết cháy sém trên tim anh và đóng dấu anh là của cô.

Cô vẫn ngủ, hơi thở êm ả, bình lặng. Nhìn cô lần cuối, Max lặng lẽ tắt đèn và rời phòng ngủ. Nhanh thôi họ sẽ chia xẻ một chiếc giường và một họ, và chiếc nhẫn của anh sẽ được lồng vào tay cô.

Khi cô tỉnh dậy sáng hôm sau, Claire sợ rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ tuyệt vời nhưng không có thật. Max có thực đã hỏi cưới cô không hay chỉ trí tưởng tượng của cô vẽ ra giấc mơ hào huyền đó? Rồi

cô cử động và giật mình nhận ra mình trần trụi, điều đó mang những ký ức sáng rõ về đêm trước trở lại. Anh đã ân ái cùng cô rồi hỏi cưới cô, và cô đã chấp thuận. Nỗi sợ hãi quặn lên trong bụng. Sẽ thế nào nếu nó không diễn ra? Sẽ thế nào nếu họ kết hôn và anh nghĩ cô không phù hợp. Sẽ thế nào nếu cô không làm anh hài lòng, như cô đã sai lầm với Jeff? Sẽ thế nào nếu anh hối tiếc vì đã cầu hôn? Đàn ông đôi lúc thốt ra những lời trong cơn đam mê cháy bỏng mà ngay sau đó họ lại ước là chưa bao giờ nói.

Chuông điện thoại reo vang bên cạnh làm cô giật mình, cô suýt đánh rơi ống nghe khi vội lấy nó. "Vâng, xin chào?"

"Chào em yêu", Max nói, giọng ấm áp và thân thiết. "Anh muốn chắc là em không ngủ quên. Tối qua anh đã quên đặt chuông báo thức khi về".

Dù anh không nhìn thấy được, một màu đỏ rực lan khắp thân thể cô và cô kéo cái chăn đến tận cằm. "Cảm ơn anh", cô nói, không nghe về lương lự trong giọng mình.

Max dừng lại. "Tối nay chúng mình đi mua nhẫn cưới nhé? Em định gọi cho bố mẹ luôn hôm nay hay đợi đến lúc về thăm họ vào cuối tuần?"

Claire nhắm mắt trong nỗi nhẹ nhõm bất ngờ bởi anh đã không thay đổi ý định. "Em sẽ gọi cho bố mẹ. Mẹ sẽ không tha thứ nếu em cứ giữ bí mật đến tận cuối tuần đâu".

Anh cười. "Y hệt mẹ anh. Tí nữa anh sẽ gọi cho mẹ, chắc bà sẽ ôm điện thoại cả ngày để gọi cho các gia đình họ hàng xa tít. Em nghĩ chúng ta có thể giải quyết việc này nhanh không? Theo tội nghiệp. Ông ấy vừa nhận em và giờ sẽ phải tìm thư ký khác".

"Thư ký khác?" Claire nhắc lại trong ngạc nhiên.

"Tất nhiên. Em không thể tiếp tục làm thư ký của ông ấy sau khi chúng ta kết hôn. Tối nay chúng ta sẽ quyết định ngày tổ chức lễ cưới và em sẽ biết lúc nào nên nộp đơn thôi việc. Hẹn gặp em tại cơ quan, tình yêu của anh, giữ gìn nhé.

"Vâng", cô nói, vẫn giữ ống nghe cả sau khi anh đã gác máy và tiếng điện thoại kêu vo vo trong tai. Từ từ cô đặt ống nghe, một nếp nhăn hằn giữa đôi lông mày. Anh đã mong cô thôi việc sau khi kết hôn ư?"

Cô vẫn bực về chuyện đó trong lúc tắm. Một mặt cô cũng thấy là chuyện cả hai đều làm thuê cho Spencer-Nyle là không khả thi, và bởi lương anh cao hơn cô nhiều nên việc cô nghỉ làm là hợp lý. Mặt khác, cô đã vất vả nhiều năm để xây dựng sự độc lập cho riêng mình và việc tiếp tục kiếm sống quan trọng đối với nhận thức về giá trị bản thân, hoặc ít nhất cảm giác là cô đang đóng góp cho cuộc sống chung giữa họ. Không chỉ Max mong cô bỏ việc ở Spencer-Nyle, Claire cảm thấy anh mong cô nghỉ việc hoàn toàn, và ý nghĩ ấy làm những cơn ớn lạnh chạy suốt dọc xương sống cô.

Họ sẽ có cuộc sống nào cùng nhau? Cô không biết liệu mình có trông chờ vào sự chung thủy của anh hay không. Phụ nữ tan chảy quanh anh, làm thế nào một người đàn ông có thể không bị cám dỗ khi luôn có những cơ hội để lầm đường lạc lối vây quanh. Nghĩ tới đó, cô thật ngạc nhiên đến khó tin nếu không đi làm nữa. Cô chỉ hy vọng anh sẽ hiểu điều này.

Cô không có thời gian gọi cho mẹ Alma sáng đó, nhưng đến trưa cô tìm một điện thoại trả tiền và ngồi căn môi, nghe tiếng chuông chờ reo vang ở đầu dây bên kia. Cuối cùng cô gác máy, vừa nhẹ nhõm, vừa thất vọng bởi Alma vắng nhà. Cô không biết mình cảm thấy thế nào về việc kết hôn với Max, một phần trong cô ngây ngất bởi yêu anh quá nhiều. Phần khác lại sợ hãi khủng khiếp. Sẽ thế nào nếu cô không thể làm anh hạnh phúc? Anh quá thông minh, sành sỏi và cực kỳ tự tin, anh làm Jeff trông như một kẻ tầm thường, và Jeff đã bỏ cô để tới với kẻ bóng bẩy và tự chủ hơn.

Khi cô ăn trưa về, Max đã đợi cô trong văn phòng và một nụ cười nồng ấm thân thiết nở trên đôi môi đẹp như tạc khi nhìn thấy cô. "Em đây rồi, em yêu. Anh muốn đưa em đi ăn trưa, nhưng không rõ thời gian. Mẹ em có vui không?"

[alobooks]

Claire liếc vào văn phòng của Theo, nhẹ nhõm khi thấy ông vẫn chưa ăn trưa về. "Em đã cố gọi cho mẹ, nhưng mẹ không ở nhà. Tối nay em sẽ gọi lại".

Anh đặt tay lên eo, kéo cô vào lòng cho một nụ hôn vội. “Mẹ anh sung sướng tới mức làm mọi thứ chỉ trừ nhảy múa trên bàn nữa thôi” anh thích thú nói. “Lúc này chắc cả nửa nước Anh biết chuyện rồi”.

Anh đang vui, mắt anh lấp lánh như ánh sáng mặt trời trên đại dương, và cô thấy tim mình lại nảy lên. Cô nhìn cái cửa ngai ngần, cố nhích xa anh. “Anh có nên ở đây không?” cô lo lắng hỏi. “Nếu ai nhìn thấy anh hôn em thì sao?”

Anh cười phá lên. “Họ sẽ nghĩ việc chúng ta sắp cưới nhau liệu còn là bí mật không? Anh vừa nói với Rome sáng nay và anh ấy đã gọi điện báo cho Sarah. Rồi anh nói với Anson, người đã hỏi sao anh không cầu hôn em luôn ở Houston hơn là sắp xếp lại cả văn phòng để có một vị trí cho em. Nên em thấy đấy, bây giờ mọi người đều biết chuyện cả rồi. Tin này sẽ lan khắp văn phòng với tốc độ âm thanh thôi”.

Mặt Claire đỏ như gấc, cô nhìn anh thẹn thùng. “Anh tạo ra việc này cho em à?” Và cả văn phòng đều biết là anh đưa cô tới Dallas cho anh sao?

“Không, tình yêu của anh, công việc ấy là chính đáng. Anh chỉ chuẩn bị sẵn sàng ềnh cách thăng chức và luân chuyển vài người, những người mà, tiện đây, đều xúc động với vị trí mới của họ”. Anh mơn nhẹ lên gò má ửng hồng. “Em chẳng có lý do gì để xấu hổ hết”.

Anh hôn cô lần nữa rồi miễn cưỡng để cô đi. “Em đã nghĩ mình thích loại nhẵn nào chưa?”

Cô chưa nghĩ gì cả và nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên. “Thực ra là chưa. Em nghĩ chỉ thích một cái nhẵn cưới thôi”. Chiếc nhẵn mà Jeff đã tặng cô nạm kim cương vàng, và cô chưa bao giờ thực sự quan tâm tới chúng. Những viên đá ấy quá lớn, gần như phô trương, cứ như chúng là điều duy nhất mà nhà Halseys mong đợi. Cô đã trả lại anh ta sau vụ ly hôn và chưa bao giờ nhớ chúng.

Anh nhìn cô tự hỏi hồi ức nào khiến nét buồn chợt đến làm tối đi đôi mắt nâu dịu dàng của cô. “Bất cứ thứ gì em muốn”, anh hứa, ước là mình không bao giờ còn thấy vẻ phiền muộn trên mặt cô nữa. Cô đã trôi vào suy tư giây lát, bỏ anh lại đó và anh bức bối khi cô không ở cùng anh dù chỉ một phút thôi.

Tối đó, Max tới nhà cô khi cuối cùng cô cũng gọi được mẹ Alma và anh thơ thẩn đi ngang qua cô, mỉm cười khi lắng nghe cuộc trò chuyện. Mẹ Alma cười còn cô khóc. Rồi bà phải nói chuyện với Max, người trấn an bà bằng sự chân thành lặng lẽ rằng anh sẽ chăm sóc Claire. Khi anh trả lại điện thoại cho Claire, cô trao anh cái nhìn biết ơn vì đã thấu hiểu Alma đến vậy.

“Các con đã định ngày chưa?” Alma sốt sắng hỏi.

“Chưa ạ, chúng con chưa có thời gian bàn chuyện này. Mất bao lâu để thu xếp một đám cưới trong nhà thờ?” Claire lắng nghe rồi quay lại Max. “Gia đình anh sẽ có bao nhiêu người tham dự?”

Anh nhún vai. “Chắc là phải có khoảng bảy trăm khách, thêm bớt khoảng một trăm”

“Bảy trăm người?”, Claire há hốc miệng vì kinh ngạc, và ở đầu giây đằng kia Alma ré lên.

“Anh đã nói là có một gia đình lớn mà. Đó bao gồm cả bạn bè nữa. Mẹ sẽ đưa danh sách cho chúng mình trong tuần tới hoặc khoảng đó”. Anh gơ tay để cầm điện thoại và Claire lại đưa cho anh. “Đừng lo”, anh nhẹ nhàng nói với Alma. “Có lẽ chúng con cưới ở Anh thì tiện hơn. Chúng ta sẽ phải đưa bao nhiêu khách đi lại nhỉ?”

Claire cố nghĩ xem cô có thể mời bao nhiêu người tới đám cưới mình, gia đình cô nhỏ thôi, nhưng bạn bè của gia đình cũng được gộp vào đó. Nhưng nếu họ cưới ở Anh thì bao nhiêu người có thể tới được? Và nếu họ cưới ở Texas thì bao nhiêu người trong gia đình và bạn bè anh không thể làm một cuộc hành trình xuyên đại dương? Bất thành linh, đám cưới này có một quy mô thật khủng khiếp.

“Chuyện nhà cửa không thành vấn đề”, Max vẫn êm ái nói, nên Claire đoán rằng Alma đang phát điên với suy nghĩ chuyển cả gia đình tới Anh với đủ việc phải làm. “Nhà con có rất nhiều phòng trống. Nhà thờ ạ? Vâng nhà thờ đủ rộng để tổ chức một đám cưới cỡ đó. Đó là một nhà thờ đá lớn cổ kính”. Anh lắng nghe một lúc rồi cười to. “Không, con chẳng quan tâm chúng con cưới ở đâu. Anh hay Texas không thành vấn đề, miễn là con có Claire và việc chuẩn bị không kéo dài vĩnh viễn. Bao lâu ạ? Sáu tuần là hạn chót của con”.

Thậm chí ngồi đối diện anh, Claire cũng nghe thấy lời phản đối khá lớn của mẹ Alma. Max kiên nhẫn nói: “Sáu tuần thôi. Con không thể đợi lâu hơn. Cuối tuần này Claire và con về thăm nhà và chúng ta sẽ lên kế hoạch”.

Claire nhìn anh khiếp sợ khi anh gác máy với vẻ hài lòng lộ rõ. “Sáu tuần?” cô nhắc lại. “Không thể thu xếp một đám cưới hơn bảy trăm khách trong sáu tuần! Phải mất vài tháng để lên kế hoạch!”

“Sáu tuần thôi, hoặc anh sẽ đem em đi trước khi thăm phán làm việc đó. Anh rất rộng rãi trong việc này. Anh còn định cưới em luôn tuần này và điều đó hấp dẫn chết đi được. Việc duy nhất là rất nhiều người sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta”.

Nụ cười sáng rực của anh làm loá mắt cô, anh chìa tay ra. Claire đặt tay mình vào và anh kéo cô vào lòng, hôn cô dài và mãnh liệt. “Đừng lo. Giữa mẹ anh và mẹ em, đám cưới này sẽ hoàn hảo. Không chuyện gì dám sai sót đâu”.

* * * * *

Trước sự sững sờ của cô, anh không đưa cô tới một tiệm nữ trang nhỏ như cô nghĩ. Thay vào đó, cô thấy mình ngồi trong một salon sang trọng trong lúc người quản lý bê những khay nữ trang lấp lánh cho cô xem. Max nghĩ cái quái gì vậy? Chắc hẳn anh không nghĩ phải cạnh tranh với Jeff Halsey trong những thứ có thể tặng cô? Claire biết chắc Max không nghèo, lương anh cao hơn nhiều cái gọi là thoải mái, nhưng nó không làm anh trở thành tỉ phú. Anh không phải cạnh tranh với Jeff trong bất cứ chuyện gì, bởi anh đã vượt hẳn Jeff trong mọi thứ.

Nhưng đám nhẫn vẫn ở đó chờ cô lựa chọn. “Tôi thực sự chỉ muốn một chiếc nhẫn cưới kiểu cũ đơn giản thôi” cô nói, hơi cau mày.

“Chắc rồi”, viên quản lý nhã nhặn nói, bắt đầu mang những cái khay kim cương, ngọc lục bảo và hồng ngọc đi.

“Không, cứ để đó”, Max bảo. “Chúng tôi sẽ xem lại những chiếc này trong lúc ông mang tới những khay nhẫn cưới khác”.

Claire chờ tới khi viên quản lý ra khỏi tầm nghe rồi quay sang Max. “Em vẫn thích một chiếc nhẫn cưới, thật đấy”.

Nhìn anh có vẻ buồn cười. “Em yêu, chúng ta sẽ có nhẫn cưới, và nhìn đừng kinh ngạc như vậy. Dĩ nhiên anh định đeo nhẫn. Anh chờ kết hôn đủ lâu rồi. Anh không dồng dài về chuyện này đâu. Nhưng đây là nhẫn đính hôn của em”.

“Nhưng em không cần nhẫn đính hôn”.

” Nghiêm túc mà nói, không ai cần bất kì loại trang sức nào cả. Một chiếc nhẫn đính hôn cũng cổ điển và truyền thống như nhẫn cưới thôi, một biểu tượng nhắc nhở những gã đàn ông cướp bóc nguyên thủy rằng em không còn tự do nữa”.

Bất chấp mối e ngại Claire không thể ngăn mình mỉm cười đáp lại ánh lấp lánh trong mắt anh. “À, đó là cái anh làm phải không, cảnh báo những gã nguyên thủy khác?”

“Người ta không bao giờ biết bản năng hoang sơ nào ẩn giấu dưới một chiếc sơ mi lụa.”

Claire biết. Cô nhìn anh và hơi thở nghẹn lại khi nhớ nhục cảm hoang dại bên dưới chiếc mặt nạ điềm tĩnh của anh. Tất cả mọi người chưa bao giờ nhận ra anh hoang dã tới mức nào bởi anh quá giỏi che đậy với cách xử sự vui vẻ lười biếng. Anh rất kiên nhẫn, đến lúc có thể đạt ý mình với sự quyến rũ và hợp lý, nhưng cô cảm nhận được sự nguy hiểm trong anh.

“Đó chỉ là chuyện đùa thôi”, anh nói nhẹ, mơn lên má cô để xua đuổi ánh nhìn cô đã trao anh. “Nhìn những chiếc nhẫn này lần nữa đi được không, trước khi người đàn ông tội nghiệp đó trở lại với khay khác.”

Cô nhìn chúng rồi lắc đầu. “Đắt quá”.

Anh phì cười, anh thực sự cười phá lên. “Tình yêu ơi, anh không phải người cùng khổ. Còn lâu. Anh hứa với em anh sẽ không mang công mắc nợ vì bất cứ cái nhẫn nào đâu. Nếu em không chọn, anh sẽ chọn cho em”

Anh cúi đầu trên những chiếc khay, nhìn kỹ từng chiếc nhẫn. “Thực sự em không quan tâm đến kim cương đâu”, Claire cố nói, thấy anh đã quyết định.

“Tất nhiên là không rồi” anh đồng ý. “Chúng không hợp với em, không hợp cả với cái váy nhung đen gợi cảm của em. Ngọc trai mới dành cho em. Thử chiếc nhẫn này đi”. Anh bứt một chiếc nhẫn khỏi nền nhung và luồn nó vào ngón tay cô.

22. Chương 11 Part 2

Claire nhìn xuống chiếc nhẫn và cảm giác tuyệt vọng choán lấy người. Tại sao đó không là một cái nhẫn thực sự gồm guốc mà cô sẽ ghét ngay lập tức? Thay vào đó, đó là một chiếc nhẫn cần ngọc trai màu kem, bao quanh bởi đường viền lấp lánh, nhìn nó thật hợp với bàn tay thanh mảnh của cô.

“Anh nghĩ vậy đấy”, anh nói trong sự hài lòng khi viên quản lý quay lại với khay nhẫn cưới.

Claire im lặng khi họ đi, vẫn cố làm quen với những xáo trộn mà đám cưới này sẽ mang tới cuộc sống của cô, đã mang tới rồi dù họ vẫn chưa kết hôn. Max quàng tay quanh người và ôm cô thật chặt, cứ như cố che chở cô khỏi nỗi lo lắng đang làm tối đi đôi mắt.

“Chuyện gì vậy, tình yêu của anh?” anh hỏi lúc theo cô vào ngôi nhà nhỏ mà cô rất thích, nhưng hoá ra nó chỉ là chỗ nghỉ chân tạm thời trong cuộc đời cô thôi.

“Có quá nhiều vấn đề, và em không chắc giải quyết chúng thế nào”

“Dạng vấn đề nào vậy?”

“Đám cưới chẳng hạn. Dường như không thể thực hiện được bởi có quá nhiều việc phải làm, bao gồm cả khoảng cách xa xôi, vấn đề chuyên chở khách, nhà ở và làm mọi việc ăn khớp. Rồi bánh ngọt này, váy này, comple này, hoa này và việc tiếp khách nữa. Không chỉ vậy, em đã ly hôn và một chiếc váy cưới trắng sẽ không thích hợp chút nào, nếu chúng ta tổ chức đám cưới trong nhà thờ.”

Anh gơ tay lên, tạm ngắt bài thuyết giảng căng thẳng của cô. “Em vừa nói gì nhỉ?” anh nhả nhận hỏi.

Cô thở dài, xoa xoa trán. “Anh biết rõ em nói gì mà”.

“Để anh làm em yên tâm ít nhất ở hai điểm. Một là chúng ta sẽ cưới trong nhà thờ của gia đình anh, và không ai nghĩ gì về chuyện em đã kết hôn trước đây đâu. Hai là dứt khoát em sẽ mặc áo cưới trắng muốt”.

“Chuyện đó hoàn toàn không thích hợp”.

“Chúng ta sẽ bàn bạc chuyện này với mẹ em nhé? Anh nghĩ mẹ sẽ đồng ý với anh thôi”.

“Tất nhiên là anh nghĩ vậy! Có người phụ nữ nào từng không đồng ý với anh chưa?” cô nói với một tiếng rên.

“Em, tình yêu của anh”, anh trêu. “Còn chuyện gì làm phiền em nữa không?”

Hiển nhiên là cô chẳng đi tới đâu với anh hết. Cô ngồi xuống đan hai tay vào nhau, nhìn anh với đôi mắt tối ảm. “Em đang nghĩ về công việc. Em biết nó hợp lý thôi khi em rời công ty sau khi kết hôn và em cũng không ở đó đủ lâu để gắn bó với công việc, nhưng em vẫn muốn tiếp tục làm việc ở đâu đó”.

Anh quan sát cô trong im lặng một lúc, cứ như cố đọc suy nghĩ của cô. “Nếu điều đó làm em vui”, cuối cùng anh nói với giọng dịu dàng. “Anh muốn em hạnh phúc với cuộc hôn nhân của chúng ta, không phải bị mắc trong một chiếc lồng vàng”.

Cô không nói nên lời, anh chưa bao giờ chịu đựng sự tự ti nên làm sao cô nói được với anh rằng cô không lo lắng về bản thân có vui vẻ hay không mà lo là anh sẽ không hạnh phúc cùng cô? Anh ngồi xuống bên cô và kéo cô vào vòng tay, đặt đầu cô dựa vào vai anh. “Đừng lo về bất kì chuyện gì hết, tình yêu ạ. Để mẹ chúng ta lo liệu về đám cưới và chúng ta sẽ chỉ vui thú ngắm họ chạy ngược chạy xuôi thôi. Anh mong chúng ta sẽ chia sẻ mọi vấn đề của mình sau khi kết hôn, nhưng không đoán trước mọi việc, hmmm? Có thể chúng chẳng bao giờ trở thành hiện thực cả.”

Bất cứ khi nào ngồi trong lòng anh, Claire đều cảm thấy an tâm. Tay cô lang thang trên ngực anh, lơ đãng vuốt ve những cơ bắp chắc nịch ở đó. Bên dưới tai cô, nhịp tim anh đập dần gấp gáp.

“Anh tin là chúng ta tìm được chủ đề khác cần thảo luận rồi” anh thì thầm khi xiết chặt vòng tay quanh người cô. “Có khả năng em có bầu sau tôi qua không?”

Hơi thở cô nghẹn lại rồi cô tập trung và đếm thầm trong tâm trí. “Không phải lúc đó, cũng không phải bây giờ”.

Miệng anh rúc vào dưới tai cô, tìm thấy cái hõm nhỏ mềm mại ở đó và lấp đầy nó với những nụ hôn. Hơi thở của Claire ngừng lại lần nữa, mắt cô khép lại khi sự thích thú bắt đầu đốt nóng máu cô. Ngực cô căng đầy, đau đốn khát thêm sự vuốt ve của anh và giác quan lạ thường cho anh biết thời điểm chính xác khi nào nên phủ tay lên người cô.

“Anh sẽ cẩn thận hơn đến khi đám cưới đã xong xuôi, nhưng quỷ tha ma bắt anh đi nếu không yêu em trong suốt sáu tuần tới”. Miệng anh đặt vào khoé miệng cô, hơi thở anh trộn lẫn hơi thở cô. Claire mò mẫm ngẩng đầu lên đến lúc hoàn toàn áp vào miệng anh, tay cô quấn quanh cổ anh.

Rất lâu sau, anh rửa khế khi bước ra khỏi giường. “Anh không thích chuyện phải rời em lúc giữa đêm” anh nói với vẻ khó chịu rõ rệt. “Tại sao em không chuyển đến với anh nhỉ?”

Claire kéo tấm ga phủ lên người, e ngại bởi suy nghĩ về việc sống với anh. Tất nhiên họ sẽ chung sống sau khi kết hôn, nhưng cô có sáu tuần để làm quen với ý tưởng này. Cô đã sống một mình và khá thích điều đó. Việc mất đi sự riêng tư không phải là chuyện dễ xử lý. “Em biết để đồ đạc ở đâu được?”

“Đừng quá lý trí như vậy” anh thất vọng nói, cài khuy áo lại. “Khí gió, chúng ta còn nhiều việc cần làm, phải không? Em thích sống trong căn hộ của anh, hay chúng ta nên tìm nhà?”

“Em đã bao giờ thấy căn hộ của anh đâu”, cô nói thẳng.

Anh nhún vai. “Anh nghĩ chúng ta nên bắt tay vào tìm nhà thì hơn, bởi cuối cùng chúng ta sẽ thực sự cần một căn đấy”.

Dành cho lũ trẻ mà anh đã lên kế hoạch, cô nghĩ. Cô nằm trên giường, ngắm anh mặc quần áo, người cô trần trụi và vẫn còn rộn ràng từ sức mạnh của cuộc yêu đương vừa rồi, và cô nghĩ về việc có thai những đứa con anh, nuôi dưỡng chúng, nhìn chúng lớn lên. “Anh muốn có mấy con”, cô rủ rỉ.

Anh nhìn xuống cô, nhìn dáng vóc mảnh mai, mềm mại quấn gọn trong chăn và đôi giềng tối sẫm mắt cô. Tay anh sờ ra trên khuy áo. “Anh nghĩ là hai đứa. Có lẽ là ba. Em muốn mấy con”.

“Không thành vấn đề. Một con hay nửa tá em cũng bằng lòng”. Không, con số không quan trọng gì hết.

Chậm rãi, anh bắt đầu cởi những chiếc khuy và tuột áo sơ mi ra. Quăng nó sang bên, anh cởi quần và bước ra khỏi nó. “Em làm anh phản ứng như một đứa trẻ mới lớn vậy”, anh nói, mắt anh nheo lại, sáng rực. Nằm xuống giường với cô lần nữa, anh quên hết những bực dọc về việc sống mỗi người một nơi và Claire quên bằng mọi lo lắng. Khi anh yêu cô, không có gì tồn tại hết.

* * * *

Thay vì lái xe một quãng dài tới Houston, họ bay tới đó vào chiều thứ sáu, và Max thuê một chiếc ô tô tại sân bay. Giờ đang là đêm, nhưng hơi nóng ẩm bao quanh họ như một chiếc chăn ẩm ướt và Claire thở dài một mối. Đó là một tuần bận bịu, dù họ chưa thực sự làm được gì. Tuy vậy thay vì chờ đợi đến cuối tuần, mẹ Alma đã gọi điện mỗi tối về những chi tiết cần thảo luận ngay lập tức.

Cô nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi trên đường tới nhà bố mẹ. Alma cực kỳ phấn khích, nên Claire không hy vọng gì được ngủ trước nửa đêm. Lại những cuộc bàn thảo không có hồi kết về những chủ đề mà trước đó họ đã bàn cãi chán chê rồi.

“Ta đến rồi em”, Max nói, chạm vào tay đánh thức cô dậy.

Claire ngồi lên, rùng mình bởi giấc ngủ quá ngắn. Cô dợm bước khỏi xe rồi lại lún sâu vào ghế. “Chúng mình chưa tới nhà Mẹ mà”.

“Tất nhiên là chưa”, anh đồng tình, nắm tay cô và giục cô ra khỏi xe.

”Anh vẫn giữ căn hộ à?”

“Có vẻ hợp lý nhỉ. Anh biết anh còn phải trở lại đây công tác vài lần trong năm và chúng ta còn đi thăm bố mẹ em nữa. Cho đến lúc chủ căn hộ đó trở về, anh không thấy lý do nào để chấm dứt hợp đồng cả”.

Claire hơi miễn cưỡng khi họ đi thang máy lên. Cô đã không ở trong căn hộ này kể từ đêm đầu ân ái. Mặt cô đỏ rực khi anh mở cửa và cô bước vào sảnh lát những viên đá đen tạc nhả, với chiếc gương khung mạ vàng bên trên chiếc bàn nữ hoàng Anne xinh xắn. Cô nhớ lại một cách sống động chuyện đồ lót của mình vương vãi trên lớp đá đen.

Max thả chiếc túi đựng những vật dụng qua đêm ngay chỗ anh đứng và khoá cửa. Mắt anh nóng bỏng. “Mai chúng ta sẽ đến nhà bố mẹ em”.

Giờ Claire đã quá quen với cái nhìn ấy. Cô hướng ứng lại, tim cô đập dồn và bất chợt ngưng lại khi cô đi tới dựa vào chiếc bàn.

“Tuyệt”, anh thì thầm, đôi tay mạnh mẽ khép lại trên eo cô và nhắc cô lên.

Cô úp gương mặt nóng rực vào vai anh. “Ồ đây à?”

”Đó là ký ức yêu thích của anh, em yêu ạ. Em quá xinh đẹp... quá cuồng nhiệt... quá sẵn sàng cho anh. Anh chưa bao giờ muốn phụ nữ nào như anh muốn em.

“Em ghét mình vì quá đáng hồ thẹn như vậy”, cô dịu dàng thú nhận.

“Đáng hồ thẹn ư? Em quá xinh đẹp thì có. Em làm anh nín thở.”

Xinh đẹp không phải là từ mà Claire quen nghe nói về mình, nhưng tối đó trong vòng tay Max, cô cảm thấy mình thật đẹp. Cô luôn đỏ bừng mặt khi nhớ lại cái sảnh ấy, nhưng sau đó chỉ còn sự phấn khích và cảm giác mê mẩn đáng nhớ, không bao giờ là sự ngượng ngùng cả.

* * * * *

“Mẹ không hiểu nổi sao con lại không mặc váy trắng”, Alma nói, ghi chú vào một cuốn sổ dày cộp mà bà đã ghi tới một nửa, “Giờ không phải những năm năm mươi. Không phải là trắng tinh trắng muốt, tất nhiên rồi, đó không phải là màu hợp với con, nhưng trông con thật xinh trong chiếc váy trắng ngà”.

Alma và Martine tràn đầy năng lượng, sôi nổi lên những kế hoạch. Đó chính là đám cưới của cô, nhưng Claire lại là người duy nhất lạnh nhạt. Từ lúc cô tới vào sáng đó, cô đã nghe những cuộc trò chuyện bất tận, mặc họ bàn luận chỉ từ mọi chi tiết trước khi nhớ ra phải hỏi ý kiến cô hoặc Max. Thắng hoặc cô nhìn Max và vẻ cười cợt thích thú trong mắt anh giúp cô bình tĩnh trở lại.

“Đám cưới phải được tổ chức ở Anh”, mẹ Alma tuyên bố, mím môi suy nghĩ. “Mẹ đã kiểm tra, và không thể đăng ký trước một nhà thờ đủ rộng để chứa từng ấy người trong khoảng thời gian chuẩn bị ngắn như vậy.

Max, con có chắc không có vấn đề gì trong việc chuẩn bị nhà thờ ở chỗ con không?”

“Con chắc vậy”.

“Hơn nữa đó là nước Anh, và mẹ con biết rõ. Tốt hơn hết là đưa cho bác số điện thoại của mẹ con và bác sẽ gọi cho bà ấy. Kế hoạch này sắp phá sản đến nơi mất. Claire, con phải may áo cưới ở đây, khi chúng ta tới Anh rồi thì chẳng còn thời gian nữa đâu. Và chúng ta sẽ tìm được một cái hộp quần áo đủ lớn để đựng cái váy, nhưng mẹ nghĩ người may váy có thể giúp chuyện này”.

[alobooks]

“Con có thể mua một chiếc may sẵn ở Anh”, Claire gợi ý.

“Và liệu vì không thể tìm được cái mà con thích ư? Không, thật khủng khiếp. Xem nào, chúng ta cần ở đó trước ba ngày. Làm đám cưới trong một tuần. Liệu có bất tiện cho gia đình con không, Max?”

“Không sao đâu. Gia đình con có quá nhiều người, thêm vài chục người nữa cũng không ai để ý đâu ạ. Nếu bác không phiền, con sẽ thu xếp việc đặt vé máy bay cho cả nhóm bên này. Bác đã có danh sách mọi người chưa?”

Alma cuống tỉnh lên vì danh sách khách mời và chép một bản khác cho Max. Anh liếc qua rồi gấp lại và đút vào ví, không mấy may e ngại bởi viễn cảnh tổ chức việc di chuyển quá nhiều người tới đất nước khác như thế. Biết thừa những việc mà cô vẫn làm, Claire nghĩ thư ký của anh sẽ phải mang gánh nặng này.

“Con cũng có vài khách thêm vào danh sách này, nhưng họ sẽ bay từ Dallas. Con sẽ thu xếp để mọi người gặp nhau ở New York”.

Rome và Sarah có thể tham gia, Claire nghĩ. Cô đã thấy danh sách dài thế nào và ngạc nhiên bởi nhiều người sẽ đi xa tới vậy để dự một đám cưới. Ngay cả Michael và Celia cũng đi, cô đã nghĩ là họ không bao giờ còn muốn đi du lịch nữa sau khi chuyển từ Michigan tới Arizona trong một chiếc station wagon.

Cô chẳng còn thời gian để vẫy tay với Max trước lúc bị lôi tuột đến hàng vải vóc để nghiền ngẫm các quynh mẫu và những súc vải. Từ đó họ tới nhà may vá và Claire bị lôi ra đo phải tới mấy tiếng đồng hồ. Rồi Alma khẳng khái là họ đã tìm được cửa hàng giày để đi cùng với chiếc váy từ tháng Sáu và chuyện đó dẫn tới một cuộc chiến kịch liệt về bất cứ chuyện gì liên quan tới đám cưới.

Vào lúc họ quay trở lại nhà, Claire đã mệt lử. Alma và Martine vẫn khỏe nguyên, adrenaline ở mức cao và cô thắc mắc điều gì giữ họ khỏi đổ sụp. Max đang đợi cô và anh choàng cánh tay che chở qua vai để ôm cô sát vào người.

“Mình đi chứ?” anh hỏi nhỏ.

Cô nhắm mắt lại. “Xin anh. Em mệt đến mức không nghĩ được gì nữa”.

Alma sắp phản đối rằng Claire nên ngủ lại cùng gia đình thì liếc nhìn Max và nuốt lại lời mình. Giờ Claire thuộc về anh. Anh đã tỏ rõ chuyện đó dù còn năm tuần lễ nữa mới tới đám cưới. Bất chấp vẻ đẹp tuyệt vời, vẫn có sức mạnh trong con người Max không cho phép bất cứ sự can thiệp nào giữa anh và người đàn bà anh lựa chọn.

“Chuyện này thật mệt mỏi”, Claire thở dài khi anh đưa họ trở về căn hộ. Cô cởi giày và ngo nguậy ngón chân, tự hỏi có lúc nào họ cảm thấy bình thường được nữa không. “Em nghĩ có đào nương cũng không mệt nhọc như đi mua sắm. Em có thể làm việc suốt ngày và dọn dẹp nhà cửa buổi tối mà chẳng cảm thấy mệt bằng một nửa so với lúc này. Điều khủng khiếp là em sẽ phải trở lại đó vào mọi cuối tuần đến khi mọi việc xong xuôi”.

“Nhưng anh sẽ đi cùng em”, Max nói. “Nếu mọi chuyện trở nên quá sức em, thì chúng ta sẽ kệ nó và trở về Dallas”.

“Như thế thì mọi chuyện vẫn chưa hoàn tất”.

“Anh thà để mọi việc dang dở còn hơn để vợ anh đổ sụp vì kiệt sức”.

Vợ của anh. Càng ngày Claire càng tin rằng chuyện đó là sự thật, rằng chuyện đó sắp diễn ra. Cô nhìn vào chiếc nhẫn nam ngọc trai và kim cương trên bàn tay trái rồi nhìn Max. Cô quá yêu anh và điều đó dâng trào trong cô như những đợt sóng thủy triều, liên tục và bất tận.

Khi họ vào giường, cô quàng tay quanh cổ anh và áp sát vào anh, thở một hơi dài khi những cơ bắp mệt mỏi chùng xuống.

Max ôm ấp cô, yêu cảm giác cơ thể cô trong tay mình, đúng chỗ cô thuộc về. Như thường lệ khi anh gần gũi cô hay nghĩ về cô, anh lại muốn ân ái cùng cô, nhưng cô đã mệt rũ. Anh hôn trán cô và ôm cô đến lúc cô ngủ thiếp.

“Chỉ năm tuần nữa thôi, tình yêu ả”, anh thì thầm trong bóng tối. Cô sẽ là vợ của anh và anh không còn nỗi sợ hãi phi lý rằng cô sẽ trượt qua kẽ ngón tay anh như màn sương tan chảy trước mặt trời nữa.

23. Chương 12 Part 1

CHƯƠNG 12

Claire mỉm cười với tiếp viên hàng không khi từ chối rót thêm trà. Họ sắp sửa hạ cánh xuống sân bay Heathrow trong một giờ nữa. Cô nhẹ nhõm bởi chuyến bay đơn điệu, dài dằng dặc sắp sửa kết thúc nhưng bên trong cô lại căng lên mỗi lúc nghĩ về cuộc gặp gỡ gia đình Max. Cô đã nói chuyện với mẹ anh qua điện thoại và cảm nhận sự nồng ấm trong lời chúc mừng của người phụ nữ lớn tuổi ấy, nhưng cô tự hỏi làm thế nào mình có thể vượt qua thử thách của việc đối mặt với tất cả mọi người đây. Cô đã ghi nhớ tên của các chị em của anh cũng như tên của chồng, vợ của họ và lũ trẻ đông đúc nhưng đó mới chỉ chạm vào phần đầu của danh sách thôi. Còn có các dì, các bác, các cháu họ, ông bà, các bà dì và ông bác cũng như con cái và vợ chồng của họ. Thật là một gia đình lớn ngoài tầm hiểu biết của cô.

Mẹ Alma và bố Harmon ngồi ngay trước họ. Còn đúng một tuần nữa là đến đám cưới và Alma vẫn xem xét danh sách hiện tại của bà trong suốt thời gian bay. Chị Martine, anh Steve và bọn trẻ cũng sẽ bay sang trong ba ngày nữa, và những vị khách còn lại thì đến vào ngày sau đó. Rome và Sarah cũng tham dự với Missy và Jed. Sarah đã gợi ý là để bọn trẻ cho cô trông trẻ nhưng Claire trở nên say đắm hai con quỷ nhỏ ấy quá đáng và muốn sự có mặt của chúng. Sau hết, đám cưới của cô là nơi tụ họp của lũ trẻ con, thêm hai đứa nữa thì có gì khác chứ? Rome và Sarah sẽ mang theo một anh bạn trẻ nữa, Derek Taliferro, vừa từ trường trở về nhà vào dịp hè và đã dành nhiều thời gian với Matthews. Claire mới gặp Derek vốn vẹn hai lần nhưng đã thích cậu ngay, và điều đó không bình thường đối với cô. Cô thường cực kỳ dè dặt với người lạ, nhưng có điều gì đó ở Derek làm cô thoải mái. Cậu đẹp trai khủng khiếp với mái tóc đen quăn và đôi mắt nâu vàng điềm tĩnh như xuyên thấu trí óc cô, nhưng vẻ đẹp của cậu như thường lệ làm Claire không tin cậy. Tuy vậy cậu trai cao lớn, vạm vỡ này có sự tự chủ mạnh mẽ và tính mục đích, cậu quá dịu dàng với bọn trẻ, những đứa trẻ làm cậu mê mẩn và vì thế cô cũng tin tưởng cậu một cách bản năng. Bất chấp sự thiếu hụt về tuổi tác, Derek còn xứng là một người đàn ông hơn rất nhiều người gấp đôi tuổi cậu. Max và Rome đối xử bình đẳng với cậu, mà bản thân họ cũng không phải là những người đàn ông tầm thường.

Claire liếc nhanh Max, bắn khoản liệu anh nghi ngờ chút nào về đám cưới khi nó ngày càng tới gần hơn, nhưng cô chẳng đọc được gì trên nét mặt anh cả. Bất chấp những giờ say đắm trong vòng tay anh, đôi lúc cô vẫn cảm thấy anh như người lạ, một kẻ xa lạ đẹp trai xa cách đã dành cho cô sự thèm khát chứ không phải suy nghĩ của anh. Anh lịch thiệp, quyến rũ, ân cần, nhưng cô luôn cảm thấy anh vẫn giữ điều gì đó cho riêng mình. Cô yêu anh sâu đậm nhưng giấu kín tình yêu của mình bởi anh dường như không muốn sự hiển dăng ấy từ cô. Anh muốn sự bầu bạn của cô, cơ thể cô nằm dưới mình trong đêm, nhưng dường như anh không muốn cảm xúc của cô. Anh không đòi hỏi bất cứ điều gì, cũng không cho đi bất cứ điều gì.

Cô nhận ra đó là căn nguyên thực của sự bứt rứt ở mình. Cô có thể đương đầu với cả một đội quân bà con họ hàng với sự đường hoàng tự tin chỉ khi cô chắc về tình yêu của Max. Tất cả những người đó sẽ thăm soi cô, đo đếm cô, cũng như cô từng bị soi mói khi cưới Jeff. Làm sao cô có thể phù hợp với một gia đình như vậy, một gia đình lớn, quá đông người nhưng lại gắn bó một cách kì cục đến thế? Cô chưa bao giờ dễ dàng kết bạn và toàn thể gia đình anh dường như lại rất nồng nhiệt, thân thiện. Làm sao họ hiểu được cái khó của cô khi phải chan hoà với mọi người? Họ có nghĩ cô lạnh lùng và kém thân thiện không. Tay cô lạnh như băng và cô xiết chặt hai tay trong nỗ lực làm ấm chúng.

Bảng hiệu Cẩm hút thuốc sáng lên trên đầu họ và một cục nghẹn hình thành trong ngực Claire khiến cô thở những hơi ngắn gấp gáp. Max không thấy sự khắc khoải của cô, anh đang hướng về phía trước để nhìn gia đình mình, niềm mong mỏi làm đôi mắt anh sáng lên như ngọc quý đặt trong chiếc đầu thần thánh vàng rực.

Heathrow đúng là một nơi hỗn loạn bởi những đám đông đi nghỉ hè tụ tập chật ních tại phi trường. Max

không quay mái đầu chải chuốt ra cảnh huyền ảo âm ỉ, anh kiểm được một người khuôn vác chỉ với một ngón tay đưa lên và chỉ khi những hành lý cuối cùng ra bằng chuyên, một tiếng hét du dương, vui sướng “Max! Max!” vượt trên tất cả mọi tiếng động.

Anh quay lại và một nụ cười rạng rỡ nở bừng trên mặt. “Vicky” anh chìa tay ra và một phụ nữ dong dỏng, tóc vàng lao bổ đến chỗ họ. Anh nồng nhiệt ôm và hôn cô, đu đưa cô trong vòng tay mình. Rồi anh thả một cánh tay và kéo Claire tới anh. “Claire, cô bé lanh chanh này là em út của anh, Victoria. Còn gọi là Vicky đối với những người trong gia đình đã quen với cách cư xử ngỗ ngược của con bé. Vicky, Đây là Claire Westbrook”.

“Người lập tức trở nên nổi tiếng khi giăng bẫy một Maxwell Conroy khét tiếng”, Vicky trêu, rồi bao bọc Claire trong cái ôm nồng ấm. Claire lặng lẽ cười, nghĩ cô thích người phụ nữ trẻ khiêm tốn này. Mọi người trong gia đình rất giống nhau. Vicky cũng cao với mái tóc vàng như thế nhưng mắt cô xanh da trời, và khuôn mặt cô không nét như anh. Dù vậy cô vẫn là một phụ nữ nổi bật.

Sau đó là màn giới thiệu với Alma và Harmon, rồi Victoria dẫn đường ra khỏi cổng sân bay. “Làm thế nào em kết thúc nhiệm vụ đón tiếp này được?” Max hỏi. Tay trái anh quàng qua Claire và Victoria sung sướng bám dính lấy tay phải anh.

“Ồ, em không phải là phái viên duy nhất”, Victoria mềm mỏng nói. “Mẹ đang đợi trong xe, mẹ không muốn ở chỗ đông người nhưng bà không đợi được đến lúc chúng ta trở về nhà thì mới được gặp Claire”.

Cục nghẹn trong ngực Claire giảm bớt một chút bởi cuộc gặp với Victoria giờ lại trôi lên cổ. Mẹ của Max! Theo cái cách anh nói về bà, Claire biết anh vô cùng yêu mẹ, và cũng như vậy không cần nói ra rằng bà cũng cực kỳ yêu quý anh. Có người phụ nữ nào lại không chứ?

“Cả nhà mang tới hai xe để còn chở hành lý” Victoria giải thích, cười với Claire và bố mẹ cô. “Mẹ sẽ nài Claire và Max đi cùng, nếu hai bác không phiền. Cháu thực sự là một tài xế an toàn đấy ạ”.

“Thế à?” Max hỏi, nhìn vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên là hai bác không phiền”, Alma nói.

[alobooks]

Khi họ tới khu đỗ xe, một người đàn ông trong bộ lễ phục đen mở cửa chiếc Jaguar đen bốn cánh và một phụ nữ ăn mặc quý phái, thanh nhã và dong dỏng cao bước ra. “Max!”, bà gọi, vẫy vẫy tay, rồi quên cả vẻ đĩnh đạc đường hoàng bà chạy vội tới gặp anh. Max cười to và rời Claire và Victoria, băng qua khoảng đường nhựa. Anh nâng bà lên trong tay mình rồi ôm bà thật chặt.

“Quá nhiều đối với sự dè dặt lãnh đạm nổi tiếng của người Anh chúng em”, Victoria quan sát một cách hài hước. “Mọi người luôn quá vui sướng được gặp lại Max đến mức cả nhà hoàn toàn biến mình thành lũ ngốc, nhưng anh ấy không hề phản đối, phải không nào?”

“Không chút nào”, Claire trả lời, ngấm anh. Đó là mẹ của anh ư? Người phụ nữ duyên dáng, quá trẻ trung với búi tóc vàng mượt hơi phai màu?

Trước khi cô có thể kiểm soát bản thân và điều chỉnh lại những suy đoán từ một mệnh phụ tóc xám tới búi tóc vàng óng này, Max đang tiến về phía cô với mẹ trong tay anh. “Mẹ, vợ chưa cưới của con, Claire Westbrook. Em yêu, đây là mẹ anh, Lady Alicia Conroy, nữ bá tước thừa kế của Hayden-Prescott”.

Phu nhân? Bá tước?

Claire chết lặng. Bằng cách nào đó cô xoay sở để mỉm cười và lẩm bầm những câu thích hợp. Những lời chào mừng nồng nhiệt khác tiếp tục khi Alma chào Lady Alicia, người mà bà đã có những cuộc chuyện trò dài qua điện thoại. Mẹ của Max đang mỉm cười hoà nhã và dường như thực sự hài lòng trong dịp này. Mất vài phút trước khi tất cả hành lý được đưa vào xe và mọi người khởi hành, Alma và Harmon trong chiếc Mercedes xanh của Victoria, Max và Claire và Lady Alicia trong chiếc Jaguar, do tài xế Sutton lái.

“Họ hàng đông đúc nhà ta đã đến chưa ạ” Max hỏi, cười với Lady Alicia và câu trả lời sáng lên lấp lánh trong đôi mắt xanh lá cây của bà.

”Vẫn chưa. Ta nghĩ là vài ngày tới vẫn còn khá yên ắng, dù tất nhiên là mọi người trong thời buổi đi lại dễ dàng này sẽ phải tới uống trà rồi. Con có nghĩ là sẽ khác không?”

“Con hy vọng thế, nhưng không, con không nghĩ vậy. Con có thể dành chút thời gian của Claire vào dịp cuối tuần tới không?”

“Ta rất nghi ngờ đấy” Lady Alicia mạnh mẽ nói, dù ánh lấp lánh vẫn còn đọng lại. “Có quá nhiều việc phải làm. Từ khi chiến tranh kết thúc, không có nhiều chuyện vui lớn trong gia đình ta như thế, ngay cả bà di Eleanor cũng sẽ đến, và con biết đấy, bà hiếm khi ra ngoài lắm”.

“Con thật vinh dự, nhưng con biết bà không mạo hiểm vì con đâu”.

“Tất nhiên là không, mọi người biết con quá đi rồi. Họ chỉ quan tâm tới Claire thôi”.

Claire không muốn mọi người quan tâm tới cô, cô ghét là mục tiêu của sự tò mò. Cô sẽ trở nên im lặng và vụng về, sợ làm bất cứ điều gì vì lo mắc lỗi. Max đã làm gì với cô vậy? Đã đủ khó khăn khi hình dung phải đối mặt với một gia đình lớn, tại sao anh không nói với cô rằng anh là một thành viên của tầng lớp quý tộc Anh? Cô nên đoán được mới phải, một người đàn ông Anh bình thường sao có được sự pha trộn giữa vẻ lịch lãm và kiêu ngạo đến mức ấy. Giọng của anh, sự tinh tế tự nhiên, cách cư xử theo kiểu nghi thức, tất cả chỉ tới hoàn cảnh sinh thành và dưỡng dục khác xa bình thường.

“Em im lặng quá đấy, tình yêu ạ”, Max nói, nắm lấy tay cô, và cau mày khi anh cảm nhận sự giá lạnh của nó. Giờ là giữa mùa hè và là một ngày ấm bắt thường đối với Luân Đôn. “Có phải do sự chậm trễ của máy bay không?”

“Em cảm thấy...mất phương hướng” cô trả lời nhỏ xíu.

“Không có gì là lạ cả” Lady Alicia nói. “Ta luôn cần một giấc ngủ dài sau một cuộc hành trình và ta chưa bao giờ tới một nơi xa xôi như nước Mỹ. Đừng lo, con yêu, chẳng có ai tới nhà chúng ta hôm nay để gặp con đâu, thậm chí nếu có thì ta cũng sẽ đưa họ đi thôi”.

Lady Alicia ấm áp và thân thiện, rõ ràng là Max thừa hưởng sự hài hước chế giễu từ bà. Nhìn gần hơn bà chỉ ở độ tuổi 60, nhưng đó là tuổi 60 trẻ trung. Làn da bà mịn màng không một nếp nhăn, ngoại trừ những nếp nhăn ở khoé mắt khi cười, mái tóc bà vẫn dày dù màu đã phai dần. Bà hưởng thụ cuộc sống và yêu quý gia đình, tình yêu hiển hiện trong mắt bà khi bà nhìn Max.

Claire lắng nghe họ nói chuyện, trả lời khi cô được hỏi trực tiếp, nhưng hầu hết thời gian cô im lặng tự hỏi cô nên mong chờ gì nữa đây.

Nhà anh cách London gần hai giờ lái xe, nhưng cuối cùng chiếc Jaguar cũng chậm dần rồi rẽ trái xuyên qua những cánh cổng có một nhà chòi lợp tranh ngay cửa. Victoria và bố mẹ Claire theo ngay sau trong chiếc Mercedes. “Chúng ta đến rồi” Max nói. “Lúc này em có thể thấy ống khói lò sưởi rồi đấy. Nhân tiện, Mẹ thu xếp mọi người ở đâu ạ?”

“Claire và bố mẹ ở Prescott House với ta”, Lady Alicia điềm tĩnh nói. “Con sẽ ở phòng cũ của con ở Hayden Hill”.

Anh chẳng thích chuyện này, mắt anh nheo nheo và tối lại thành màu xanh lá nhưng anh giữ mồm giữ miệng. Claire biết ơn là anh không yêu cầu có một phòng cho họ. Anh rất sở hữu và ngạo mạn đủ để làm điều này. Ngón tay anh xiết chặt tay cô một lát và cô nhận ra anh biết cảm xúc của mình.

Rồi họ đi vào một khúc quanh và Hayden Hill hiện ra trước mắt. Đó không phải là lâu đài, nhưng là một trong những toà nhà cổ kính cực lớn với ống khói lò sưởi vươn lên trời như những người lính gác, lớp gạch màu vàng rực đã phai theo năm tháng chuyển thành màu vàng xỉn. Bãi cỏ được cắt tỉa không chệ vào đâu được, hàng rào được chạm trổ, những chiếc giường làm bằng gỗ hồng sắc được chăm sóc gìn giữ hoàn hảo. Đây là nơi Max đã lớn lên cho đến tuổi trưởng thành và Claire cảm thấy một vực thẳm rộng hoác trải ra giữa họ.

Họ lái qua Hayden Hill xuống một lối nhỏ lát gạch. “Nhà của tôi ở tận đây cơ”, Lady Alicia giải thích. “Đó là ngôi nhà thừa kế theo truyền thống và tôi quyết định làm rạng danh truyền thống bằng cách chuyển vào đó khi Clayton kết hôn.”

“Ấy là không nói tới việc đào tẩu khỏi những rào chắn chết tiệt mà Clayton và Edie đã dựng nên khi họ mới kết hôn ” Max chêm vào, mí mắt anh sụp xuống.

Lady Alicia cười với Claire. “Đứa con cả của ta đúng là một bá tước chính hiệu khi cưới Edie”, bà điềm tĩnh giải thích. “Chuyện đó khiến con dâu ta mất phần lớn trong năm để hướng con trai ta vào những vấn đề đúng đắn hơn của hôn nhân”.

Prescott House không bằng nửa kích cỡ của Hayden Hill, dù được xây dựng theo phong cách giống vậy và cũng có lớp gạch vàng xỉn, Claire nhanh chóng phát hiện ra rằng nó có tới 18 phòng. Cả Hayden Hill và toà nhà thừa kế được xây dựng cuối những năm 1700 sau khi ngôi nhà gốc trong trang viên đã bị đám cháy huỷ hoại nhưng cả hai đã được nâng cấp hiện đại hơn nhiều qua thời gian. Bởi vậy, không như nhiều toà nhà cổ kính khác, Hayden Hill và Prescott có đường điện và đường nước tốt bất chấp sự cách biệt hiện thời, những lò sưởi lớn vẫn được sử dụng để đốt nóng vì sở thích hơn là vì mục đích để sưởi thực sự.

Cũng có một lò sưởi trong phòng ngủ của Claire. Khi cuối cùng cô cũng được ở một mình, cô mơ màng nhẹ lướt tay trên lớp gỗ lên nước bóng loáng của mặt lò sưởi. Đó là một phòng xinh xắn với những bức màn ren trắng cùng màu với ga phủ giường. Một tấm thảm màu hồng đỏ phủ trên sàn gỗ. Đồ đạc bằng gỗ hồng sắc, và chiếc giường có bốn chân lớn khá cao so với mặt sàn nên cô phải trèo lên rồi trườn vào trong. Một phòng tắm riêng và một tủ quần áo nằm kế tiếp.

Sao Max có thể không đề cập tới những thứ này. Nó đâu có vẻ là chuyện vô nghĩa. Cô đã lo lắng về việc sống theo nhà Halseys và giờ cô lại phải lòng một người đàn ông khiến Halseys trông giống như kẻ mới phát vậy

Cô tắm nhanh vì không thể chịu được bụi bẩn đường trường hơn nữa. Một chiếc áo choàng tắm dày và xộp treo trên cái móc sau cửa và Claire khoác áo vào chứ không cố lục tìm quần áo trong đồng hành lý. Rồi phòng tắm, cô dừng lại một lúc khi nhìn Max đang nằm ườn trong chiếc ghế đọc sách. Anh nhìn lên và ánh nhìn đắm đắm trở về trong mắt khi nhìn vào khuôn mặt tươi tắn và cơ thể ấm áp, ẩm ướt trong chiếc áo choàng của cô.

“Có lẽ mẹ anh có óc hài hước quá đáng nhất trong dịp này đây” anh nói, chìa tay cho cô. “Tối đây, tình yêu, và để anh ôm em một lát trước khi bị đuổi về Hayden Hill”

Cô đặt tay mình vào tay anh và thấy mình bị kéo lại gần rồi ở trong lòng anh. Thở dài, Claire ngả đầu vào vai anh và cảm nhận cánh tay anh quấn chặt quanh cô với sức mạnh sắt thép.

“Em khá im lặng từ lúc chúng mình rời New York đây” , anh thì thầm. “Có gì không ổn ư, hay đó chỉ vì máy bay chậm trễ ?”

Khi anh ôm cô thì chẳng có gì không ổn hết, nhưng cô không thể dành cả phần đời còn lại trong vòng tay anh được. “Không, không có gì cả”.

Anh luồn tay xuống dưới áo choàng và ôm trọn bầu ngực cô, vuốt ve miền da thịt trần trụi với những ngón tay dịu dàng. “Anh có nên để em chợp mắt một lát không nhỉ? Bố mẹ em đã tới phòng họ, điện thoại đổ chuông liên tục, nhưng Mẹ né tránh tất cả mọi người”.

Cô đeo cứng vai anh. “Đừng đi, Max, xin anh. Hãy ôm em thêm chút nữa”.

“Được mà, tình yêu của anh”. Giọng anh thật trầm. Anh ngửa mặt cô lên và hôn cô thật rãi, lưỡi anh luồn vào miệng cô và tay anh không còn dịu dàng nữa. “Đây sẽ là tuần dài vô tận”, anh nói, đôi môi di chuyển xuống cổ họng cô. “Có lẽ anh sẽ bắt cóc em vào một buổi chiều và đưa em tới một nơi chúng ta có thể riêng tư”.

Giá như anh có thể bắt cóc cô và đưa cô đi bây giờ nhỉ. Giá như đám cưới đã ở sau lưng họ và giờ họ có thể trở lại Dallas.

24. Chương 12 Part 2(end)

Mọi chuyện chỉ tồi tệ hơn thôi. Đôi khi dường như cô không có cả thời gian cho riêng mình và càng ngày lại càng có thêm nhiều người cần gặp. Đám cưới của Max là lý do cho những bữa tiệc vào mọi tối khi tiệc tùng ngày càng gia tăng chóng mặt. Alma như cá gặp nước, và Harmon hoàn toàn thoải mái với cuộc sống của một quý ông người Anh. Rồi Martine và Steve đến cùng bọn trẻ và họ được đón chào nồng nhiệt. Martine hết sức tâm đầu ý hợp với những cô em gái cởi mở của Max, Emma, Patricia và Victoria, và Prescott House rộn rã với những cuộc chuyện gẫu và tiếng cười của họ.

Những bữa ăn trưa, bữa trà chiều và những cuộc viếng thăm bất tận xen vào giữa những cuộc hẹn với thợ chụp ảnh, người cung cấp thực phẩm và người bán hoa. Váy cưới được là ủi sẵn sàng, những bộ tuxedo đã được lấy từ hàng giặt khô về. Điều kinh ngạc nhất đối với Claire là không ai phải đi thuê quần áo cả. Đó là một cuộc sống dễ chịu, song hành cùng một nhịp đời nhàn tẻ, cùng với những đặc quyền đặc lợi được ban tặng.

Chẳng có lúc nào để gặp riêng Max, nhưng làm quen với xuất thân của anh cho cô hiểu nhiều hơn về người đàn ông mà cô đã biết trước đây. Anh sinh ra trong tầng lớp thượng lưu và dù là người không theo phép tắc gia đình, anh cũng không thấy gì bất thường về cuộc đời mình cả. Anh vẫn là Conroy của Hayden- Prescott. Lành địa bá tước khá giàu có và bất động sản của gia đình anh không cần phải mở cửa cho khách du lịch để duy trì cuộc sống. Max có tài sản độc lập nhờ quyền thừa kế. Chỉ tài năng và nỗ lực không ngừng khiến anh lúc đầu tới Canada sau đó là Mỹ để chấp nhận thách thức về những thương vụ kinh doanh cấp cao. Kiểu giáo dục quý tộc hàng thế kỷ đang chảy trong huyết quản anh.

Cô không phù hợp với thế giới của anh. Một người đàn ông ở vị trí này cần một người vợ thoải mái trong giao tiếp xã hội và Claire biết rằng cô luôn thích một cuộc sống riêng tư hơn. Cô đã phải cố gắng đến phát bệnh để thích ứng với nhà Halseys và đã thất bại. Sao cô có thể đáp ứng được tiêu chuẩn của nhà Conroys của Hayden-Prescott? Họ là tầng lớp tinh hoa của xã hội, còn cô chỉ là một thư ký quèn ở Houston, Texas.

Những cuộc vui vẫn tiếp tục quanh cô với sự ồn ào huyền ảo không thật, và cô cử động như trong mơ, bảo gì làm nấy, trong khi sự chắc chắn mọi chuyện này là sai lầm ngày càng lớn dậy trong cô. Max sẽ nhanh chóng thấy cô không thích hợp thế nào và anh hẳn sẽ mất kiên nhẫn. Cô biết rõ từng giai đoạn, bởi cô đã chịu đựng tất cả trước đây. Lúc đầu anh sẽ mất kiên nhẫn bởi cô không đáp ứng được những kì vọng, rồi sau đó sẽ là sự lãnh đạm, dửng dưng, khi chuyện đó không còn là mối bận tâm nữa. Và cuối cùng anh sẽ cảm thấy thương hại cô. Cô không nghĩ mình chịu được việc anh thương hại mình. Bị tách biệt khỏi anh, không có được sự trấn an từ nỗi mê đắm của anh, Claire rút lại như vẫn thường làm khi cô cố bảo vệ bản thân. Cuộc hôn nhân của họ không có một nền tảng vững chắc ngay cả trong hoàn cảnh tốt nhất, bởi chỉ có một tình yêu không cân xứng gắn kết họ. Những nguyên do Max cầu hôn cô không rõ ràng. Có lẽ anh nghĩ cô phù hợp, có lẽ anh đã sẵn sàng có một gia đình của riêng mình. Nhưng anh không đòi hỏi tình yêu. Trong suốt những lần yêu đương, với đam mê cháy bỏng cao ngất giữa họ tới mức đôi lúc cô thấy mình như vỡ vụn trong tay anh, anh cũng chưa bao giờ nói gì về tình yêu.

Cô phải hoãn đám cưới này lại trước khi nó đi xa hơn. Khi nghĩ về điều mình sắp làm hay bê bối nó gây nên, Claire chợt lạnh cóng người, nhưng cô không thấy có lựa chọn nào khác. Cuộc hôn nhân này đơn giản sẽ chẳng đi đến đâu và nó sẽ huỷ hoại cô nếu một ngày Max xem thường cô vì cô không thể là điều anh muốn, điều anh trông đợi, điều anh xứng đáng có.

Cô đi tới kết luận này vào hôm trước đám cưới, nhưng không có cơ hội nói chuyện với anh. Họ luôn bị gia đình cả hai bên vây quanh, Rome và Sarah cũng nhập vào đám đông. Việc tập dượt đám cưới khởi đầu không vướng mắc gì. Tất cả đều hết sức nhiệt tình, hăng hái cười đùa và ngôi nhà thờ đá lớn cổ kính vang vọng niềm vui sướng của họ. Claire nhìn tất cả với đôi mắt tối ảm, tự hỏi tất cả sẽ nghĩ thế nào về cô khi họ biết đám cưới sẽ bị hoãn lại.

Chúa ơi, cô không thể bỏ anh đứng trước bệ thờ. Lòng tự trọng khủng khiếp của anh không bao giờ tha thứ cho cô vì điều ấy, và cô không thể sống nổi nếu anh căm ghét cô. Quyết định nói chuyện với anh, Claire rẽ lối đi qua đám đông và tóm lấy ống tay áo anh. “Max?”

Anh cười với cô. “Gì thế em?” Rồi một đứa cháu gọi anh, và cô mất sự chú ý của anh. Móng tay cô cắm vào lòng bàn tay khi đứng bên cạnh, cổ mím cười và cư xử bình thường trong khi cảm thấy trong lòng quá

mong manh cứ như sẽ vỡ vụn với chỉ một cái chạm khẽ.

“Max, chuyện quan trọng”, cô tuyệt vọng nói. “Em phải nói chuyện với anh”.

Max nhìn cô lần nữa và lần này anh thấy khuôn mặt tái nhợt căng thẳng của cô, sự căng cứng trong từng đường gân thớ thịt của cơ thể cô. Anh đặt tay lên tay cô, nắm những ngón tay cô. “Chuyện gì vậy, có gì không ổn à?”

“Đây là chuyện riêng. Chúng ta có thể tới nơi nào nói chuyện được không?” Mắt cô khẩn nài và anh tự động quàng tay quanh cô cứ như có thể che chắn cô khỏi mọi điều làm cô phiền muộn. “Tất nhiên rồi”, anh nói, cùng cô tiến tới cửa.

“Ôi, không, đôi chim uyên ương!”, ai đó gọi. “Hai người không thể chuẩn đi vào đúng đêm trước đám cưới được!”.

Max ngoái đầu lại. “Đừng kỳ cục thế chứ”, anh nói, đưa Claire ra khỏi cửa. “Tất nhiên là chúng tôi có thể”.

Anh đưa cô ra ngoài trong đêm lạnh lẽo của nước Anh, và bóng tối vây lấy họ khi họ đi xuống con đường nhỏ về phía Prescott House, bỏ lại đằng sau lưng ngôi nhà thờ đèn đuốc sáng rực. Bước chân họ lảo xạo trên lối đi rải sỏi và Max kéo cô vào sát hơn cố giữ cánh tay trần khỏi lạnh. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi khẽ.

Cô dừng lại và nhắm mắt, cầu khẩn sức mạnh để vượt qua chuyện này. “Tất cả là sai lầm”, cô nói bằng giọng nghẹn ngào.

“Cái gì?”

Giá anh đừng có vẻ kiên trì như vậy. Nước mắt dâng đầy đôi mắt cô khi cô nhìn anh trong bóng đêm. “Chuyện này”, cô nói, phẩy tay về phía nhà thờ sau lưng họ “Tất cả chuyện này. Anh, em, đám cưới. Em không thể vượt qua chuyện này được”.

Anh hít một hơi sâu, và căng thẳng xâm chiếm từng thớ thịt. “Tại sao lại là sai lầm chứ? Anh nghĩ mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp mà. Gia đình anh quý em và em cũng tỏ ra quý mến họ”.

“Em có”. Nước mắt làm giọng cô vỡ ra, và cô tự hỏi có thể kìm giữ được bao lâu trước khi chìm vào cơn nức nở. “Nhưng anh không thấy chúng ta thiếu cân xứng thế nào à? Em đã bảo anh lần đầu tiên đi chơi cùng nhau là em không ở trong giới của anh, nhưng anh không biết em đúng thế nào! Em không phù hợp với nơi đây. Em không thể là gì hơn chính mình, và em sẽ không bao giờ là một bà vợ quý phái anh cần cả. Kì vọng... của anh quá cao xa”. Cô nghệt thở và không nói thêm gì được nữa nhưng có lẽ điều đó cũng tốt. Không nói một lời cô lột chiếc nhẫn nam ngọc trai và kim cương ra trả nó cho anh. Anh không cầm, chỉ trân trối nhìn nó khi cô giơ ra trong bàn tay run rẩy.

Claire không kìm được cơn nức nở lâu hơn nữa. Chộp lấy tay anh, cô đặt cái nhẫn vào và gập những ngón tay anh bao lấy nó. “Thế này là tốt nhất”, cô khóc, thụt lùi khỏi anh. “Em quá yêu anh nên không thể làm anh thất vọng được”.

Cô đi xuôi con ngõ tối, mờ đi vì nước mắt nên không thể trông thấy mình đang đi đâu, cô chỉ biết rằng Prescott House ở cuối đường và cuối cùng cô cũng sẽ tới đó. Nỗi đau đón bóp nghẹt lấy cô và cô không nghe thấy tiếng chân chạy gấp gấp đằng sau. Một bàn tay rắn chắc túm lấy cô, lắc cô và một tiếng kêu nhỏ vỡ ra trong cổ họng cô. Cô liếc nhìn khuôn mặt anh, khắc nghiệt và điên giận, trước khi anh quăng cô qua vai và bắt đầu quay trở lại.

“Max, chờ đã!”. Cô hồn hển, giật mình hoảng hốt. “Anh không thể... anh làm gì vậy?”

“Mang người đàn bà của anh đi”, anh ngắt lời, đôi chân dài rút ngắn khoảng cách khi anh sải bước về phía nhà thờ.

Mọi người đang tụ tập phía trước nhà thờ chuyện gẫu trước khi đi tới Hayden Hill cho bữa tiệc sau buổi tập dượt. Khi Max xuất hiện trong tầm nhìn, có một khoảnh khắc chết lặng, và Claire chôn mặt cô vào lưng anh.

“Anh muốn nói”, anh trai Clayton lè nhè. “Ngày mai không đủ thời gian cho việc đó à?”

“Không”, Max ngắt lời, thậm chí không nhìn xung quanh. “Em sẽ lấy xe anh”.

“Anh biết rồi”, Clayton nói, nhìn Max mở cửa chiếc Mercedes và đặt Claire vào trong. Claire vui mắt vào hai bàn tay, quá khổ sở tới mức ngưng ngừng chỉ là một phần quá nhỏ trong nỗi thống khổ của cô lúc này.

Rome Matthews cười toe toét, nghĩ về lúc anh mang người đàn bà của mình rời khỏi bữa tiệc.

Đứng trên bậc cấp, tao nhã trong bộ lễ phục linen trắng ngà với trang sức ngọc trai, Lady Alicia ngắm con trai lái xe đi cùng cô dâu tương lai. “Mọi người có nghĩ”, bà trầm ngâm, “chẳng có lý do nào để chờ chúng không? Không, chắc chắn là không. Chúng ta sẽ nhập tiệc mà không có chúng”, bà quyết định.

Max lái xe một lúc lâu, cơn giận dữ nổ lách tách quanh anh như một ngọn lửa hữu hình. Claire ngồi im, mắt cô cháy lên thắc mắc, liệu anh đang mang cô tới nơi nào cụ thể hay anh chỉ đơn giản lái xe lòng vòng không mục đích, nhưng cô không dám hỏi. Cô đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình khi anh đánh xe vào sân một quán trọ nhỏ.

“Chúng ta làm gì ở đây vậy?” cô hồn hển khi anh bước khỏi xe và đưa tay vào kéo cô ra. Anh thô lỗ dứt chiếc nhẫn trở lại ngón tay cô.

Anh không trả lời mà kéo cô vào quán trọ. Đó là một quán trọ nhỏ đơn sơ đúng kiểu quán trọ nằm trên những con đường của nước Anh đã nhiều thế kỷ. Có một quán rượu ở tầng trệt, và phòng cho thuê bên trên. Max ký giấy tờ, trả tiền cho chủ quán và kéo Claire theo anh lên những bậc thang hẹp, trong khi chủ quán nhìn họ với vẻ hơi tò mò. Dừng trước cửa, Max mở khoá và kéo Claire vào trong, rồi xoay người khoá cửa lại.

“Giờ”, anh nói, giọng thô ráp vì giận dữ. “Chúng ta sẽ nói chuyện. Đầu tiên, tiêu chuẩn và sự kì vọng duy nhất mà em đang áp vào bản thân là của chính em. Không ai trông chờ hay muốn em là bất cứ gì khác ngoài em ra. Anh không muốn em hoàn hảo, vì thật khổ nạn cho anh nếu phải cố sống theo bởi anh cũng không hoàn hảo. Anh không muốn một con búp bê không bao giờ mắc lỗi. Anh muốn em. Còn cái rác rưởi về bà vợ quý tộc mà anh xứng đáng có...” Anh ngưng lại, nắm tay xiết chặt cứng trong cơn thịnh nộ. Claire thấy cô lùi dần sang bên kia phòng, mắt cô mở to nhìn anh trần trối. Cô không tin cơn giận này lại cháy bùng lên như vậy, mắt anh như như tia la de thiêu đốt cô.

Anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi với những cử động mạnh mẽ. “Anh là một người đàn ông, không phải là một tước vị và cái tước vị chó chết đó dù sao cũng không phải của anh. Anh trai anh là bá tước và nhờ trời anh ấy mạnh khoẻ với hai đứa con trai thừa kế tước hiệu trước khi nó chuyển giao đến anh. Anh không muốn tước hiệu này. Giờ anh là một công dân Mỹ, anh có việc làm với vô số trách nhiệm khốn khiếp khiến anh phải quan tâm theo cách mà một bá tước không bao giờ phải làm, và anh có một gia đình anh yêu quý. Anh cũng có một phụ nữ anh yêu và anh sẽ bị tổng xuống địa ngục khốn kiếp nếu để em rời anh lúc này”. Anh cởi áo sơ mi và quăng sang bên rồi cởi thắt lưng và kéo khoá quần.

“Nếu em không muốn cưới, được thôi”, anh dần từng từ, hoàn toàn trần truồng. Claire nhìn anh chăm chăm, miệng bỗng dưng khô khốc. “Chúng ta sẽ chỉ chung sống thôi, nhưng đừng bao giờ nghĩ rằng chúng ta sẽ không chung sống, dù có cưới hay không. Em là người đàn bà duy nhất khiến anh cuồng dại tới mức mất tự chủ và là người đàn bà duy nhất anh từng gặp khiến anh yêu nhiều tới mức đau đớn vì điều ấy. Anh suýt huỷ hoại nó từ đầu vì không hoàn toàn trung thực với em, và em không còn tin anh nữa. Em không bao giờ tin anh nữa, phải không? Tệ hại khốn khiếp, bởi anh không để em đi đâu. Rõ chưa?”

Claire nuốt ực, nhìn anh. Anh quá đẹp tới mức cô đau lòng. “Anh có biết anh vừa nói bao nhiêu từ ”khốn khiếp” và “chó chết” không?”, cô thì thầm.

“Điều đó khác cái chó chết gì hả?” anh hỏi, hiên ngang băng qua phòng túm lấy cô quăng lên giường.

Cô nảy lên và chụp vội tấm trải giường để khỏi rơi xuống. “Anh chưa bao giờ nói rằng anh yêu em lúc trước”. Giọng cô nghe thật lạ, gần như rít lên.

Anh trừng trừng nhìn cô, với ra sau lưng cô cởi khoá váy. “Đó là một tội lỗi không thể tha thứ được à? Em cũng chưa bao giờ nói em yêu anh cả, đến khi em buột ra đúng vào lúc bảo rằng không thể cưới anh. Em có nghĩ điều đó tác động đến anh thế nào không? Anh đã cố trong nhiều tuần để em lại tin cậy anh, tự hỏi em có bao giờ yêu anh không và em ném điều đó vào mặt anh như thế đấy”.

[alobooks]

Anh kéo tuột váy cô ra và Claire đặt tay lên ngực anh, tim đập mạnh tới mức không nghĩ ngợi được gì nữa. "Max, chờ đã. Tại sao chúng ta lại ở đây ?"

"Thật rõ ràng, phải không. Anh sẽ có đêm tân hôn dù em có quyết định không cưới xin gì đi nữa. Anh yêu em và anh nhắc lại, anh sẽ không để em đi đâu"

"Mọi người sẽ nghĩ gì chứ?"

"Anh không quan tâm". Anh ngừng lại, nhìn xuống cô với đôi mắt nóng bỏng. "Anh yêu em. Em quan trọng đối với anh hơn bất cứ ai trên trái đất này và anh sẽ đi trên nước sôi lửa bỏng để đến với em".

Anh cả quyết cởi hết quần áo cô, và cái nhìn đăm đăm lang thang khắp cơ thể mảnh dẻ của cô. Trước đây anh đã thô lỗ, nhưng sự vuốt ve mơn trớn lúc này lại quá sức dịu dàng, gần như một lời thì thầm của gió khi anh tách chân cô ra và đẩy vào trong. Claire chấp nhận anh, cơ thể cô uốn cong vì thích thú, tay cô bám dính lấy anh. Cô quá yêu anh đến mức cô nghĩ sẽ nổ tung vì điều ấy và điều đó hiển hiện trong mắt cô khi anh chống người lên khuỷu tay bên trên cô.

"Hãy làm điều này lần nữa nhé" anh thì thào. "Anh yêu em, Claire Westbrook, vì tất cả những gì em đại diện. Em dịu dàng, đáng yêu và mắt em luôn có những giấc mơ mà anh muốn được chia sẻ. Em sẽ cưới anh chứ?"

Cô chưa bao giờ tin rằng mình có thể bay cao đến thế. Tay cô quấn lấy cổ anh, nâng mình lên để áp miệng mình vào anh, cô nhìn lên đôi mắt xanh biển chói ngời và nói "Vâng".

* * * * *

Cô bước xuống dọc lối đi trong giáo đường lớn cổ kính với chiếc váy satin màu kem sột soạt và chiếc mạng trải dài sau lưng. Cánh tay của bố vững vàng dưới tay cô. Những khuôn mặt thân thuộc và yêu dấu hướng về cô khi cô bước qua, khuôn mặt của rất nhiều người cô đã gặp những tuần vừa rồi, tất cả tươi cười rạng rỡ với cô. Sarah Matthews, nhợt nhạt và thanh thần, với lũ trẻ bên cạnh, Derek Taliferro, đôi mắt vàng khôn ngoan vượt quá tuổi tác, cười khi nhìn cô. Alma vừa khóc vừa cười cùng lúc và nhìn vẫn đẹp trong lúc ấy. Lady Alicia, mắt bà tràn đầy tự hào. Ở bệ thờ, Martine và những em gái của Max, bốn mái đầu với những sắc độ vàng khác nhau đang đợi cô. Rome Matthews đứng cạnh Max, đôi mắt đen của anh dò tìm vợ mình nơi cô ngồi trong dãy ghế riêng ở nhà thờ và một thông điệp thầm lặng trao gửi giữa họ. Clayton cũng đứng đó với hai cháu của Max.

Max, dong dỏng cao, đẹp trai khó tin và yêu dấu tới mức nhìn anh cũng làm cô đau đớn. Hình ảnh anh nhoè đi bởi cô đang đeo mạng che mặt, nhưng anh đang ngắm nhìn cô, có một tia sáng rực ảm ướt trong mắt anh như tia sáng long lanh của biển .

Bố cô trao tay cô cho Max khi anh tới bên cô. Chiếc nhẫn ngọc trai trên tay cô sáng lung linh trong ánh vàng của những cây nến dài toả ánh sáng huyền ảo khắp nhà thờ.

Max nắm tay cô nồng ấm và cô nhìn anh. Mắt anh điềm tĩnh, kiên định. Mắt cô như đôi hồ tối bí ẩn, những chẳng còn bí mật nào giữa họ nữa. Quay về phía bệ thờ, họ bắt đầu nói lời tuyên thệ của chính mình.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/almost-forever>